

TORSDAG DEN 25. MARTS 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.10)

2. Erklæringer fra formanden

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi har for nylig modtaget de kedelige nyheder om, at ETA har skudt den franske politibetjent, Jean-Serge Nérin. Dette viser os, at problemet med terrorisme i Europa endnu ikke er blevet løst. På vegne af Parlamentet og mig selv vil jeg gerne kondolere over for den myrdede politibetjents familie. Jeg håber, at det spanske og det franske politi vil retsforfølge ikke blot morderne, men også dem, der beordrede drabet.

Andre foruroligende nyheder er anholdelsen i Cuba af 30 deltagere i en demonstration arrangeret af "Ladies in White"-gruppen. "Ladies in White" er mødre og koner til fængslede oppositionsaktivister. I 2005 tildelte Europa-Parlamentet "Ladies in White" Sakharovprisen. Vi hilser i dag disse modige kvinder, og vi tænker på dem og deres vanskelige situation.

3. ECB's årsberetning 2008 – Betænkning om den årlige redegørelse vedrørende euroområdet og offentlige finanser (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning af hr. Scicluna for Økonomi- og Valutaudvalget om ECB's årsberetning 2008 (2009/2090(INI)) (A7-0010/2010), og

– betænkning af hr. Giegold for Økonomi- og Valutaudvalget om den årlige redegørelse vedrørende euroområdet og offentlige finanser [KOM(2009)0527 – 2009/2203(INI)] (A7-0031/2010).

Edward Scicluna, ordfører. – (EN) Hr. formand! De seneste to år har helt sikkert været de mest udfordrende for ECB siden dens oprettelse i dens rolle som vogter af finansiell stabilitet og prisstabilitet. Min betænkning om ECB's årsberetning 2008 blev udarbejdet i denne sammenhæng.

I betænkningen fokuseres der på ECB's fortsatte svar på krisen, dens forslag til exitstrategier, de voksende ubalancer i euroområdet, reformen af EU's finansielle arkitektur og endelig spørgsmål i tilknytning til denne institutions forvaltning og ansvarlighed. Jeg håber, at jeg har fundet en god balance.

Den finansielle og økonomiske krise har medført den værste globale økonomiske nedgang siden 1930'erne. Efter en relativt god periode med økonomisk vækst i det meste af Europa fik de fleste medlemsstater deres økonomier stresstestet ikke via en simuleret model, men i realtid og med smerteligt reelle konsekvenser. Resultatet har været en vækst i BNP på blot 0,7 % i 2008 og et fald på 4 % i 2009. Imens har medlemsstaterne i EU forudsagt en meget træg og uensartet tilbagevenden til vækst i 2010 og 2011.

De fleste medlemsstater oplever voksende budgetunderskud og gæld. Kommissionens økonomiske prognoser i efteråret 2009 forudsagde et gennemsnitligt budgetunderskud i euroområdet på 6,4 % og en gennemsnitlig statsgæld på 78,2 %, tal, der til gengæld begge ventes at stige i 2010. Det vil være år, inden disse tal, som den finansielle og økonomiske krise har medført, vender tilbage til niveauerne forud for krisen.

Jeg mener, at ECB har reageret ret godt på krisen. ECB's primære funktion er at opretholde prisstabilitet. Selv om inflationen lå langt over ECB's selvpålagte loft, da den toppede med 4 % i juni og juli 2008, er inflationsraterne siden raslet ned. ECB har også stødt nedbragt rentesatserne, fra de toppede med 4,25 % i juni 2008, til den nuværende sats på 1 % i maj 2009 i et forsøg på at sætte skub i långivningen og kickstarte den europæiske økonomi.

ECB's ekstra rolle under krisen har været at øge likviditeten gennem brug af ekstraordinære foranstaltninger. Uden en sådan finansiel saltvandsindsprøjtning ville mange finansielle institutioner, der sikrer mange europæeres opsparing og pensioner, uden tvivl være kollapsede.

Det kan naturligvis fremføres, at ECB's rentesænkninger ikke var så radikale som dem, der blev truffet af f.eks. US Federal Reserve eller Bank of England.

Mens ECB's massive kapitaltilskud har afholdt mange institutioner fra at kollapse, er virkeligheden også her, at mange banker ikke har givet likviditeten videre til kunderne, særlig på bekostning af små og mellemstore virksomheder, på hvis skuldre den økonomiske genopretning hviler. I stedet har mange banker brugt likviditeten til at styrke deres egen position. Til offentlighedens berettigede afsky har det gjort det muligt for dem også at udbetale bonus.

Jeg kan heller ikke undlade hurtigt at nævne de politiske svar, der er nødvendige for at rette op på de aktuelle finanspolitiske ubalancer, et emne, som er omgæret af megen forvirring, og som kræver rettidig og beslutsom handling. Jeg vil dog overlade det til mine kolleger her måske at uddybe dette.

Som tidligere ordførere mener jeg, at dialogen mellem Parlamentet og ECB er konstruktiv og udvikler sig positivt. Det er noget, vi kan bygge videre på. Jeg mener, at Parlamentet bør inddrages tættere i udpegning af ECB's bestyrelsesmedlemmer – herunder den næste formand for ECB – ved at følge den præcedens, der for nylig er blevet skabt med proceduren for udpegning af institutionens nye viceformand.

ECB står til ansvar over for Europas borgere via Europa-Parlamentet. Vi må styrke denne ansvarlighed. Krisen har først og fremmest vist, at markeder, der ikke reguleres, ikke altid korrigerer sig selv og er udsat for systemisk risiko. Derfor er det vigtigt at støtte og supplere den omfattende række af reformer af den finansielle arkitektur i EU, og navnlig oprettelsen af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, et organ, der skal fungere som vagthund og komme med en tidlig advarsel mod enhver systemisk risiko for ustabilitet på det finansielle...

(Formanden afbrød taleren)

Sven Giegold, ordfører. – (DE) Hr. formand! Betænkningen om den årlige redegørelse vedrørende euroområdet og offentlige finanser blev udarbejdet i en periode, hvor euroområdet oplevede store udfordringer, og denne periode er endnu ikke slut.

Den økonomiske situation er et spørgsmål af stor betydning for borgerne i Europa og for os alle. På nuværende tidspunkt er betænkningen blevet vedtaget af Økonomi- og Valutaudvalget i en samarbejdsånd og med et stort flertal. Jeg vil gerne præsentere betænkningen på denne baggrund. På den ene side fremgår det meget klart både af det pågældende forslag fra Kommissionen og af de anbefalinger, som Parlamentet og Økonomi- og Valutaudvalget fremlægger her for plenarforsamlingen, at den økonomiske situation skal stabiliseres. På den anden side er krisen, der har nået et vist stabilitetsniveau, da væksttallene er blevet lidt bedre, gået ind i en anden fase kendetegnet ved enorme offentlige budgetunderskud. Det er den pris, vi må betale for at komme ud af krisen. Betænkningens budskab i denne henseende er meget klart. Vi må hurtigst muligt vende tilbage til den vej, vi tog med stabilitets- og vækstpakten. Vi kan ikke videregive dette gælds niveau til vores børn og børnebørn.

Det fremgår dog også meget klart af betænkningen, at reglerne i stabilitets- og vækstpakten ikke er nok. Der findes ingen tilsvarende foranstaltninger for forbedret koordinering i euroområdet, og det er vigtigt at fjerne ubalancerne inden for euroområdet og øge koordineringen af budget- og skattepolitikken.

Dem, der har ansvaret for disse områder inden for euroområdet, står nu over for den betydelige udfordring at finde en ansvarlig løsning på disse problemer. Dette betyder, at det er udelukket, at de enkelte lande fortsat insisterer på deres individuelle privilegier på baggrund af snæversynede politikker. Navnlig Kommissionen og også landene i euroområdet har et enormt ansvar for at indføre de nødvendige foranstaltninger i denne situation. Jeg vil gerne kort opsummere vores forslag i denne henseende.

For det første har vi brug for effektive instrumenter til økonomisk koordinering. For det andet må eurorådets strukturelle afhængighed af begrænsede ressourcer bringes til ophør. Vi har ikke råd til at falde tilbage i recession næste gang, olieprisen eller ressourcepriserne stiger, hvilket allerede er tilfældet. For det tredje er det vigtigt, at de finansielle markeder reguleres effektivt efter denne krise. Vi oplever dog i øjeblikket individuelle medlemsstater, der sikrer, at de centrale myndigheder som f.eks. tilsynsorganer end ikke fremsætter fornuftige forslag. For det fjerde er det uacceptabelt, at fokus i en krise af denne art ikke er på målet om social samhørighed, hvilket er i strid med EU's værdier. I stedet forventes de enkelte medlemsstater at anvende

latterlige rentesatser for at finansiere deres gæld. Det er grunden til, at vi i betænkningen opfordrer til, at der anvendes eurobonds eller tilsvarende for at hjælpe de svagere medlemsstater gennem solidaritet. Vigtigst af alt må de nødvendige ændringer af den fiskale politik ikke ske på bekostning af massiv købekraft. Den enkleste løsning, der ville gøre det muligt for os at gøre gode fremskridt på dette område, er effektivt samarbejde på skatteområdet.

Endelig må Kommissionen hurtigt fremkomme med nogle forslag til et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag. I betænkningen opfordres ligeledes til, at der land for land indføres et indberetningssystem for selskabsindtægter. Vi beder om, at der fremsættes et tilsvarende forslag. Generelt må princippet om skattesamarbejde prioriteres frem for skattekonkurrence, navnlig i forbindelse med det arbejde, som hr. Monti har udført, og det indre marked må genoplives. Vi må fremkomme med effektive forslag, så vi ikke kommer ud af krisen med endnu højere gæld. Stærkt økonomisk samarbejde mellem medlemsstaterne vil hjælpe os til at sikre, at vi ikke efterlader gæld til vores børn, men i stedet et euroområde, hvor landene samarbejder med hinanden frem for at blive trukket ned af konkurrence.

Jean-Claude Trichet, *formand for Den Europæiske Centralbank*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for at være til stede her i forbindelse med forhandlingen om beslutningen om Den Europæiske Centralbanks årsberetning 2008.

Som følge af valgene til Europa-Parlamentet sidste år, har forhandlingen i år været udskudt længe. Dette giver mig imidlertid lejlighed til at drøfte den aktuelle situation ved afslutningen af forhandlingen.

(FR) Hr. formand! Som bekendt hilser Den Europæiske Centralbank de tætte forbindelser med Parlamentet velkommen, og de går i øvrigt meget længere end de forpligtelser, der ligger i traktaten. Gennem årene har vi etableret en meget frugtbar dialog, og jeg vil sige, at de fremragende betænkninger, som vi netop har hørt fra hr. Scicluna og hr. Giegold, er yderligere bevis herpå.

I dag vil jeg i min erklæring kort gennemgå den tidligere økonomiske udvikling og de pengepolitiske foranstaltninger, som Den Europæiske Centralbank har truffet. Dernæst vil jeg beskæftige mig med nogle punkter, som blev rejst i beslutningsforslaget, og jeg vil sige nogle få ord om den aktuelle situation.

– (EN) Først vedrørende den økonomiske udvikling og pengepolitikken i det seneste år. I 2009 opererede Den Europæiske Centralbank, som hr. Scicluna formulerede det så godt, i et klima, som fremtidige økonomiske historikere sandsynligvis vil beskrive som det vanskeligste for avancerede økonomier siden Anden Verdenskrig.

Efter den dybe intensivering af finanskrisen i efteråret 2008, startede 2009 med et fortsat synkroniseret frit fald i den økonomiske aktivitet på verdensplan. Frem til omkring april sidste år faldt den økonomiske aktivitet måned efter måned. I denne periode var det varemærke, som var vigtigt for at opretholde tilliden – og det var ECB's varemærke – evnen til at træffe øjeblikkelige og ekstraordinære beslutninger, som var nødvendige, mens vi samtidig forblev usvigeligt knyttet til vores primære mål, som er fastholdelse af prisstabilitet på mellemlang sigt.

Generelt har vores ekstraordinære pengepolitiske foranstaltninger, der kollektivt er kendt som øget kreditstøtte, efter min mening tjent euroområdet godt. De har støttet pengemarkedets funktion, bidraget til bedre finansieringsvilkår og muliggjort en bedre kreditstrøm til realøkonomien, end der kunne have været opnået alene gennem nedsættelse af rentesatserne. I det store hele har bankerne videregivet de markant lavere ECB rentesatser til husholdningerne og virksomhederne.

Det styrende princip er, at opretholdelse af disse foranstaltninger længere end krævet, hvis situationen vender tilbage til det normale, risikerer at ændre adfærden blandt deltagerne på finansmarkedet på en uønsket måde, og vi ønsker ikke at skabe afhængighed.

Derfor startede vi i december 2009 en gradvis udfasning af nogle af vores ekstraordinære likviditetsforanstaltninger under hensyntagen til forbedringerne på finansmarkederne. Vi har navnlig nedskåret antallet, hyppigheden og løbetiden af mere langsigtede genfinansieringsoperationer. Samtidig har vi forpligtet os til at opretholde en fuldstændig likviditetsstøtte til euroområdets banksystem i det mindste frem til oktober i år.

Styrelsesrådet mener, at den aktuelle pengepolitiske stilling er passende, og at den fortsatte faste forankring af forventningerne til inflationen tegner godt for prisstabiliteten på mellemlang sigt.

Lad mig nu vende tilbage til nogle af de spørgsmål, der rejses i beslutningen, og som blev nævnt i betænkningen.

I forbindelse med ansvarlighed og gennemsigtighed sætter vi meget stor pris på den regelmæssige dialog med Europa-Parlamentet og den konstruktive ånd, disse udvekslinger gennemføres i.

Jeg glæder mig derfor over Økonomi- og Valutaudvalgets gentagne støtte til vores monetære dialog hvert kvartal. Som ordføreren igen meget rammende sagde, mener jeg, at vi står til ansvar over for den europæiske befolkning, hvilket betyder over for Parlamentet.

Vi anser ECB for at være en af verdens mest gennemsigtige centralbanker. Vores praksis med at afholde en pressekonference umiddelbart efter styrelsesrådets møde om pengepolitikken hver måned er fortsat et pionerinitiativ, som endnu ikke er blevet kopieret af vores største søsterinstitutioner. Med offentliggørelsen af vores detaljerede indledende erklæring i realtid forklarer vi politiske beslutninger og baggrunden for dem.

Under krisen har vi som bekendt yderligere intensiveret vores kommunikationsindsats og derved bidraget til uproblematisk reaktioner på finansmarkederne, til opbygning af tillid og til at skabe grundlaget for genopretning.

Parlamentet har også anmodet om ECB's syn på oprettelsen af et clearingkontor for instrumenter såsom credit default swaps (CDS) inden for euroområdet. Jeg vil gerne sige, at robustheden af CDS-markeder i euro har direkte betydning for eurosystemet med hensyn til kontrol med dets valuta og den finansielle stabilitet i euroområdet.

Clearing med centrale modparter er meget vigtig, ikke blot for gennemsigtigheden, men også for diversificering og deling af eksponering for risiko og nedbringelse af incitamenterne til at løbe for store risici. Visse finansielle instrumenter, der blev indført med henblik på risikoafdækning, bør ikke misbruges til spekulation. Reguleringsmyndigheder skal kunne gennemføre effektive undersøgelser af mulig ukorrekt adfærd, og jeg mener, at vi i høj grad ligger på linje med Parlamentet og dets bekymring.

Lad mig sige et par ord om udsigterne for ØMU'en i en tid med store udfordringer. En økonomisk genopretning er i gang, men dette betyder ikke, at krisen er overstået. Dels ved vi, at genopretningen vil foregå i et ujævnt tempo, og vi kan ikke udelukke tilbageslag.

Dels står vi fortsat over for talrige udfordringer med hensyn til reform af vores finanssystem. Finanssektoren skal spille en konstruktiv rolle og ikke en destruktiv rolle i vores økonomier. Lakmusprøven for en konstruktiv rolle er, at finansverdenen tjener realøkonomien. For at sikre en sådan rolle må vi fortsat forbedre de finansielle systemers funktion betydeligt.

Indtil videre har banksektoren været genstand for megen opmærksomhed. Effektive reformer skal også se meget nøje på andre finansielle institutioner end banker og på de finansielle markeders organisation og funktion. Vi må udforme mekanismer og incitamenters for at sikre, at finansverdenen ikke kaster os ud af kontrol på en destruktiv måde, som den gjorde lige forud for krisen.

Vi må inddæmme systemiske sammenbrud, der fører til økonomisk hårde tider for Europas befolkning. Oprettelse af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, og lovgivningen herom behandles i øjeblikket i Parlamentet, er en del af det korrekte svar på denne udfordring.

Den europæiske økonomi står over for andre udfordringer, og de hænger sammen med offentlige finanser, som ordføreren endnu en gang understregede, og suveræn finansiell sundhed.

Inden for Europas økonomiske og monetære union er der en klar fordeling af ansvaret. Med hensyn til fordeling af ansvaret kan alle regne med ECB's engagement i opretholdelse af prisstabilitet i euroområdet som helhed på mellemlang sigt.

På grundlag af vores seneste prognoser for dette år vil vi ved årets udgang efter 12 år med euroen have en inflation med et årligt gennemsnit på 1,95 %. Det er i overensstemmelse med vores definition af prisstabilitet, nemlig under 2 %, men tæt på 2 %.

ECB's engagement, ECB's strategi og dets hidtidige resultater er konsekvente. Den gnidningsfrie funktion af Europas økonomiske og monetære union hviler ikke blot på monetær union, men også på økonomisk union. Politiske beslutningstagere på nationalt plan skal sørge for, at deres offentlige finanser forbliver sunde og deres økonomier konkurrencedygtige.

Under de nuværende omstændigheder, hvor Europa står over for centrale beslutninger, er det vigtigere end nogensinde at anerkende, at en velstående union kræver beslutsom handling fra alle. Monetær union i Europa er efter min mening langt mere vigtig end en monetær orden. Det er en union med en fælles skæbne.

(Taleren tilføjede på fransk og tysk: "Vi deler en fælles skæbne.")

Denne skæbne er til vores fælles bedste, og det er EU's grundlæggeres vision. Monetær union er ikke et spørgsmål om bekvemmelighed. Det er en del af en overordnet proces, som går ud på at fremme den integration af Europas befolkning, som begyndte efter Anden Verdenskrig.

Jeg mener, at vi ofte nedtoner de resultater, som Europa har opnået. Vi er ofte for hurtige til at kritisere vores institutioner og processer. Men de har generelt fungeret godt selv i de vanskeligste tider. Jeg er overbevist om, at de europæiske institutioner og processer er forblevet effektive under finanskrisen.

På denne side af Atlanterhavet har vi undgået dramatiske hændelser, som kunne have udløst en ny intensivering af krisen, som begyndte i USA i september 2008. Det er i denne aktuelle sammenhæng, at jeg sætter pris på den forpligtelse, som landene i euroområdet indgik på Det Europæiske Råds seneste møde, til en beslutning om koordineret handling, hvis det skulle blive nødvendigt for at beskytte euroområdets finansielle stabilitet.

Jeg vil også benytte min tilstedeværelse her i Europa-Parlamentet til at redegøre for, hvad jeg allerede nævnte under høringen i Økonomi- og Valutaudvalget i mandags. ECB's styrelsesråd agter at holde minimumskredittærsklen i rammerne for sikkerhedsstillelse på investeringsniveau (BBB-) efter udgangen af 2010. Parallelt hermed vil vi fra januar 2011 indføre en gradvis nedskæringsplan, som fortsat vil beskytte eurosyste- met på passende vis. Jeg vil præsentere de tekniske detaljer, når jeg aflægger beretning om styrelsesrådets beslutninger på vores kommende møde den 8. april.

Lad mig opsummere. Indførelsen af den fælles valuta for lidt over et tiår siden repræsenterer efter min mening det største resultat i den europæiske integrations historie til dato – en proces, der har sikret fred og velstand i Europa.

Den globale finanskrisen har medført nye udfordringer, som vi i Europa har taget op. Vores monetære union og vores meget tætte bånd inden for det indre marked til alle EU-medlemsstaternes økonomier har forhindret, at krisen forværres af valutakriser, som vi oplevede i starten af 1990'erne.

I dag står Europa over for yderligere centrale beslutninger. Vores fælles opgave er fortsat at sikre fred og velstand, at gøre vores union til et endnu mere attraktivt sted at bo og arbejde i.

Dertil har vi behov for øget overvågning, som også ordførerne sagde, og øget samarbejde. Vi må også genoplive følelsen af et fælles mål, de fælles idealer, der motiverede EU's grundlæggere. Deres indsats var visionær, og alt, hvad vi ser i verden af i dag, bekræfter deres klarsyn.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg gerne takke Dem for muligheden for at drøfte den årlige redegørelse for euroområdet 2009. Da vi udarbejdede vores årlige redegørelse, vidste vi, at visse udvalgte emner ville være aktuelle. De er dog måske blevet næsten for aktuelle på det seneste.

Lad mig lykønske begge ordførere, Edward Scicluna og Sven Giegold, med deres fremragende betænkninger. For at respektere Den Europæiske Centralbanks uafhængighed vil jeg fokusere på Giegold-betænkningen, som yder et meget væsentligt bidrag til den aktuelle debat om økonomisk koordinering og økonomisk styring inden for euroområdet.

Efter min mening er den brede støtte til Giegold-betænkningen i Økonomi- og Valutaudvalget et bevis for relevansen af og balancen i hans strategi og emner. Jeg er helt enig med hr. Trichet i, at euroen ikke kun er en teknisk monetær ordning, men snarere EU's centrale politiske projekt, som skal forsvares og udvikles i denne europæiske ånd ikke mindst i dag og i morgen, hvor Det Europæiske Råd mødes på et meget kritisk tidspunkt.

Siden 1999 har euroområdet i det store hele været et område med økonomisk stabilitet. Det har beskyttet vores borgere mod økonomisk turbulens. Siden slutningen af 2008 har euroområdet imidlertid været hårdt ramt af den globale finanskrisen. Til trods for politikkerne for økonomisk genopretning og stærke finanspolitiske stimuli forbliver finansmarkederne fortsat ustabile og graden af usikkerhed forbliver usædvanlig høj. De seneste bølger på markedet har i alvorlig grad testet den finansielle stabilitet og den økonomiske styring i euroområdet, særlig i relation til Grækenland.

Jeg vil gerne sige, at Grækenland nu er på vej til at opfylde målet om en reduktion af underskuddet i år på 4 % efter de modige og overbevisende foranstaltninger, det græske parlament traf beslutning om tidligere på måneden, og som nu er trådt i kraft. Dette tidspunkt kan rent faktisk være vendepunktet i græsk fiskal historie og økonomisk udvikling.

Hverken Grækenland eller euroområdet er imidlertid helt uden for fare, da der stadig hersker nogen bekymring med hensyn til den finansielle stabilitet i euroområdet. Derfor har Kommissionen kraftigt tilskyndet medlemmerne af euroområdet til at træffe en politisk beslutning om en mekanisme, der skal sikre finansiell stabilitet i euroområdet som helhed, en mekanisme, der hurtigt kan aktiveres, hvis det bliver nødvendigt, i overensstemmelse med traktaten og dens redningsklausul og uden nogen automatik indbygget i denne mekanisme.

Jeg kan forsikre om, at Kommissionen er parat til at indføre en sådan europæisk ramme for koordineret og betinget bistand, som kan anvendes efter behov, og hvis der anmodes herom. Vi arbejder tæt og intensivt sammen med alle landene i euroområdet og ECB for at nå frem til en sådan løsning i denne uge i Det Europæiske Råd.

Ud over den øjeblikkelige krisehåndtering må vi imidlertid se på, hvordan tilsvarende situationer kan undgås i fremtiden, så vi aldrig igen oplever tilfælde som det græske. Den græske krise har vist behovet for øget økonomisk styring. Dette anerkendtes allerede i Lissabontraktaten, og retsgrundlaget herfor findes i denne. Derfor udarbejder vi i øjeblikket forslag til gennemførelse af artikel 136 i Lissabontraktaten, og Kommissionen vil i de kommende uger fremsætte et forslag til øget koordinering af den økonomiske politik og styrket overvågning af landene.

Ligesom hr. Giegold beklager vi, at der i punkt 28 mangler bindende forpligtelser for regeringerne til at øge koordineringen inden for euroområdet. Derfor er der behov for en integreret og fremadrettet strategi, der fokuserer på politisk handling og klare operationelle ordninger. Vi måtte først og fremmest forhindre ikkebæredygtige offentlige underskud, og derfor skal vi være i stand til bedre at overvåge budgetpolitikkerne på mellemlang sigt i euroområdets medlemsstater. Vi skal kunne udstede bredere og mere strenge anbefalinger til medlemsstaterne om at træffe korrigerende foranstaltninger. Jeg regner også med Parlamentets støtte i dette spørgsmål.

Vi kan også udnytte de eksisterende instrumenter bedre. Rådet har mulighed for at rette henstillinger til en medlemsstat, hvis økonomiske politikker risikerer at bringe funktionen af den økonomiske og monetære union i fare. Dette er blevet gjort tidligere, men sikkert alt for sjældent. Med den nye Lissabontraktat kan Kommissionen i henhold til artikel 121 rette tilsvarende tidlige varsler direkte til en medlemsstat. Dette er noget, vi må gøre for at hjælpe medlemsstaterne til at tage fremkommende økonomiske problemer op på et meget tidligere tidspunkt.

Da det ser ud til, at jeg kører på overtid, vil jeg tale om makroøkonomiske ubalancer i mine afsluttende bemærkninger. Det er det andet centrale element i en øget økonomisk styring. Jeg deler i det store hele ordførerens synspunkter i denne henseende.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at finanskrisen klart har vist, at den fortsatte økonomiske vækst i de foregående tiår ikke kan tages for givet. I dag er det værste måske overstået. Den økonomiske genopretning er nu i gang, men den er stadig skrøbelig og kan ikke holde sig selv i gang. Arbejdsløsheden har endnu ikke ændret sig til det bedre. Det samme gælder konsolideringen af offentlige finanser, som er en forudsætning for bæredygtig vækst. Uanset hvor vigtige fiskale stimuli var for den økonomiske genopretning, har de to års krise udslettet over 20 års konsolidering af offentlige finanser.

Disse skyer vil overskygge vores økonomiske landskab i de kommende år. Vi må gøre vores yderste for at fjerne skyerne og bringe væksten tilbage. Derfor er tiden ikke inde til at fortsætte, som vi plejer. I stedet er tiden inde til en ændring i tempo for at fremme bæredygtig vækst og jobskabelse.

Sophie Auconie, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker først og fremmest at takke ordføreren, hr. Giegold, som har udarbejdet en betænkning af høj kvalitet og vist, at han er rede til at lytte til ordførerne fra de øvrige grupper.

Betænkningen, som er Parlamentets reaktion på Kommissionens årlige redegørelse om euroområdet og offentlige finanser, indeholder mange analyser og forslag. Den er naturligvis i høj grad præget af den store økonomiske og finansielle krise, der startede i 2009, og som uden tvivl er den alvorligste krise siden oprettelsen af EU.

Jeg har lært to meget vigtige ting af krisen. En ting er, at Den Økonomiske og Monetære Union har vist sig at være af afgørende betydning. Euroen, som er en stabil fælles valuta, har fungeret som et værdifuldt monetært værn. Tiltrædelsen af euroområdet har gjort det muligt for flere lande at undgå en devaluering af deres nationale valutaer, som ville have forværret konsekvenserne af krisen yderligere. Euroområdet er derfor blevet mere attraktivt, som tilfældet med Island viser.

Derudover har den aktive og fleksible monetære politik, som ECB har ført, med ekstra injektioner af likvide midler i låneinstitutter, spillet en betydelig rolle for de europæiske bankers overlevelse.

Det første, jeg har lært, er, at krisen har vist, at det økonomiske Europa har været både effektivt og nødvendigt på samme tid, selv om vi ofte har erklæret, at Europa er bygget på kriser.

Af dette drager jeg den anden erfaring, som er, at vi skal styrke den europæiske økonomiske styring. I dag er den eneste ægte europæiske økonomiske politik den monetære politik. Koordineringen af budgetpolitikker er begrænset. Inden for euroområdet, der – som nævnt endnu en gang i denne betænkning – har til formål at integrere alle EU-medlemsstaterne, skal der etableres effektiv styring af alle aspekter af den økonomiske politik.

Den økonomiske styring skal indledes med makroøkonomisk og finansiell overvågning, noget, som vi beskæftiger os meget med i Parlamentet. Styringen skal gennemføres inden for rammerne af stabilitets- og vækstpakten som et reelt instrument til finanspolitisk samordning. På dette tidspunkt under krisen har det betydelige indtægtsfald, de skattetilskyndelsesforanstaltninger, der er truffet inden for rammerne af genopretningsplanen, og iværksættelsen af økonomiske stabilisatorer medført underskud i medlemsstaternes budgetbalancer.

Mindskelse af den offentlige gæld skal fortsat være en grundlæggende forpligtelse, da det drejer sig om vores børns fremtid. Vi skal være målrettede, men vi skal også være opfindsomme. Vi skal overveje en ny europæisk finanspolitik, vi skal overveje tanken om euroobligationer, og vi skal være dristige i relation til den europæiske økonomiske styring.

Liem Hoang Ngoc, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Giegolds betænkning er af særlig betydning på grund af den nuværende makroøkonomiske debat. Betænkningen er endnu mere relevant, idet det er et tysk parlamentsmedlem, som ønsker at henlede EU-borgernes opmærksomhed på de skævdelte virkninger for landene i euroområdet af den tyske strategi med reducere af arbejdsomkostningerne i forbindelse med det fælles valutasystem.

Den tyske regering er rent faktisk ved at trække euroområdet og hele EU med i en generaliseret lønnedgang med ødelæggende makroøkonomiske konsekvenser. Især på grund af inkonsekvente strukturforanstaltninger og utilstrækkelige budgetmidler og manglende mulighed for at devaluere de medlemsstater, der har underskud på betalingsbalancens løbende poster, nødt til at reducere lønningerne og omfanget af deres socialsikringsordninger for at stå imod.

Resultatet er for det første en nedgang i den indenlandske efterspørgsel, som siden andet kvartal af 2008 har medført negativ vækst, endda inden starten af likviditetskrisen. For det andet oplever vi en stigning af den personlige gæld i husstande med beskedne indkomster og midler, hvis købekraft ikke længere stiger. Deres gæld efter huskøb blev forstærket af hele det uregulerede finansielle system i Spanien, Det Forenede Kongerige og Irland med de katastrofale konsekvenser, som vi har observeret i subprime-krisen.

Når man lytter til drøftelserne på udvalgsplan synes en betydelig del af parlamentsmedlemmerne at have glemt de erfaringer, som krisen har givet os. Krisen er langt fra slut. Den nuværende genopretning er alt for skrøbelig, idet Europa fortsat oplever lønnedgang, og idet Kommissionen og også formanden for Eurogruppen og formanden for Den Europæiske Centralbank – som vi hørte fra i mandags – opfordrer medlemsstaterne til at indføre præmature exitstrategier, som kan sammenlignes med reelle krisepaner.

Med disse strategier risikerer man at stå i vejen for den spirende vækst, inden der overhovedet er tale om positiv vækst igen, selv om kapacitetsudnyttelsen fortsat er lav. Disse strategier vil ikke mindske underskuddet i Grækenland, Spanien og andre lande, da de forventede skatteindtægter heller ikke vil blive realiseret. Strategierne vil medføre en forværring af arbejdsløsheden og sociale spændinger.

Med Giegold-betænkningen vil opmærksomheden blive henledt på nogle af disse makroøkonomiske ubalancer. Desværre indeholder den endelige version som ændret af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa ingen kritik af lønnedgangen. Den debat, som hr. Giegold har indledt, kan imidlertid være gavnlig på et tidspunkt, hvor neoliberale dogmer, som er draget i tvivl på grund af krisen, er tilbage i Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

Ramon Tremosa i Balcells, for ALDE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest takke ordførerne, hr. Scicluna – som ved meget om centralbanker – og hr. Giegold. Vi har haft langvarige drøftelser med dem og er endelig nået til enighed om mange af kompromisændringerne.

Jeg ønsker i dag at tale om euroen. Jeg vil gerne understrege, at jeg er ny inden for politik. Indtil for ni måneder siden underviste jeg i makroøkonomi på universitetet i Barcelona. I efteråret 2008 boede min familie og jeg i London af akademiske årsager, og jeg var direkte vidne til det engelske pounds pludselig fald på 30 % i løbet af et par uger. Pludselig var alle mine britiske kollegers penge ikke så meget værd, og pundet er endnu ikke kommet op igen. I lyset af det engelske pounds store fald kan jeg ikke en gang forestille mig, hvad værdien af en peseta ville være i dag, hvis vi stadig gik rundt med denne valuta i vores tegneböger.

To år med denne frygtelige globale økonomiske krise har vist, at euroen har skabt omfattende stabilitet. Det er rent faktisk den eneste store valuta i den vestlige verden, som ikke har resulteret i dårligere økonomi for sine brugere.

Euroen har været en sikker havn efter de enorme bølger, der er pisket op af de globale finansielle storme, hvis jeg skal bruge den malende beskrivelse fra den britiske finansmand, David Marsh. Denne respekterede finansmand, som har været overbevist euroskeptiker i mange år, udgav for et år siden en bog, der priser euroen og anerkender, at den er en succes og den fremtidige globale valuta.

Euroen er ikke i vanskeligheder nu. Det er visse medlemsstaters finansielle kriser, som skaber vanskeligheder for den fælles valuta. Euroen er et lysende eksempel på en monetær union, som studeres og beundres af de økonomiske eliter i Kina, Indien, Brasilien og Rusland. Euroen udgør ingen risiko for økonomierne i Middelhavslandene. Euroen skaber mulighed for permanent at integrere deres økonomier i en god, reformeret og avanceret praksis i landene i Centraleuropa.

Den betænkning, som vi drøfter i dag, indeholder en alvorlig kritik af statsindgrebet i forhold til den kinesiske valuta. Den kunstige devaluering har medvirket til at skabe de enorme globale ubalancer, som er en af årsagerne til krisen.

Vi, der deltager i euroområdet, må ikke straffe de lande, der eksporterer mest. De finansielle kriser, vi har oplevet gennem tiderne, har vist, at den økonomiske genopretning går hånd i hånd med eksporten, når den finansielle sundhed er genoprettet.

Det er korrekt, at Tyskland skal begynde at forbruge igen og yde en større indsats som drivkraft for den europæiske økonomiske vækst. Men Tysklands eksportstyrke må under ingen omstændigheder svækkes. Jeg er medlem af Den Liberale Gruppe og fra Catalonien, og denne region, som står for 28 % af Spaniens eksport, har også en meget høj eksportandel i forhold til bruttonationalproduktet: næsten 30 %. Dem, der klarer sig bedst, skal ikke straffes.

Endelig har euroen nu stor prestige globalt, men der skal være større gennemsigtighed i denne sammenhæng. Jeg vil gerne sige til hr. Trichet, at det fuldstændige forhandlingsreferat af Den Europæiske Centralbanks forhandlinger bør offentliggøres ligesom i USA, Japan og Sverige.

Philippe Lamberts, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da jeg vil være sikker på, at kommissær Rehn hører mig klart og tydeligt, vil jeg tale på engelsk.

Jeg ønsker med i dag som udgangspunkt at vende blikket fremad. Hvor er vi? Vi har enorme og uholdbare offentlige underskud, og jeg vil gerne understrege, at De Grønne ikke støtter denne form for underskud.

Dernæst kan vi ikke ignorere det faktum, at der allerede er enorme og stadigt stigende sociale forskelle. 16 % af EU-borgerne lever under fattigdomsgrænsen – en ikke ubetydelig procentdel. 40 % af den spanske ungdom under 25 år er arbejdsløse – en ikke ubetydelig procentdel, og sådan kunne jeg blive ved.

Derudover er der klimaændringer og ressourceknaphed, og alt dette betyder, at der er brug for investeringer i infrastrukturer, uddannelse, forskning og innovation osv.

Vi mener derfor, at det er nødvendigt at skifte gear.

Herman Van Rompuy udtalte efter topmødet i februar, at koordineringen af makroøkonomisk politik skal være meget bedre og mere omfattende. Det siger sig selv. Men hvad betyder det? Det betyder naturligvis, at der skal være mere omfattende peer review og forudgående kontrol i forbindelse med budgetudgifter. I Grækenland går 4 % af bruttonationalproduktet til militæradgifter. Grækenland har et lige så stort luftvåben som Luftwaffe. Jeg vil bare stille spørgsmålet: hvorfor? Det er et meget lille land, og de opruster helt ekstremt.

Det nytter imidlertid ikke noget kun at koncentrere sig om udgiftssiden. Vi skal undersøge og granske situationen omkring koordineringen af vores skatteindtægter for at finde ud af, hvad vi skal gøre. Og det er at afbalancere skatteindtægterne, således at der er mindre skat på arbejdsindkomster og mere på andre

indkomstformer, herunder kapitalindkomst. Vi skal sikre, at vi har et effektivt bidrag fra erhvervslivet – effektivt, ikke blot på papiret – og det betyder fælles konsolideret selskabsskattegrundlag, rapportering på landebasis osv.

Vi skal gennemføre beskattningen af finansielle transaktioner, og vi skal gennemføre kulstofafgiften, både for at ændre adfærd og for at generere indtægter. Og det kan vi ikke gøre ved blot at bede landene om at koordinere deres politikker. Integrationen skal fremmes. Hvis vi ikke fremmer integrationen, vil vores regeringer ikke kunne forene behovet for at afbalancere budgetterne og opfylde de sociale behov og investeringsbehovene.

Europa står efter min opfattelse ved en kritisk skillevej. EU skal vælge mellem en højere grad af integration, ikke blot koordinering, eller nedgang. Den erfaring, jeg har draget efter København, er ikke blot, at vi tabte klimaaftalen på gulvet. Men det har også vist sig, at Europa er irrelevant, hvis medlemsstaterne ikke handler i fællesskab. Vi bruger for meget tid på at koordinere og for lidt tid på at træffe fælles foranstaltninger. Det bør derfor være vores bidrag til denne forhandling.

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg, der kommer fra en medlemsstat, som ikke har tiltrådt euroområdet, er ikke sikker på, at mine synspunkter har megen vægt hos kollegerne i denne forhandling. I øjeblikket er der mange, som vil hævde, at problemet med euroområdet skal løses af medlemmerne af euroområdet.

Euroen er dog ikke helt isoleret. Euroen indgår i det globale marked og er påvirket af den globale finansielle og økonomiske krise ligesom de valutaer, der er uden for euroområdet. Den måde, hvorpå vi styrer vores medlemsstaters økonomi i de gode år, er af afgørende betydning for, hvordan vi kan agere og genoprette vores økonomi i dag. Som mange har understreget, er der en grund til, at Tysklands underskud ser meget anderledes ud i forhold til Grækenland. Selv om de er forenet på grund af en fælles valuta, varierer holdningerne til udgifter og indtægter betydeligt. Tiltrædelsen af en monetær union har ikke forenet de meget forskellige kulturer og traditioner i forbindelse med finanspolitik.

Det Forenede Kongeriges perspektiv har stor betydning i forhold til forskellene i medlemsstaternes finanspolitikker. Vi har også udvidet vores offentlige sektor meget, vi har brugt mange midler i mange år og lånt mere og mere og opbygget en gæld, som vi ikke en gang ville indrømme, at vi havde, da det så ud til, at de gode tider var forbi for evigt, og vi har skabt en kultur, hvor en britisk økonom så sent som i sidste uge på et møde i et af vores udvalg hævdede, at regeringerne kan trylle med penge.

Man kan vist godt slå fast, at midlerne til at finansiere den offentlige sektor ikke kan trylles frem. Midlerne kommer fra skatteindtægterne fra den private sektor. Det har Tyskland forstået. Tysklands politikker i de senere år har været fokuseret på anvendelsen af offentlige udgifter og incitamenter til at stimulere den private sektor. Derfor står Tyskland nu stærkt i forhold til genopretning. Den offentlige sektor har i sidste ende gjort sit arbejde i krisen. Den har reddet bankerne og trådt til, da den private sektor gik ned. Nu er det den private sektor, der skal fylde pengekassen op igen.

Ulempen ved strammingsforanstaltninger, som medfører at hårdtarbejdende borgere vil miste deres arbejde i den offentlige sektor, skal i stedet vendes til en fordel for nye virksomheder, som kan drage fordel af iværksætterkulturen ved at mindske udgifterne til etablering af virksomheder, således at de kan skabe den indbringende private sektor, som er nødvendig for at grave alle landene op af de huller, som de nu befinder sig i. Alle de lande, som har ført uholdbare økonomiske politikker i de senere år – herunder Det Forenede Kongerige – skal erkende, at ændringer er nødvendige og uundgåelige.

Jürgen Klute, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne benytte lejligheden til at drøfte situationen i Grækenland endnu en gang, da jeg mener, at krisen i Grækenland giver os en indsigt i eurorådets politiske status. Først har jeg dog en kommentar til anmodningen fra den tyske kansler, Angela Merkel, om at ekskludere Grækenland fra euroområdet.

Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre mener, at forslaget er fuldstændig absurd. På den ene side taler vi om et fællesskab med en fælles skæbne. Men hvis vi mener det alvorligt, kan vi på den anden side ikke anmode om, at en medlemsstat skal ekskluderes, så snart vi oplever den første store eller moderate krise. Det er helt urimeligt. Og vigtigst af alt vil det være en indrømmelse af fiasko, som vil svare til at underkaste sig den finansielle sektor.

Den finansielle sektor har skamløst ladet sig købe ud af krisen ved hjælp af skatteyderne, og nu anmodes vi om at nægte Grækenland samme form for hjælp. Det vil være vanskeligt at forklare pensionisterne og

arbejdstagerne i Grækenland og de øvrige berørte lande – ifølge medierne er Portugal det næste land, der vil blive ransaget – hvorfor de nu anmodes om at betale, efter at de allerede har støttet bankerne med deres skat. Det vil være det samme som at forkaste hele EU-projektet.

Til trods for den berettigede kritik af Grækenland – og de græske medlemmer er klar over, at der skal ydes en stor indsats i Grækenland – er krisen naturligvis ikke udelukkende Grækenlands ansvar. Jeg ønsker at påpege, at størstedelen af beslutningerne om finanspolitikken i euroområdet træffes af Den Europæiske Centralbank. Euroen er ikke svaret på de forskellige produktivetsniveauer i de forskellige økonomier. Store eksportører som f.eks. Tyskland tvinger Grækenlands økonomiske politik i knæ. Der er derfor også tale om en krise inden for EU's økonomiske politik og konkurrencepolitik.

Derfor opfordrer vi til, at forbuddet imod finansiel støtte til EU-medlemsstaterne ophæves. Medlemsstaterne i euroområdet skal skabe mulighed for at optage eurolån, Den Europæiske Centralbank skal opkøbe gæld på samme måde, som myndighederne i USA har gjort, og forbyde credit default swaps. Det vil vi gerne opfordre til...

(Formanden afbrød taleren)

FORSÆDE: Pål SCHMITT

Næstformand

Nikolaos Salavrakos, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Den 25. marts er både Europas og Grækenlands fødselsdag. Den 25. marts 1957 blev Det Europæiske Fællesskab EU etableret med indgåelsen af Romtraktaten. Den 25. marts 1821 blev Grækenland etableret.

I dag på deres fødselsdag er Europa og Grækenland til eksamen – Europa i samhørighed og Grækenland i økonomi. Alle i Parlamentet ved, at seks ud af de 15 lande i euroområdet har stor offentlig gæld og store finansielle underskud. Alle i Parlamentet ved, at samtlige 30 lande, der har tiltrådt OECD, har gæld på over 100 % af bruttonationalproduktet og 30 % højere end i 2008. Selv USA forsøger i denne enorme økonomiske krise, som vi lider under, at løse sine problemer, primært ved at trykke pengesedler.

Vi ved endvidere, at Grækenland har truffet så alvorlige strammingsforanstaltninger, at borgerne er presset til det yderste. Mange vil sige, at det har Grækenland godt af, og at landet skal betale prisen for sine fejl. Det er korrekt, at der er nogen, som skal tage ansvaret for denne situation. Vi skal heller ikke glemme, at Grækenland importerer produkter fra andre europæiske lande, især Tyskland, for 15 mia. EUR mere, end det eksporterer.

Jeg ønsker derfor at anmode EU's ledere om at huske, at spekulation vil skabe en geopolitisk situation i den bredere politiske sammenhæng.

Formanden. – Mange tak, hr. Salavrakos. Tiden er gået. Jeg anmoder Dem venligst om at overholde den taletid, som De har fået tildelt.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Medlemmerne ønsker at stemme om dette spørgsmål senere, og vi vil være i alvorlige vanskeligheder, hvis vi ikke overholder vores taletid.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand, hr. Trichet! Jeg ønsker først og fremmest at lykønske Dem med alt, hvad De har opnået i de senere år. Samtidig må De imidlertid være klar over, at mange millioner mennesker holder vejret i øjeblikket, fordi de er bekymret over euroen, og det havde vi ikke forventet at opleve med denne generation.

For det første er vi bekymrede over, hvad der vil ske med de halvårige og årlige refinansieringsoperationer, og om det vil lykkes for Dem at tage noget fra denne pakke med ekstraordinære likviditetsforanstaltninger. Kun personer med masochistiske tendenser, hvad angår finanspolitik, vil undlade at ønske held og lykke i denne sammenhæng. Inflationen giver dog også anledning til bekymring, og De gør gode fremskridt på dette område. Jeg kan som østriger ikke gå ind for alle disse beklagelser over Tyskland, som vi har hørt i dag. Alle skal være klar over, at Tyskland har æren for en stor del af stabiliteten før i tiden. Tyskland skal ikke straffes, fordi landet har opnået bedre resultater på mange områder end andre lande. Det er ikke let at vise solidaritet over for personer, der bærer ansvaret for dårlig forvaltning, spild og overdrevne administrative foranstaltninger.

Burkhard Balz (PPE). – (DE) Hr. formand! Som skyggeordfører fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) for Den Europæiske Centralbanks årsberetning for 2008 er jeg meget tilfreds med den betænkning, vi drøfter nu. Som følge af det tætte og effektive samarbejde med ordføreren, hr. Scicluna, og ikke mindst hr. Tremosa fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa mener jeg, at vi har fremlagt en meget afbalanceret kommentar til ECB's årsberetning for 2008, og det er hr. Trichet og hr. Rehn enige i.

ECB har stået over for en særlig vanskelig opgave i 2008, som var det første år af krisen. På grund af de mange udfordringer har ECB efter min opfattelse været effektive og ikke mindst meget forsigtige. Denne tilgang afspejles også i hr. Sciclunas betænkning. Situationen er ikke enkel for ECB, og det vil den formentlig ikke være i den kommende tid. På den ene side er vi ikke på nogen måde tæt på at komme over krisen, og de planlagte lovgivningsmæssige foranstaltninger skaber nye udfordringer og problemer for ECB. Det er vigtigt for ECB fortsat at sikre euroområdet stabilitet i de kommende måneder og år. ECB skal som et tankskib i høj sø forblive på rette kurs.

På den anden side – jeg har allerede nævnt det i den næstsidste drøftelse af den monetære politik, hr. Trichet – skal Den Europæiske Centralbanks uafhængighed opretholdes, især på grund af ECB's fremtidige deltagelse i Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det er af meget stor betydning, da De – som formand – og andre medlemmer af ECB vil være dybt involveret i dette spørgsmål. Det skal være et vigtigt kriterium for fremtidige vurderinger af andre foranstaltninger, der træffes af ECB. Det er uhyre vigtigt for os at være opmærksom herpå, når vi vurderer andre betænkninger i de kommende år.

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Hr. formand, hr. Trichet, hr. kommissær, mine damer og herrer! Kejseren har ingen klæder på! Situationens alvor er blevet beskrevet helt korrekt. Nu er det på tide at koncentrere sig om afhjælpning, og det første skridt er helt klart europæisk økonomisk styring, for uden økonomisk styring vil det økonomiske system ikke skabe vækst, og gælden vil blive endnu mindre bæredygtig.

Grækenland skal støttes og hjælpes, og man skal undgå en eventuel dominoeffekt for de europæiske lande, der har økonomier, som er karakteriseret af svækket konkurrenceevne og stor gæld. I den økonomiske styring i Europa skal der indgå tre målsætninger: 1) en vækstpolitik 2) finansielle instrumenter til opretholdelse af væksten og 3) en politik til håndtering af nødsituationer.

Jeg har her til morgen hørt mange taler, hvor euroen prises. Jeg er naturligvis enig, men hvorfor ikke tænke på euroen som en valuta, der ikke blot redder os fra inflationen, men som ved hjælp af en lille rimelig og garanteret gæld også skaber større likviditet, således at vi kan iværksætte et omfattende europæisk investeringsprogram gennem udstedelse af euroobligationer? Hvad angår håndtering af nødsituationer bifalder jeg idéen om at oprette en europæisk monetær fond, som vil være en hensigtsmæssig løsning.

Jeg ønsker at slutte af med at understrege, at der på dette stadie ikke er mulighed for undvigemanøvrer, at flyde med strømmen og vente på, at det hele går over. Vi kan ikke bruge et "Don Abbondio-Europa" til noget. Hvis ikke det er i dag, Europa skal vise sit mod, hvornår skulle det så være?

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi har været igennem en hård uge på udvalgsplan med formanden for ECB, formanden for Eurogruppen og den udpegede næstformand for ECB. Vi er alle enige om, at der er et tydeligt behov for bedre tilsyn med medlemsstaterne med nøjagtige oplysninger og statistikker, således at det er muligt at gribe ind i tide.

Der er allerede truffet foranstaltninger i denne sammenhæng, herunder revisionsbeføjelser til Eurostat, og udvalget venter utålmodigt på at udøve sine udvidede beføjelser for at hjælpe.

Men der er indikatorer ud over stabilitets- og vækstpagten, som også skal tages i betragtning. Større finansiell koordinering forbundet med makroøkonomisk stabilitet er en mulighed. Men det har man naturligvis forsøgt. Jeg kan huske den store diskussion i 2001 om Økofins advarsel til Irland på et tidspunkt med finansielt overskud. Vi har lært noget i denne sammenhæng. Udøvelse af disciplin i tider med overskud er endnu sværere end i tider med underskud. Og manglende disciplin resulterer ligesom på de finansielle markeder i kriser.

Med hensyn til ubalancer mellem medlemsstaterne skal der fokuseres på tab af konkurrenceevne, som ofte går hånd i hånd med et dårligt fungerende indre marked og manglende gennemførelse af strukturreformer, herunder i forbindelse med pensioner. Men dette skaber heller ikke nødvendigvis underskud.

Og endelig, som hr. Scicluna understregede, har den likviditet, som ECB har stillet til rådighed, været et værdifuldt redskab under krisen, men den er ikke overført til realøkonomien. Ofte er den ganske enkelt

reinvesteret i aktiver med højere rente. Og jeg vil vove at påstå, at nogle af disse aktiver er recirkuleret i repoforretninger i relation til ECB. Der er ingen tvivl om, at mange betragter sådanne aktiviteter som meget positive. Så jeg spørger: skal vi virkelig lytte til de pågældende bankers anmodninger om nye datoer for implementering af kapitalgrundlag?

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil starte med at sige, at det er en vigtig betænkning, som er et værdigt kompromis mellem Parlamentets forskellige holdninger. I betænkningen identificeres elementer af social samhørighed, som ikke har været inkluderet i lignende forhandlinger i Parlamentet. Vi skal endvidere også med betænkningen signalere et vendepunkt i EU's politik generelt.

I betænkningen henvises der naturligvis til 2009, hvorimod der er en vigtig udvikling i gang i 2010, som naturligvis vedrører Grækenland. Man kan, som mange andre har nævnt, konkludere, at vi ud over en monetær union også har brug for en økonomisk og politisk union. Euroen skal ledsages af en minimumsindikator for socialsikring i relation til social samhørighed.

Dette fremgår tydeligt af de mange udtalelser om Grækenland, hvoraf de fleste er ukorrekte. Jeg er f.eks. nødt til at fremhæve, at produktiviteten i Grækenland ikke har været så meget lavere end gennemsnittet for EU-27. Det fremgår med al tydelighed af statistikker fra Eurostat: Den var ca. 90 % i både 2007 og 2008.

Stigningen i budgetunderskuddet og den offentlige gæld i Grækenland i løbet af de sidste to eller tre år er resultatet af indkomstnedgangen, mindre indkomst fra udlandet, f.eks. fra turisme og skibsfart, på grund af krisen og stigningen i de offentlige udgifter. Der er naturligvis spild, men der ansættes også personer i den offentlige sektor i forskellige sammenhænge.

Alt dette skal naturligvis ændre sig. Vi skal have etableret en socialsikringsindikator og ikke nøjes med generelle opfordringer til ikke at gøre noget, som vil påvirke de laveste indkomster i særlig grad. Der skal være kontrol med udgifter og våbenudgifter samt alle andre udgifter, der er steget betydeligt i de seneste to år, men der skal især være kontrol med indkomster, som er faldet i lige så betydelig grad. Indkomsten for mange af borgerne, der lever på fattigdomsgrænsen, må ikke falde.

Der er naturligvis spørgsmål, som også vedrører det kommende topmøde i Bruxelles. Giegold-betænkningen skal imidlertid også signalere en mere general ændring og inkorporering af disse forhold i stabilitetspagten. Under alle omstændigheder behøver vi ikke at acceptere forslaget om oprettelsen af en europæisk monetær fond, som oven i købet vil have et bæredygtighedsproblem.

(Bifald)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Det er helt på sin plads, at hr. Rehn og hr. Trichet har talt om situationen i dag. Grækenlands position i euroområdet er meget skrøbelig, og så vidt jeg kan se, ligger svaret hos Den Internationale Monetære Fond (IMF). På dette tidspunkt er IMF den rette organisation til at hjælpe Grækenland over krisen. Hvis det ikke lykkes, skal vi være principfaste og fjerne den gordiske knude. Lande, der ikke overholder euroområdets spilleregler, kan ikke spille med.

Vi skal lære af denne situation. Da vi tiltrådte euroområdet, var Grækenland lige så uforudsigeligt som oraklet i Delphi. De tal, som Grækenland fremlagde, var uklare og upålidelige. Det er ikke rimeligt, at den græske regering bliver ved med at insistere på, at andre lande i euroområdet skal løse problemerne, idet regeringen er delvist ansvarlig for den nuværende krise i Grækenland. Det er at vende op og ned på det hele. Ethvert land, der fremlægger uholdbare tal, kan ikke pege anklagende fingre ad andre. Tillad mig derfor at stille hr. Trichet og hr. Rehn et specifikt spørgsmål: Er De klar over, at de tal, som Grækenland fremlagde, da landet tiltrådte euroområdet, var unøjagtige og ufuldstændige? Hvis ikke, burde De så ikke have været klar over det? Jeg håber, at De kan give mig et klart svar på det pågældende spørgsmål.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at ønske mine landsmænd held og lykke med den 25. marts.

Den kapitalistiske krise har resulteret i en stadig stigende forringelse af arbejdstagernes levestandard. Samtidig har den givet kapitalen en mulighed for at gennemføre flere arbejderfjendske tiltag. Under statsterrorismen mod arbejdstagerne startede plutokratiet en ægte krig mod grundlæggende lønmæssige og sociale rettigheder i et forsøg på at øge kapitalens profit.

ECB udgør den grundlæggende søjle for den antigræsrods politik, der føres af EU og medlemsstaternes regeringer. Det er en barsk politik, der udelukkende føres på baggrund af kriteriet om kapitalens lønsomhed.

De konstante opfordringer siden ECB's oprettelse til at skære i lønningerne og fremskynde kapitalistiske omstruktureringer faldt i god jord under den kapitalistiske krise.

ECB har handlet som plutokratiets bedsteborgerlige assistent ved at lægge krisens byrde over på arbejdstagernes skuldre. Den har kanaliseret over en trillion EUR over til bankerne og monopolgrupperne. I dag opfordrer den imidlertid arbejdstagerne til at råde bod på skaden og betale pengene tilbage.

Derfor skal vi optrappe den antiimperialistiske kamp, kampen for at komme ud af EU, kampen for magt til folket og folkets økonomi, kampen for socialisme.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Hr. formand! Når jeg hører om euroens succes, fornemmer jeg, at jeg har levet i en form for parallelunivers. Skal vi ikke lige få det hele en smule ned på jorden?

Arbejdsløsheden, ungdomsarbejdsløsheden på den iberiske halvø og i mange lande i euroområdet er kronisk. Den har ligget på 30–40 % i mange år. Det har intet at gøre med krisen. En katastrofe. BNP pr. indbygger i USA ligger milevidt foran EU. BNP i de lande, der støder op til Stillehavet, ligger milevidt foran BNP i EU.

Nej, euroen har overhovedet ikke haft succes. Den fejler allerede. Den smuldrer allerede for øjnene af os. Se blot på nogle af de økonomiske grundprincipper. Der findes ikke nogen udlåner i sidste instans, hvilket er årsagen til den græske krise og en lurende portugisisk krise. Der er ingen udlåner. Det er umuligt med en global valutaforvaltning, uanset om det drejer sig om et optimalt valutaområde eller ej.

Der er ingen koordineret skattepolitik, så fiaskoen er uundgåelig, og den kommer krybende i dette øjeblik.

Jeg vil også gerne minde alle de tilstedeværende om noget andet. Der findes to slags mennesker: folk, der skaber velstand gennem arbejde i den private sektor, og folk, der forbruger velstand, nemlig politikere og bureaukrater, og der er for mange af os. Alt for mange af os. Vi er aben på økonomiernes skuldre, og indtil disse valutaområder begynder at skære ned på den offentlige sektors udgifter, bliver det kun værre og værre og værre.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Mafiaen er den vigtigste årsag til krisen. Jeg vil nævne et par eksempler fra mit hjemland Rumænien. Som skribent og historiker og udgiver af et dagblad og et ugeblad ved jeg, hvad jeg taler om.

Siden 1990 er ca. 6 000 virksomheder til en estimeret værdi af 700 mia. EUR blevet ulovligt privatiseret. Desværre er der hidtil kun kommet 7 mia. EUR eller 1 % af dette beløb ind. I mange tilfælde var der ikke engang tale om privatisering, men om overførsel af aktiver fra den rumænske stat til andre stater – med andre ord nationalisering. Der er ikke længere tale om markedsøkonomi, men jungleøkonomi.

Denne situation gentages i adskillige baltiske lande, hvor den lokale mafia har allieret sig med den grænseoverskridende mafia for at danne et organiseret forbryderkartel. Ligesom for 100 år siden sidder Balkanhalvøen på en krudttønde. De sociale protesters ild kan hurtigt sprede sig fra Grækenland til de øvrige lande i regionen.

Mens vi i det 20. århundrede talte om at eksportere revolutioner, kan vi i det 21. århundrede tale om at eksportere konkurser. Sult er historiens mest magtfulde valgfaktor. Vi skal skifte fokus fra kampen mod korruption, der er et abstrakt begreb, til kampen mod det korrupte.

Befolkningens sindsstemning bliver stadig mere dystre, og hvis ikke vi får standset svindelen i vores lande, vil EU's ædle projekt falde sammen som et sandslot.

Der er imidlertid ét håb om frelse: Der er behov for drastiske løsninger ved en sådan historisk skillevej. Mafiaen skal ikke kontrolleres, men begraves.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke formanden for Den Europæiske Centralbank, Jean-Claude Trichet, mange gange for hans udmærkede indsats i de seneste seks år. Jeg vil selvfølgelig også takke ordførerne for fremlæggelsen af en betænkning, der har fået støtte fra et flertal af medlemmerne. Jeg vil gerne minde hr. Rehn om, at han har nogle enorme opgaver foran sig. Jeg håber, at Kommissionen omsider har modet til at se på Stabilitets- og Vækstpagtens underskud i et nyt forslag. Finansministrenes økonomiske ledelsesmodel er ikke en mulig løsning i dette tilfælde, fordi disse finansministre tidligere har fejlet. Vi har brug for et mere automatiseret system. Vi har ikke brug for økonomisk ledelse under finansministrenes kontrol. I stedet har vi brug for et automatisk system, der reagerer i tilfælde af overtrædelser med støtte og lederskab fra ECB og Kommissionen. Det kan være resultatet af topmødet.

Jeg har to kommentarer til hr. Trichets bemærkninger om euroområdet. Det glæder mig overmåde, at han har nævnt behovet for, at vi skal være konkurrencedygtige i hele verden. Det handler ikke kun om, at ét euroland konkurrerer med et andet, men også om at vi kan holde stand mod USA og Asien.

For det andet har EU i det store hele formået at afstemme regnskaberne takket være de lande, der har overskud. Hvis ikke det havde været tilfældet, ville ECB have været nødt til at gennemføre langt strengere politikker.

For det tredje findes der ingen eksempler i den økonomiske historie på, at lande med et faldende befolkningstal genererer langsigtet vækst på det indre marked. De er nødt til at eksportere deres varer.

Hvad Tyskland angår, fik de en dårlig start i Den Økonomiske og Monetære Union, men de er kommet stærkt igen og er nu et eksempel for mange andre lande. Det er ikke nok. Vi har selv så rigeligt at gøre med at konsolidere budgettet. Det er vigtigt ikke at undervurdere den nødvendige arbejdsindsats. Hvem fandt på, at man skal straffe de lande, der i vid udstrækning har haft succes, og at man skal ekskludere de lande, der ikke har levet op til deres forpligtelser? Det er ikke en ægte europæisk politik. Jeg vil derfor ønske Kommissionen held og lykke og takke ECB mange gange.

(Bifald)

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand! Først vil jeg gerne lykønske de to ordførere med deres udmærkede arbejde på et særlig vanskeligt tidspunkt.

Arbejdet på et af de vigtigste topmøder starter snart, og der tales fortsat meget om det såkaldte græske spørgsmål samt om, hvorvidt og i hvilket omfang vi skal vedtage en europæisk mekanisme, der, når behovet opstår, fungerer som den økonomiske beskyttelsesindikator, der er nødvendig for at sikre stabiliteten i euroområdet under ét.

Det grundlæggende ansvar for denne situation ligger utvivlsomt hos Grækenland, der også fuldt ud har påtaget sig dette ansvar. Der er imidlertid andre – kollektive – ansvarsområder. Den fælles valuta har ydet et stort bidrag, men den har også alvorlige svagheder. I de 11 år med ØMU'en ønskede vi ikke at se og anerkende det faktum, at den konkurrencemæssige kløft og de betydelige uligheder og ubalancer mellem økonomierne i euroområdet er uforenelige med euroområdets levedygtighed og stabilitet.

Det er blevet tydeliggjort gennem de spekulative angreb, der hidtil primært har været rettet mod Grækenland, men som forleden også resulterede i en nedjustering af Portugals kreditvurdering, og som allerede er blevet rettet mod andre lande som f.eks. Italien og Spanien med ukendte konsekvenser til følge.

Hvis vi således ønsker at vise, at vi kan håndtere situationen, bør vi straks bevæge os i retning af en ny og forbedret model for økonomisk samarbejde og ledelse, der – og dette siger jeg specielt til hr. Langen – respekterer Stabilitets- og Vækstpagtens regler, men som samtidig vil kunne gå ud over en finansiell koordinering i smal forstand til en økonomisk koordinering med yderligere vedhæftede kriterier og nå målsætningerne i henhold til EU's strategi for beskæftigelse og bæredygtig udvikling.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Trichet! Euroen er 10 år gammel, og den har i det store og hele bestået sine prøver, skønt den aktuelle uro endnu ikke er ovre. Jeg er sikker på, at vi allerede i dag vil se det første vigtige skridt hen imod en europæisk løsning med eller uden Den internationale Valutafond. Vi har en fælles skæbne, som hr. Trichet ganske rigtigt sagde. Hvis det går galt, vil udsigterne naturligvis være skræmmende.

ECB har været en styrkebastion under de finansielle stormes rasen. Det er værd at gentage, at euroen har været en succes under den finansielle krise, og at den har været et anker i Europa – herunder også for landene uden for euroområdet.

Euroen har givet stabilitet samt skabt betingelserne for oprettelse af millioner af nye job, hvilket man ikke skal glemme i disse tider, hvor alle taler om en krise. Man kan ikke klandre euroen for problemerne i Grækenland og andre lande i euroområdet. Tværtimod ville den økonomiske krise have været langt værre uden det samarbejde, som euroen indebærer. Vi ville have været nødt til at håndtere spekulation og konkurrencemæssig devaluering blandt mere end 20 nationale valutaer.

Det har mange af os erfaret, og jeg har selv siddet i en svensk finanskomité med en rente på 500 %. Krisen i Grækenland viser naturligvis, at det er nødvendigt med en opstramning af pagten, der skal holde budgetunderskuddet nede. Underskuddet er ekstremt stort. Vi har brug for bedre tilsyn med og koordinering

af den økonomiske politik på EU-plan eller med andre ord for en finansiel koordinering, der er værdig til navnet.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige noget om spekulation. Når lande udsættes for spekulation, sådan som mit eget land oplevede i 1990'erne, giver det os faktisk en god lejlighed til at organisere vores foranstaltninger. Da vi var i en vanskelig situation på grund af bl.a. George Soros, vidste vi, hvad vi kunne forvente, og derfor traf vi de nødvendige foranstaltninger. Det er noget, man skal tænke på i de lande, der i øjeblikket har problemer.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg vil undgå det militærsprog, som den forrige taler brugte. Krigens sprog passer ikke til bankernes stil. Jeg er repræsentant for det, der nok er den eneste politiske gruppe her i Europa-Parlamentet, der har hentet de fleste af sine medlemmer fra landene uden for euroområdet. Kun to kommer fra euroland.

Hr. Trichets tale kan opsummeres med tallet 36, fordi 36 medlemmer af Europa-Parlamentet lyttede til hans indlæg. Betyder det, at vi er dovne? Nej, det betyder faktisk, at medlemmerne af Europa-Parlamentet ikke rigtig tror, at Den Europæiske Centralbank kan være en løsning på, et middel mod krisen, eller at den kan være et redningsbælte. Hr. Rehn sagde, at euroområdet har værdi i sig selv, og så talte han om krisen i Grækenland. Der er en vis indre uoverensstemmelse her. Grækenland gennemgår en krise, fordi det for tidligt kom ind i denne oase af stabilitet. Vi skal undgå en sådan mangel på logik.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg giver mine kolleger ret i, at krisen ikke er ovre. Den økonomiske situation er helt klart negativ i adskillige lande. Arbejdsløsheden stiger i de fleste lande. De foranstaltninger, der træffes for at løse underskudsproblemerne, forværrer krisen.

Jeg vil spørge hr. Trichet og hr. Rehn – og her tænker jeg på institutionerne – om De ikke så krisen komme? Tegnene var der. Da krisen brød ud, skjulte De Dem bag tanken om, at alle skulle løse deres egne problemer alene. Nu gentager De monotont ordene "overvågningsunderskud" og "disciplin i stabilitetspagten".

Efter min mening handler problemet i EU og i Grækenland ikke om sunde finanser. De ved, at lande som Grækenland for at dække deres lån bliver ofre for spekulanter, men at de samtidig afslører ØMU'ens institutionelle og politiske kløfter.

Som sådan vil jeg fortælle Dem, at det er nødvendigt at ændre stabilitetspagten. Hvis man insisterer på at anvende stabilitetspagten – særligt under en konjunkturaftmatning – øger og forværrer man helt klart de regionale og sociale uligheder, ligesom man øger arbejdsløsheden og fjerner ethvert vækstperspektiv.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! Den situation, som Grækenland og euroområdet fortjent befinder sig i, er beklagelig. Den finansielle bistand til Grækenland skal primært komme fra Den internationale Valutafond (IMF). IMF har selv sagt, at den befinder sig i en glimrende position til at hjælpe Grækenland. Oprettelsen af en europæisk valutafond (EMF) synes motiveret af politiske overvejelser – specielt med hensyn til at redde Europas ansigt, hvis Grækenland skulle appellere til IMF. Men lad os ikke hovedkulds oprette et nyt organ som et middel mod manglende overholdelse af de gældende regler. Det er tvivlsomt, om det er nødvendigt og ønskeligt at oprette en europæisk valutafond. Sanktionerne i henhold til Stabilitets- og Vækstpagten skal gennemføres mere aktivt for at sikre overholdelse af reglerne. Nu er det virkelig op til Rådet at gøre noget. Eurostat skal have handlefrihed til nøje at inspicere budgettallene hos medlemmerne af euroområdet og dermed overvåge overholdelsen af Stabilitets- og Vækstpagten.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer. Betænkningen har én alvorlig fejl: Den nævner ikke de ansvarlige. Og ikke desto mindre vil vi ikke kunne afslutte den økonomiske krise i Europa, før de ansvarlige er identificeret. Lad os til sidst sige det, som det er: Krisen blev ikke skabt af folk, der levede af deres lønninger, men af de banker, multinationale selskaber og forsikringsselskaber, der tømmede de europæiske samfund.

Hvis et multinationalt selskab ønsker at etablere sig i Ungarn i dag, benyttes følgende fremgangsmåde: Det får gratis jord stillet til rådighed af en kommune, det får reduktioner i skatter og bidrag, og det ansætter folk til mindstelønnen uden at give dem ret til at melde sig i en fagforening. Det er disse forhold, der har ført til en krise for jobsøgende i Europa. Vi forlanger, at de multinationale selskaber, banker og forsikringsselskaberne spiller deres rolle og påtager sig at løse og afslutte den økonomiske krise.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Hr. formand! Den krise, som vi kæmper os igennem, er den værste i otte årtier og den mest betydningsfulde siden iværksættelsen af fællesskabsprojektet.

Det startede med den nordamerikanske krise som følge af realkreditlån til låntagere med lav kreditværdighed og det efterfølgende sammenbrud af Lehman Brothers, og nu har krisen bevæget sig ind i tredje fase, efter at Europa oplevede et fald i BNP på 4 % i 2009, over 23 mio. arbejdsløse og en markant forværring i de offentlige financers tilstand med en gæld på over 80 % af BNP.

Den Europæiske Centralbank spillede en afgørende rolle for at bevare likviditeten i systemet, og den brugte ukonventionelle mekanismer til at modvirke kreditrestriktionerne og arbejde tæt sammen med de vigtigste monetære myndigheder.

Nu, hvor man forventer et moderat opsving, og der ikke er noget inflationspres, skal ECB bidrage til genopretningen af kreditten og undgå at bringe det økonomiske opsving i fare gennem en tidlig eller vilkårlig tilbagetrækning af de ekstraordinære foranstaltninger.

Krisen har vist os, at de monetære og økonomiske søjler – pengepolitikens fundament – skal forstærkes. Man skal holde øje med prisudviklingen for de primære finansielle aktiver og den private gæld for at sikre prisstabiliteten og økonomien i almindelighed.

I øjeblikket har 20 medlemsstater usædvanlig store underskud. En konsolidering af de offentlige financer – hvilket er en uundgåelig opgave, der skal udføres på en koordineret og intelligent måde – består i at genskabe efterspørgslen, fremme investeringer og tilgodese reformer, der vil muliggøre en genopblomstring af økonomien, øge potentialet for bæredygtig vækst og skabe job. En større økonomisk union kan gøre hele forskellen.

Man er nødt til at korrigere globale skævheder. EU er en af de mest afbalancerede regioner. Denne status kan komme i fare, hvis ikke konkurrenceevnen styrkes, og der bliver et større internationalt monetært samarbejde. Vi vil kun forbedre vores konkurrenceevne på globalt plan, hvis vi styrker det interne økonomiske samarbejde med hensyn til konkurrenceevnen og betalingsbalancen for at rette op på skævhederne og forskellene i euroområdet.

Grækenlands indsats og mod fortjener en klar og beslutsom opbakning. Det er et spørgsmål af almen interesse, og usikkerheden skader alle europæere. Subsidiaritet og solidaritet er to sider af samme sag: den europæiske valuta. Som hr. Trichet sagde på engelsk, fransk og tysk, er euroen mere end blot en valuta. Den er vores fælles skæbne.

Jeg har gentaget det på spansk, der er et af EU's globale sprog. Jeg vil slutte af med at sige det på græsk, der er det sprog, der bedst udtrykker vores universelle kald: *ευρώ είναι το κοινό μας μέλλον*.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Hr. formand! Den økonomiske krise har en negativ indflydelse på medlemsstater i hele EU. Arbejdsløsheden er steget voldsomt i hele EU, og det er de unge, der lider mest. De offentlige financer er svundet ind i mange medlemsstater på grund af denne krise. For at løse dette problem traf den irske regering afgørende foranstaltninger i 2008 og 2009.

– (EN) Hr. formand! Irlands underskud var på vej mod 14 % af BNP. Regeringens indsats stabiliserede underskuddet på 11,6 % af BNP i 2010. Regeringens indsats har høstet anerkendelse på de internationale markeder. Siden det seneste budget i december sidste år er omkostningerne ved den irske låntagning i forhold til benchmarking blevet stabiliseret. Jeg forstår faktisk, at Centralbankens formand på denne uges møde i Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål anerkendte og roste den irske regerings indsats. På mange måder er Irland forud for mange andre lande i sine finanspolitiske justeringer. Lande som Det Forenede Kongerige og USA, der begge kæmper med underskud på over 10 %, skal foretage kraftige justeringer for at genskabe bæredygtigheden i deres offentlige financer.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Irland fortsat er en god placering for virksomheder, da fundamentet for den irske økonomi er på plads, og vi vil bevare vores 12,5 % ...

(Formanden afbrød taleren)

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Hr. formand! Den voksende krise i euroområdet viser de potentielle farer ved økonomiske projekter, der ikke understøttes af økonomiske beregninger, men som bygger på ideologiske antagelser – specielt når integrationen omfatter den økonomiske integration af forskellige medlemsstater med forskellige økonomiske forhold.

Vi er nødt til at spørge, om nogle stater ikke er kommet for tidligt med i euroområdet. På et vist punkt blev europoprojektet i højere grad end et økonomisk projekt et politisk projekt, der skulle fremme den europæiske

integration. I dag betaler de europæiske skatteydere i mange lande en høj pris for dette hastværk. Det ville være godt, hvis vi kunne drage nogle konklusioner af denne lektie, som vi kan bruge fremover. Euroen er ikke et svar på de individuelle økonomiers strukturelle problemer eller på overdreven gæld eller manglende finansiell disciplin. Det er medlemsstaterne, der er ansvarlige for deres finansers tilstand, og disse problemer skal løses i de lande, hvor de opstod.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har læst betænkningerne med nogen overraskelse, og indlæggene denne morgen har kun styrket mine anelser.

Med nogle få undtagelser drejer det sig fortsat om budgetmæssige stramminger, inflationsdæmpning samt Stabilitets- og Vækstpagten, skønt 20 af de 27 lande ikke længere lever op til kriterierne.

Det er sandt, at mange forlanger økonomisk styring. Vi ønsker imidlertid et politisk Europa, der sikrer kontrol med både økonomiske og sociale valg, og som kan intervenere med hensyn til monetære valg.

Den græske krise fortæller os, at det er Tyskland, der har kontrollen og stiller kravene. I USA har centralbanken intervenseret direkte for at finansiere statsbudgettet gennem køb af statsgældsbeviser. I Europa hjalp Den Europæiske Centralbank bankerne, men med hensyn til Grækenland og PIGS (Portugal, Italien, Grækenland og Spanien) i almindelighed, er det fortsat de samme, der betaler regningen – dvs. arbejdstagerne, tjenestemændene og pensionisterne – skønt deres lande også har været ofre for finansiell spekulation.

Vi har ikke brug for mindre reformer, men for et anderledes Europa – et økonomisk og socialt Europa til gavn for flertallet og ikke kun for de få.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Betænkningen om den årlige forvaltning af euroområdet og de offentlige finanser i 2009 indeholder en grundig analyse af forvaltningen af EU under den globale finansielle og økonomiske krise.

Nedgangen i det økonomiske output i forskellige EU-lande har ført til en voldsom stigning i arbejdsløsheden samt stigende gældsætning i de europæiske lande. Krisen har haft forskellig indvirkning på de enkelte lande, og følgelig har landene gennemført forskellige foranstaltninger til håndtering af krisen. Trods EU-organernes bestræbelser på at vedtage koordinerede og kollektive foranstaltninger bragte populistiske regeringer uden ansvarlig forvaltning af de offentlige finanser visse lande på kanten af en katastrofe.

Derfor har EU under ét fundet det vanskeligere at håndtere virkningerne af krisen end andre vigtige økonomiske centre som f.eks. USA, Kina, Japan og Indien. Det er blevet tydeligt, at det europæiske økonomiske miljø som helhed betragtet kan være forskelligartet og underlagt en omfattende regulering, men sammenlignet med konkurrerende økonomier er det meget u håndterligt. I den kommende periode skal vi derfor sideløbende med indsatsen for at konsolidere de offentlige finanser i euroområdet også stræbe efter at omstrukturere og forenkle reglerne for det indre miljø. Vi må ikke glemme, at det udelukkende er den produktive sektor, der genererer de ressourcer, som hele samfundet lever af.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! I 2008 stod Den Europæiske Centralbank over for hidtil usete udfordringer, da den verdensøkonomiske krise fandt vej til Europa i september 2008. Den finansielle krise udviklede sig til en realøkonomisk krise, da kapitalmarkederne frøs til på grund af mistillid, og da finansieringsinstitutterne ikke ville udvide kreditterne til hinanden eller til virksomhederne. ECB reagerede hurtigt og efter min mening hensigtsmæssigt på disse finansielle begivenheder, men når vi vurderer foranstaltningerne til afhjælpning af krisen, kan vi ikke overse den beklagelige omstændighed, at landene uden for euroområdet blev udsat for forskelsbehandling.

Jeg er overbevist om, at ECB handlede i strid med EU's ånd, da den, da krisen var værst i oktober 2008, ikke opstillede lige betingelser for at trække på likviditetsfaciliteter. ECB arrangerede valutaudvekslinger med den svenske og den danske nationalbank for at sikre en ordentlig eurolikviditet i disse to landes banksystemer. I modsætning hertil var den kun villig til at gøre det samme med den ungarske og den polske centralbank mod sikkerhedsstillelse.

Denne linje fra ECB's side bidrog desværre til at skabe voksende usikkerhed på markederne, hvilket yderligere forværrede situationen i disse lande. Nu, hvor vi er i færd med at designe et nyt finansielt system, er vi nødt til at træffe foranstaltninger for fremover at eliminere lignende uligheder. Vi kan derfor ikke indføre bestemmelser, der behandler visse dele af Unionen dårligere end andre. Jeg vil gerne gå videre med denne tanke, når vi taler om oprettelsen af et europæisk udvalg for systemiske risici, som vi nu alle arbejder med. ECB kommer til at spille en vigtig rolle på dette område. Det bliver formanden for ECB, der får formandskabet

for dette udvalg, og vi er nødt til at sørge for, at landene i euroområdet såvel som landene uden for – f.eks. de central- og østeuropæiske lande – sikres den samme stemmeret i den nye organisation.

Der er en risiko for, at hvis ikke vi protesterer mod den forskelsbehandling, vi allerede har oplevet under krisen, så vil ulighed blive praksis i de nye finansielle tilsynsorganer, og det bør vi for enhver pris undgå. Vi må ikke lade genforeningsidealet svinde ind ved at erstatte den tidligere politiske splittelse med en økonomisk opdeling.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Hr. formand! Det kommer ikke som nogen overraskelse, at de ganske særlige foranstaltninger, som Den Europæiske Centralbank måtte vedtage under krisen, har en central placering i dens årsberetning.

På denne baggrund finder jeg det passende, at Den Europæiske Centralbank til stadighed øger likviditetstildelingen til bankerne i euroområdet. Vi må imidlertid ikke glemme, at medlemsstaterne uden for euroområdet også var hårdt ramt af krisen, og at der også er behov for indgreb fra Den Europæiske Centralbank på dette område i form af likviditetsforbedrende foranstaltninger.

Endvidere er stigende budgetunderskud, offentlig gæld og arbejdsløshed blandt unge under 25 mest udtalt i de nyeste EU-medlemsstater. Stabilitets- og Vækstpagten gennemgår en identitetskrise og mister troværdighed, hvilket gør det umuligt at anvende dens principper effektivt.

Jeg tror, at det er nødvendigt med en mindre automatisk og ensartet gennemførelse af pagten og med en tilgang, der tager hensyn til forholdene i den enkelte medlemsstat, hvor der lægges langt større vægt på den langsigtede bæredygtighed af de offentlige finanser og mindre vægt på det offentlige underskud.

Pagtens hovedmål var forebyggelse. Den skulle give multilateral supervision af den budgetmæssige udvikling ved hjælp af et tidligt varslingsystem. Derfor finder jeg det i overensstemmelse med hr. Sciclunas betænkning helt nødvendigt at oprette et europæisk udvalg for systemiske risici, der vil efterkomme målsætningen om en hurtig varslings mod systemiske risici eller ubalancer, der truer de finansielle markeder.

Den aktuelle finanskrisen og dens nylige udvikling i almindelighed må afstedkomme en prompte forklaring på, hvilke mekanismer til gensidig støtte der er tilgængelige på EU-plan, samtidig med at man styrker koordineringsinstrumenterne mellem medlemsstaterne til støtte for en fælles økonomisk styring. En af de vigtigste lærer af denne krise er behovet for et større skattemæssigt ansvar og i udvidet forstand behovet for økonomiske kontrolprocedurer for at bevare en budgetmæssig balance.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Hr. formand, kommissærer! I Strasbourg i december 2009 sagde den daværende kommissær for økonomiske og monetære anliggender, hr. Almunia, at medmindre der sker væsentlige ændringer, vil Estland næste sommer blive inviteret ind i euroområdet med virkning fra 2011. Der har været væsentlige ændringer ikke kun i Estland, men også i euroområdet. Estland er praktisk taget den eneste EU-medlemsstat, der i øjeblikket lever op til Maastricht-kriterierne. Hvilket signal vil det sende, hvis ikke Estland accepteres i euroområdet i overensstemmelse med reglerne? For mig at se vil det sende et signal til finansverdenen om, at utilpasheden i euroområdet stikker så dybt, at man ikke kan acceptere et lille, men finanspolitisk ansvarligt land. Der vil med andre ord blive sat et skilt på døren til euroområdet, der siger: "Klubben er lukket på grund af ombygning". Hvilket signal vil det sende til de nye medlemsstater som f.eks. mit hjemland Letland, der er underlagt et IMF-program og har en fast valutakurs i forhold til euroen, og som for at indføre euroen devaluerer sin økonomi med et tocifret fald i BNP og en ekstraordinær høj arbejdsløshed? Et sådant signal vil få os til at spørge, hvorfor vi skal gøre vores yderste for at tilbagebetale privat gæld med en høj valutakurs for vores nationale valuta, når denne gæld er blevet udstedt som eurolån af EU-banker med sikkerhed i f.eks. fast ejendom? Mange tak.

David Casa (PPE). – (EN) Hr. formand! 2008 var et utrolig vigtigt år for den europæiske såvel som den globale økonomi. Året var karakteriseret ved stor usikkerhed vedrørende omfanget af krisen, der kun syntes at blive værre.

Der var også stor usikkerhed om, hvor lang tid det ville tage for de europæiske økonomier at komme sig samt om, hvilke værktøjer vi skulle bruge for at stimulere en sådan genopretning.

Det var ikke noget let år for ECB, der stod over for en række udfordringer. I 2008 gik ECB sammen med andre betydningsfulde centralbanker for gennem en koordineret tilgang at give banksystemet masser af kortsigtet likviditet, og det var en utrolig vellykket strategi fra ECB's side.

I denne henseende må jeg støtte min kollega i hans konklusion om at fortsætte ECB's præstationer. Jeg er enig i, at 2008 havde afgørende betydning, og at de ansvarlige var opgaven voksen. Jeg deler også noget af ordførerens bekymring om den manglende overførsel af rentesænkninger fra banken til forbrugeren, og efter min mening bør det undersøges nærmere, hvilket hr. Trichet bør notere sig.

Alt i alt føler jeg, at dette er en utrolig afbalanceret betænkning og et flot stykke arbejde fra min maltesiske kollega, Edward Sciclunas, side.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Hr. formand! På grund af en anden aftale kan hr. Juncker ikke være her, som han plejer. Det er jeg ked af at høre.

Der er tale om to udmærkede betænkninger, der sætter os i stand til at gå mere i dybden med vores drøftelser i et kritisk øjeblik for euroområdet.

Hr. Sciclunas betænkning lader os lægge grunden til en række elementer af forhandlingen – specielt vedrørende omstændighederne i forbindelse med udnævnelsen af Deres efterfølger, hr. Trichet. Hvad angår demokrati, er den monetære dialog et vigtigt element – også med hensyn til selve Den Europæiske Centralbanks funktion og drift.

Betænkningen fra vores ven, hr. Giegold, stiller spørgsmål til hr. Rehn, der falder ind under hans og ikke Den Europæiske Centralbanks ansvarsområde.

Den risiko, vi står over for med hensyn til euroområdet funktion, er en afvikling af vores sociale model. Da hr. Almunias vurderede euroområdet 10-årige driftsperiode, skilte én faktor sig ud, nemlig den stigende divergens mellem medlemmerne af euroområdet. Det er der, vi befinder os, og det er det, som skaberne af traktaten og Stabilitets- og Vækstpagten undervurderede. Det er det, vi skal tage hensyn til.

Vi skal tage hensyn til det af to grunde. For det første for at forstå, at selv om de offentlige financers bæredygtighed er et centralt element, er det ikke nok. Når medlemsstaterne står over for de nationale kompetencer, har de ikke en naturlig appetit på sanktioner, og derfor er deres koordinering og samarbejde ikke godt. Det er den ånd, vi skal opdage. Det er den magiske patentløsning, vi har brug for.

Den anden søjle, der ikke kan overses, og som vi ikke kan undvære, handler om skattemæssig harmonisering. Som De ved, beklager jeg dybt det faktum, at 2020-strategien fra dette synspunkt slet ikke nævner det igangværende arbejde om harmoniseringen af selskabsbeskatningsgrundlaget, som vi bestemt skal fortsætte med stor beslutsomhed.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Hr. formand! I kølvandet på finanskrisen er den offentlige gæld hurtigt vokset, selv om man i mange lande er begyndt at lukke for genopretningsplanerne. Efter at have håndteret en akut økonomisk krise er vi nødt til nøje at fokusere på den langsigtede og alvorlige ubalance på de offentlige finanser.

Vi har haft Stabilitets- og Vækstpagten, men problemet ligger i det faktum, at medlemsstaterne ikke har levet op til den, og derfor kæmper vi nu med heftige underskud på de offentlige finanser. Man har fokuseret på forkerte statistiske oplysninger fra Grækenland, men problemets kerne er en dårlig forvaltning af den økonomiske politik.

Vi politikere skal træffe meget vanskelige beslutninger i en tid med langsom vækst, en aldrende befolkning og en arbejdsløshedssituation, der kun langsomt bliver bedre. Der er kun nogle få muligheder for at forbedre de offentlige finanser: at øge indtægterne fra beskatning, at øge den økonomiske vækst eller at skære i udgifterne.

I vores søgen efter midler er de vigtigste indikatorer de offentlige financers bæredygtighed samt underskuddet. Bæredygtighedsunderskuddet er et billede på, hvor meget skattesatsen skal hæves, eller udgiftsniveauet skal sænkes, for at de offentlige finanser holdes på et bæredygtigt niveau på lang sigt. For at skabe balance skal vi fortsat erkende, at en påløben gæld vil øges med forskellen mellem renterne og væksten i bruttonationalproduktet, og en aldrende befolkning vil få udgifterne til pensioner og pleje til at stige voldsomt i de kommende år. For at øge indtægten til de offentlige finanser er det helt afgørende at have vækst og beskæftigelse, at øge produktiviteten i de offentlige tjenester og at gennemføre de strukturelle foranstaltninger, der f.eks. kan sikre pensionsordningernes bæredygtighed.

På lang sigt vil det have stor betydning for balancen i de offentlige finanser, at fødselstallet og den forebyggende sundhedspleje stiger. Midt under den økonomiske krise krævede vi en bedre koordinering af de offentlige

finanser, og jeg vil gerne spørge, hvordan kommissær Rehn agter at sikre dette. Jeg tror imidlertid, at denne økonomiske krise ikke kan bruges som en bagdør til at få medlemsstaternes økonomier under kontrol. Vi er bare nødt til at holde streng budgetdisciplin for de offentlige finanser.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne fremhæve tre hovedpunkter i de betænkninger, vi taler om.

For det første bør vi ikke udelukkende hellige forhandlingen om de offentlige finanser til nøjsomhed. Vi er også nødt til at fokusere på, hvad vi kan gøre for at fremme vækst og bekæmpe arbejdsløshed. I mange lande er der brug for at skære i de offentlige udgifter. Samtidig er det imidlertid også vigtigt at øge indtægterne via positiv vækst, så der kommer flere folk i arbejde og flere skatte kroner i kassen.

For det andet glæder det mig, at hr. Scicluna kommer ind på spørgsmålet om øget gennemsigtighed i den finansielle sektor i sin betænkning. Der er fortsat meget at gøre i denne henseende. Gennemsigtighed er ikke kun et udmærket middel til bekæmpelse af skadelig, risikobetonet opførsel på det finansielle marked. Øget gennemsigtighed er også nødvendig for at sikre et effektivt tilsyn med samt offentlighedens tillid til de offentlige finansielle institutioner, hvilket er utrolig vigtigt.

ECB bør føre an på dette område og træffe øjeblikkelige foranstaltninger for at gøre sit arbejde mere gennemsigtigt. Et godt første skridt ville være en offentliggørelse af protokollerne fra ECB-rådets møder. Åbenhed skal også være et centralt princip ved oprettelsen af et europæisk udvalg for systemiske risici (ESRB). Hvis henstillingerne fra udvalget for systemiske risici skal have en effekt, bør de som hovedregel offentliggøres.

For det tredje er jeg glad for, at hr. Giegold i sin betænkning understreger vigtigheden af at have et klart miljø- og klimamæssigt perspektiv selv i krisetider. Vi må ikke lade finanskrisen bremse overgangen til en grøn økonomi. I stedet bør vi fremme det økonomiske opsving ved at investere i vedvarende energikilder, miljøvenlige transportsystemer og udvikling af grøn teknologi. Kun ved at gennemføre den slags investeringer kan vi skabe vækst, der er bæredygtig på lang sigt.

Frank Engel (PPE). – (FR) Hr. formand! 2009 var uden tvivl det sværeste år for euroen siden dens indførelse, men det var også det år, hvor den fælles valuta var til mest gavn. Uden euroen ville EU være havnet i en krig på konkurrerende devalueringer på baggrund af krisen. I 2009 kunne den monetære ustabilitet have svækket EU's politiske soliditet.

Takket være euroen er vi blevet forskånet for problemer med fortsat ubalance mellem valutakurser og pengepolitikker. Men hvor meget længere vil det være tilfældet? I dag håber og beder vi om bedre styring af den fælles europæiske valuta – mere restriktiv og mere synlig styring med kortere reaktionstid.

Faktum er, at enkelte landes forsøg på at tage kontrollen over de grundlæggende regler for euroen på ingen måde bidrager til at sikre ordentlig økonomisk og monetær styring på europæisk plan. Kun solidaritet kan bremse den spekulation, som Grækenland for tiden er offer for, og som når som helst kan ramme andre lande i euroområdet.

Solidaritet går hånd i hånd med soliditet på det følelsesladede marked for statsgæld. De seneste ugers politiske undvigemanøvrer har ikke blot skadet Grækenland, idet de også har svækket tilliden til euroen alvorligt. Hvis man undlader at hjælpe lande, der er i farezonen, underminerer man hele euroområdets monetære stabilitet.

Når vi har ydet den første nødhjælp, så lad os endelig give euroen de instrumenter, som den har behov for. Vi må have et koordineret europæisk obligationsmarked for at undgå flaskehalse med for mange lande, der har for megen statsgæld, som forfalder på samme tid. Vi skal være repræsenteret på alle niveauer uden for euroområdet, i alle instanser, herunder i de internationale finansielle institutioner. Hvorfor indgår formanden for Eurogruppen ikke i G20-samarbejdet?

Lad os også acceptere, at de nye medlemmer ønsker at indtræde i euroområdet så hurtigt som muligt. Vi må byde dem velkommen med entusiasme og ikke med smålighed. Hvis vi udelukker medlemmer fra at deltage i euroområdet, kan vi lige så godt glemme drømmen om, at Europa skal stå stærkt på verdensplan. Udvidelsen af euroområdet skal gå hånd i hånd med gennemførelsen af de redskaber, der er nødvendige for at sikre en ægte økonomisk union, nemlig koordination af budgetpolitikkerne og harmonisering af den økonomiske politik og finanspolitikken. Dette er prisen for at sikre euroen fortsat succes.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! En krise er en sygdom, som normalt ikke blot ender med helbredelse, men som desuden styrker immunforsvaret. Den kan dog også medføre komplikationer og

endog permanente skader på kroppen. Lad os tænke lidt over, hvordan denne sygdom, som vi kalder krisen, egentlig opstod.

Normalt skyldes en sygdom, at vi forsømmer kroppen på forskellige måder, eller også kommer den udefra. Årsagen til krisen er aktiviteter, som er i modstrid med markedsprincipperne, nemlig spekulation. Markedet kan ikke selv afvise, modvirke eller begrænse disse aktiviteter, hvis der ikke findes passende tilsyn med, hvordan processerne udvikler sig, navnlig i situationer, som er atypiske for markedet. Hidtil har det primært været statslige og nationale institutioner, der har ført tilsyn med de finansielle markeder. Globaliseringen har ført til etablering af verdensomspændende finansielle institutioner og et globalt finansmarked. Der er imidlertid ikke etableret tilstrækkelige mekanismer til overvågning og tilsyn med disse markeder på verdensplan, regionalt plan eller, i vores tilfælde, europæisk plan.

Markedet styres ikke af værdier, men primært af ønsket om at opnå profit for enhver pris. Krisen begyndte ikke i 2008 med kollapse på de finansielle markeder, men derimod i 2007 med krisen på fødevaremarkederne og undermineringen af energimarkedet, som styres af politiske instrumenter. Situationen i EU skyldes, at vi ikke har overholdt de universelt gældende og accepterede principper, der ligger i stabilitets- og vækstpakten.

Det er en skam, at Kommissionens advarsler ikke har været indtrængende nok. Nogle medlemsstater fik lov til at gå over grænsen, fordi de i bund og grund ikke ville lade Kommissionen eller andre belære dem. Visse medlemsstater opførte sig som børn, der forsøger at lægge skjul på deres ugerninger. Denne form for adfærd kan ikke danne basis for Fællesskabet eller vores gensidige integration. Det er vigtigt at erkende de fejl, der er begået, underrette vores medborgere, undskylde over for dem og bede dem om at forstå og samarbejde i kampen for at overvinde krisen.

Vi må gribe til handling for at sikre, at krisens omkostninger ikke rammer de svageste og fattigste hårdest. Solidaritet på EU-plan forpligter os også til at støtte de lande, der er hårdest ramt af krisen. Helbredelsen kommer ikke udefra, medmindre kroppen, eller den enkelte stat, tager kampen op.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Jean-Claude Trichet mange gange for alt, hvad han har gjort i de senere år, og for hans indsats i de seneste uger. Hr. Trichet har ageret kompetent, uafhængigt og konsekvent. Han og hans medarbejdere har haft en beroligende effekt i disse urolige tider.

Kommissær Rehn har i de seneste dage fremsat en række meget opmuntrende udtalelser. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at fastholde den kurs, som han har udstukket.

Euroen er en stabiliserende faktor, selv i krisetider. Vi må gøre op med den myte, at euroen og stabilitets- og vækstpakten er årsagen til de problemer, som Grækenland og andre lande oplever i øjeblikket. I sidste uge sagde den græske premierminister meget klart her i Parlamentet, at skylden ikke kan skydes på euroen. Tværtimod er euroen en del af løsningen. Uden euroen kan vi ikke gennemføre reformer. Og uden euroen kan vi ikke sætte passende grænser i forhold til de mål, som vi opstiller for os selv. Vi må ikke svække euroen, hvis de berørte lande føler, at euroen beskytter dem og ikke skader dem.

Jeg vil gerne tilføje, at Grækenland ikke tigger om penge, hvilket man ofte får indtryk af i dagspressen. Det ville være godt, hvis mange medlemmer af Rådet holdt op med at fokusere på folkestemningen på den hjemlige politiske front, når de taler om dette emne, og i stedet samarbejdede med os om at finde fælles europæiske løsninger. Grækenland kan ikke modtage subsidier, men landet ønsker støtte til at gennemføre dets reform- og spareplan. I øvrigt har formanden for Den Europæiske Centralbank, Jean-Claude Trichet, i en tretrinsplan meget tydeligt anført, hvad der er muligt, og hvornår de enkelte foranstaltninger kan træffes. Ingen har sagt, at der ikke kan gøres noget.

Vi har en monetær union, men ingen økonomisk union. For at få en økonomisk union kræves der politisk vilje fra medlemsstaternes side og ikke blot gode råd. En økonomisk union indebærer, at vi koordinerer finanspolitikken, harmoniserer skatterne og koordinerer uddannelsespolitikken, den økonomiske politik og socialpolitikken. Det er det, vi opfordrer medlemsstaterne til at gøre, og vi forventer, at de udviser engagement. Vi må gå videre ad denne vej af hensyn til euroen.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Hr. formand! 2009 var et ekstremt turbulent år for euroområdet. Det begyndte med Slovakiet indtræden i Eurogruppen og endte med enorme økonomiske og finansielle problemer i Grækenland. I denne periode har verden oplevet den største økonomiske krise i årevis.

Der foregår i øjeblikket drøftelser om, hvordan vi griber de nye udfordringer an, hvilken kurs den globale økonomi skal følge, og hvad EU's politik skal omfatte. Den beslutning, som vi er i færd med at forhandle, indgår i disse drøftelser. Jeg vil gerne rette opmærksomheden mod et bestemt aspekt.

Den økonomiske krise, problemerne i Grækenland og den aktuelle forhandling om hjælp til Grækenland viser, at der stadig findes en opdeling mellem det nye og det gamle Europa. I fredags fremførte formanden for Kommissionen, José Manuel Barroso, idéen om at oprette en mekanisme til støtte for lande i euroområdet, som kæmper med økonomiske problemer. Ifølge kommissionsformanden skal principperne og betingelserne for at bruge denne mekanisme udelukkende fastsættes af medlemmerne af euroområdet.

Ved denne forhandling vil jeg gerne benytte lejligheden til at give fuld opbakning til holdningen hos kommissæren for finansiel programmering og budget, Janusz Lewandowski, og den polske finansminister, professor Jan Rostowski. Jeg vil gerne tilslutte mig deres appel og holdningen blandt mange af mine kolleger om, at alle medlemsstater, også dem uden for euroområdet, allerede nu skal gøre en indsats for at træffe foranstaltninger, der styrker euroområdet og opretter støtteinstrumenter for medlemmerne af området. Polen, som er et af landene uden for euroområdet, indfører snart den fælles valuta, og vi vil allerede i dag gerne tage et medansvar for Eurogruppens form i fremtiden. Lad os derfor ikke udelukke de nye medlemsstater fra så vigtig en forhandling. Vi har hørt sloganet "Europa i to hastigheder". Lad os nu ikke opdele Europa i et Europa i euroområdet og et Europa uden for euroområdet, for vi er jo en samlet union.

Endelig vil jeg gerne give min helhjertede støtte til alle de dele af beslutningen, hvori Den Europæiske Centralbank, Kommissionen og medlemmerne af Eurogruppen opfordres til at fremme udvidelsen af euroområdet på grundlag af de nuværende kriterier. Jeg vil også gerne takke formanden for Den Europæiske Centralbank, Jean-Claude Trichet, for hans veludførte arbejde, navnlig i indeværende år, som har været så svært for Europa.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren, formanden for Den Europæiske Centralbank og ordføreren, fordi de har anlagt en åben og meget professionel tilgang til dette problem, som bekymrer os så meget. Det er i sandhed alarmerende, at ledigheden og statsgælden fortsat stiger i næsten alle EU's medlemsstater på trods af alle vores bestræbelser. Mit hjemland, Slovakiet, er ingen undtagelse. Her er ledigheden steget til mere end 13 %. Den 1. januar 2009 blev Slovakiet som den seneste medlemsstat optaget i euroområdet, og dette har haft en positiv indvirkning på både økonomiske, politiske og sociale områder. Langt størstedelen af befolkningen er stadig positivt indstillet over for euroen. Vi mener derfor, at det er vigtigt at fastholde euroens styrke og prestige. Parlamentet må hjælpe Kommissionen og ECB i deres bestræbelser for at sikre, at de bærer frugt. Den første opgave består i at føre integrationen af den europæiske økonomi op på et højere og bæredygtigt plan. Dette er imidlertid et strategisk spørgsmål, hvor det er absolut nødvendigt med forpligtende støtte fra Rådets side.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! De midler, som vi har brugt i forsøget på at overvinde den komplicerede økonomiske og finansielle krise, har ikke været så effektive, som vi håbede. Da krisen indtraf, blev medlemsstaternes støtteordninger til gavn for bankerne ikke koordineret med fælles betingelser fastsat på europæisk plan, og nogle banker brugte de supplerende midler, som de fik tildelt fra Den Europæiske Centralbank, til at dække deres tab. Støtten til økonomisk aktivitet, navnlig til små og mellemstore virksomheder, blev heller ikke koordineret. Konsekvenserne af disse handlinger er tydelige. Da de små og mellemstore virksomheder ikke kunne optage lån hos bankerne i tide, måtte rigtig mange af dem dreje nøglen om. Det var lettere for landene i euroområdet at overvinde problemerne, idet Den Europæiske Centralbank sikrede, at de fik tilført likviditet. Hvis vi virkelig tror på europæisk solidaritet, hvis vi opererer på ét åbent marked med de samme konkurrencevilkår, og det overordnede mål er at overvinde denne vanskelige situation så hurtigt som muligt, mener jeg, at Den Europæiske Centralbank skulle have sikret, og fortsat skal sikre, at der tilføres likviditet til de medlemsstater uden for euroområdet, som er blevet ramt særlig hårdt af krisen.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Ordføreren, hr. Scicluna, sagde, at ECB har forsøgt at øge likviditeten, men at bankerne ikke har formidlet denne likviditet videre til deres kunder. Dette gælder både i og uden for euroområdet.

Det glæder mig og mine fæller, at Det Forenede Kongerige fortsat står uden for euroområdet. En stats valuta skal afspejle forholdene og behovene i statens egen økonomi og ikke det gennemsnitlige behov i 27 forskellige økonomier. Det, at vi beholder vores egen valuta, er dog kun en del af løsningen. Det centrale problem er, at kreditskabelsen og fordelingen af kreditter ligger i hænderne på private selskaber, nemlig forretningsbankerne, og dette gælder både i og uden for euroområdet.

Opgaven med at skabe kredit, altså frembringe penge, skal fjernes fra de private selskaber. Når der er behov for ekstra købekraft – enten til at fordele eksisterende eller nært forestående vækst eller til at finansiere store infrastrukturprojekter – skal denne købekraft frembringes ved, at det offentlige sætter penge i omløb via forbrug. Den skal ikke frembringes ved, at bankerne låner penge ud til forbrug.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Under denne krise har vi set, at de udsving, som renter og valutakurser har forårsaget, er blevet afbødet af en fælles valuta, som effektivt har beskyttet euroområdet.

Den fælles valuta har ikke leveret løsningen på al den interne og eksterne ubalance, som er forekommet. Men takket være de fordele, som vi har opnået ved at give de nationale finansielle institutioner adgang til Den Europæiske Centralbanks likviditet og ved at fjerne risikoen for valutakursudsving, har medlemsstaterne uden for euroområdet vist øget interesse for den fælles valuta.

Vi må bifalde de bestræbelser, som disse medlemsstater har gjort ved at styrke deres egne økonomier og finanspolitikker for at kunne indføre den fælles valuta. Jeg opfordrer Kommissionen og Den Europæiske Centralbank til yderligere at tilskynde til udvidelse af euroområdet så hurtigt som muligt for at sikre disse stater øget beskyttelse mod følgerne af den økonomiske og finansielle krise.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Jean-Claude Trichet mange gange for den del af beretningen, hvori der advares mod for voldsomme nedskæringer i lønningerne med det mål at nedbringe underskuddet, da lave indkomster medfører lavere økonomisk vækst. Jeg påskønner dette, da jeg mener, at den slags foranstaltninger ikke blot hæmmer Europas økonomiske vækst og mindsker vores konkurrenceevne, men også indskrænker borgernes muligheder for at deltage fuldt ud i samfundslivet.

Det er afgørende, at vi udarbejder vores budgetter i overensstemmelse med retningslinjerne, men det er lige så vigtigt for medlemsstaterne at have råderum i økonomisk og social sammenhæng. Hvis vi får et Europa, hvor vi ikke længere investerer i uddannelse, sundhed og forskning, får vi også et ustabilt Europa, som ikke kan konkurrere med resten af verden. De grupper, som ikke bærer ansvaret for krisen, må ikke tvinges til at bære omkostningerne. Hvis vi ikke investerer i mennesker, har vi ingen fremtid i Europa. Derfor opfordrer jeg til, at der lægges vægt på det sociale aspekt i fremtiden.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den aktuelle økonomiske og finansielle krise, som også er en strukturel krise, tvinger os til at indføre kontroller over længere tid og opstille forsigtige budgetter. Globaliseringen tvinger euroområdet til at spille en effektiv rolle, hvad angår finanspolitikken. Dette må dog ikke ske på bekostning af den almindelige borger, og jeg vil gerne minde alle om, at der er behov for forsigtighed og ansvarlighed.

Jean-Claude Trichet, formand for Den Europæiske Centralbank. – (FR) Hr. formand! Jeg har efterhånden deltaget i Parlamentets møder i seks et halvt år, og jeg må sige, at jeg aldrig før har bemærket så mange taler, så mange analyser og så mange forslag.

Jeg er meget imponeret over både de righoldige indlæg og den mangfoldighed af synspunkter, som er kommet til udtryk.

Efter at have lyttet til disse indlæg, som alle var interessante og relevante, og som Den Europæiske Centralbank naturligvis vil tillægge den største betydning, vil jeg forsøge at opsummere mine hovedpunkter.

Først vil jeg sige, at jeg har hørt meget om de udfordringer, som ECB har stået over for, ligesom jeg har hørt ros af ECB, fordi banken har formået at reagere hurtigt under meget vanskelige omstændigheder. Jeg mener, at mine kolleger og jeg forsøgte at gøre vores bedste under helt usædvanlige omstændigheder – de værste siden Anden Verdenskrig – og vi havde sikkert haft de værste forhold siden Første Verdenskrig, hvis vi ikke havde handlet prompte.

Udfordringerne berørte alle. Som mange her i salen har fremhævet, berørte de også andre centralbanker i Europa og resten af verden. Så vi måtte alle leve op til et enormt ansvar, og jeg er helt enig med dem, der har sagt, at problemerne endnu ikke er løst. De er bestemt ikke løst endnu. Vi er ikke ved at vende tilbage til normale tilstande. Vi skal fortsat være særdeles årvågne.

Jeg bemærkede desuden budskabet om vækst og arbejdspladser, og her sender Parlamentet et meget stærkt budskab, som jeg er helt enig i. Ved at virke troværdige i vores bestræbelser på at sikre stabilitet på mellemlang og lang sigt mener vi, at vi bidrager til bæredygtig vækst og jobskabelse. Men som De ved, handler vores budskab i høj grad om strukturreformer. Strukturreformer, som øger Europas vækstopotentiale og mulighederne for jobskabelse, er helt afgørende.

Jeg vil ikke svare i stedet for kommissæren, men et stærkt budskab her fra Parlamentet, som vi fuldt ud deler i ECB, er at god regeringsførelse i EU's 27 medlemsstater og i de 16 medlemmer af euroområdet har afgørende betydning. Vi opfordrer til udbredt ansvarlighed og indbyrdes tilsyn, både blandt de 27 og de 16. Vi har absolut behov for fuld gennemførelse af stabilitets- og vækstpagten. Tilsyn med finanspolitikken er et centralt element i ØMU-samarbejdet, og hertil må jeg lægge tilsyn med strukturreformer og gennemførelsen af disse samt tilsyn med udviklingen i de forskellige økonomiers konkurrenceevne med hensyn til omkostninger, navnlig blandt medlemmerne af euroområdet. Dette er et centralt emne.

Jeg vil ikke komme nærmere ind på Grækenland og de forskellige aktuelle problematikker. Jeg har allerede haft lejlighed til at svare på mange spørgsmål i Økonomi- og Valutaudvalget og her i Parlamentet. Lad mig blot sige, at Grækenland har en rollemodel, og det er Irland. Som anført af et medlem her i Parlamentet har Irland haft meget store problemer, og landet har taget dem meget alvorligt og håndteret dem med udpræget beslutsomhed, professionalisme og dygtighed. Dette anerkender alle parter. Det vil jeg gerne understrege. Når det er sagt, vil jeg gentage, at de nye foranstaltninger, som den græske regering har truffet, efter ECB's vurdering er overbevisende, ja nærmest modige.

Jeg vil gerne knytte en bemærkning til situationen i euroområdet på længere sigt. I løbet af de næste 10 til 20 år vil vi sikre prisstabilitet på linje med den, som vi har præsteret siden indførelsen af euroen. De kan stole på os. Vi kan bevise det. Der er ikke tale om teori. Der er tale om fakta og reelle tal.

(FR) Og jeg må understrege følgende: Alle medlemmer af euroområdet ved, at inflationen i området i gennemsnit vil være lavere end eller tæt på 2 % på mellemlang og lang sigt. Medlemmerne må drage konsekvenserne heraf på nationalt plan. De nyder godt af at tilhøre euroområdet. De må ikke blot se sig selv i en national sammenhæng, hvad angår landets inflation, da denne kan ligge langt fra det, som vi garanterer ud fra det, som vi er blevet bedt om. Dette skal ses i lyset af, at vi forsøger at efterleve vores beføjelser og yde et bidrag til velstand og stabilitet i Europa.

Lad mig afslutningsvis sige et par ord om gennemsigtighed. Som jeg ofte har nævnt over for Parlamentet, sikrer vi enestående gennemsigtighed målt på verdensplan, hvad angår umiddelbar offentliggørelse af vores undersøgelser i form af indledende bemærkninger. Ingen udviser mere gennemsigtighed, når det handler om de pressekonferencer, som følger umiddelbart efter Styrelsesrådets møder.

Kun på ét område gør vi med god grund en undtagelse. Vi oplyser ikke navnene på dem, der har stemt for eller imod det ene eller andet, da vi ikke sender vores budskab som enkeltpersoner. Vi er et kollegium. Styrelsesrådet er den relevante enhed. Det er Styrelsesrådet, der tæller.

Jeg har allerede sagt, at vi ikke er tilbage ved normale tilstande. Vi må foretage en grundig gennemgang af de finansielle markeder for at sikre, at vi ikke forårsager endnu en krise af den slags, som vi har måttet kæmpe med.

Lad mig komme med en sidste bemærkning om Polen og Ungarn. Et medlem af Parlamentet nævnte, at ECB ikke har behandlet Polen og Ungarn behørigt. Det pågældende medlem er efter min mening blevet fejlinformeret. Jeg opfordrer vedkommende til at kontakte centralbankerne i de to lande. De vil kunne overbevise hende om, at ECB har et meget tæt samarbejde med begge banker til gavn for os alle.

Olli Rehn, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke medlemmerne for en meget seriøs og vigtig forhandling. Jeg har lyttet meget omhyggeligt til synspunkterne, og jeg kan konkludere, at der findes stærk og bred opbakning til en effektiv styrkelse af den økonomiske styring i euroområdet og i EU som helhed.

Efter min mening har dagens forhandling været et særdeles berettiget og givtigt oplæg til Rådets møder i dag og i morgen. Jeg ser også frem til muligheden for snart at fortsætte drøftelserne om økonomisk styring i Økonomi- og Valutaudvalget, forhåbentlig så snart som muligt efter Påske. Jeg vil gerne føre samråd med Dem og snart gå videre med konkrete forslag.

Der er to indsatsområder, som har afgørende betydning for styrkelsen af den økonomiske styring. For det første vil hjørnestenen være et troværdigt og forbedret forebyggende tilsyn med finans- og budgetpolitikken, som er stærkere og strammere, og som også omfatter budgetpolitikken på mellemlang sigt, og hvor der udstedes anbefalinger og, om nødvendigt, advarsler til medlemsstaterne.

For det andet skal vi sikre et mere effektivt, forebyggende, systematisk og strengere tilsyn med makroøkonomiske ubalancer og divergenser med hensyn til konkurrenceevnen mellem eurolandene og EU's medlemsstater. Bindende politiske henstillinger vil også blive anvendt i denne henseende. Dette er

nødvendigt for at forebygge akkumulering af ubalancer. Det er indlysende, at der er størst behov for tilsyn i de lande, der har store underskud og svag konkurrenceevne, såsom Grækenland.

Det siger også sig selv, at vi ikke hermed mener, at vi skal hæmme eksporten fra lande, som har overskud på de løbende poster. Med andre ord er målet ikke at få Bayern München til at spille dårligere mod Olympique Lyon, men derimod at forbedre både konkurrenceevnen på eksportmarkederne, hvis det er nødvendigt, og den hjemlige efterspørgsel, hvis det er nødvendigt og muligt, og dermed at få både Bayern og Lyon til at spille bedre som europæiske hold ved at styrke både den offensive og den defensive strategi.

Det er det, der er formålet med euroområdet og i sidste ende med EU.

Edward Scicluna, ordfører. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke ECB for samarbejdet og velviljen til at svare på mine forskellige forespørgsler. Desuden vil jeg gerne takke de øvrige skyggeordførere for deres indbyrdes samarbejde om at enes om ændringer af denne betænkning og dermed sikre bredere enighed.

Den seneste tids recession har vist sig at være noget af en udfordring. Spændingerne i euroområdet er imidlertid velkendte og ikke noget nyt fænomen. Vi ved, at vi endnu ikke har et optimalt valutaområde. Netop derfor skal vi være nyskabende. Vi skal følge fornuftige økonomiske principper og politikker. Disse skal naturligvis baseres på principperne for social samhørighed på europæisk plan.

Enkelte observatører har bemærket, at ECB ikke kan hjælpe Grækenland, da dette er forbudt i henhold til "no bail out"-klausulen i EU-traktatens artikel 103. Et er dog at gennemføre en redningsaktion, men noget helt andet er at yde midlertidig økonomisk bistand.

Vi ved, at vi har flere muligheder at vælge imellem. Nogle af dem kan vi benytte os af på kort sigt og andre på mellemlang sigt. Som mine kolleger allerede har påpeget, værdsætter vi alle som europæere euroen højt, og vi ønsker alle, at den må stå stærkt. Det kan vi sikre, så lad os alle i både Parlamentet, Kommissionen, Rådet og Den Europæiske Centralbank forene vores kræfter og finde en farbar vej fremad.

Endelig må vi genoprette offentlighedens tillid til de finansielle institutioner gennem foranstaltninger, som sikrer øget gennemsigtighed, bedre risikostyring og hensigtsmæssig regulering. Vi må sikre, at en krise af dette omfang ikke forekommer igen.

Sven Giegold, ordfører. – (EN) Hr. formand! På baggrund af denne forhandling vil jeg gerne komme med tre korte betragtninger.

De forskellige holdninger, der kommer til udtryk her i Parlamentet, viser, at vi ikke er enige i forhold til spørgsmålet om ubalancer. Der har været udtalte forskelle, og jeg opfordrer til forsigtighed.

Jeg vil især gerne opfordre Jean-Claude Trichet og kommissær Rehn til ikke at være for enøjede. Det centrale problem er jo, at omkostningerne bør stige i overensstemmelse med inflationsmålet plus produktivitet. Dette er vi i princippet enige om. Nogle lande har haft omkostningsstigninger, som har været for høje, og det er godt, at De reagerer.

På den anden side er der flere lande, som bruger skattepolitikken og deres lønfastsættelsesordninger til at sikre, at de holder sig under grænsen. Hvis De ikke reagerer over for disse lande – og jeg ved, at visse parter i Økofin ikke bifalder denne fremgangsmåde – sætter vi euroområdets økonomiske grundlag i brand, og det er meget farligt. Jeg opfordrer både Dem og mine kolleger til ikke at være for enøjede.

Se blot på Grækenland og stabilitetsprogrammet, som fik megen ros. Jeg vil gerne understrege, at der er et meget stort problem, og her refererer jeg til det, som jeg erfarede under mit besøg i Grækenland i sidste uge.

De fleste grækere mener, at mange mennesker i løbet af de seneste 10 til 20 år er blevet meget rige under urimelige omstændigheder. De roser de irske bestræbelser, men De kan ikke sammenligne situationen i Irland med den i Grækenland. Den græske befolkning mener ikke, at den skal lide på grund af omstændigheder, som den ikke selv har forårsaget.

Derfor opfordrer jeg også kommissær Rehn til at presse den græske regering til at tage hånd om den velstand, som uretmæssigt er akkumuleret. Ellers vil programmet ikke blive accepteret, og det vil også fejle af økonomiske årsager. Vi må sikre, at programmet er socialt retfærdigt, og det er det ikke endnu.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. marts 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Vi kan drage en del erfaringer af den aktuelle krise i euroområdet. Den økonomiske krise har en del af ansvaret for problemerne i euroområdet, men jeg mener, at der desuden er strukturelle svagheder ved ØMU'en, som vi skal tage hånd om for at undgå kriser i fremtiden. Hvis ECB skal kunne træffe effektive foranstaltninger til støtte for beskæftigelse og vækst, må vi give banken de fornødne redskaber. ECB har ikke de samme redskaber som USA's Federal Reserve Bank, og derfor kan den ikke føre en aktiv pengepolitik, som understøtter vækst. ECB er bundet af sin hovedmålsætning om at sikre prisstabilitet, og dette forhindrer banken i at stimulere væksten effektivt. Jeg mener desuden, at vi har behov for øget koordinering af den økonomiske politik og finanspolitikken, så vi kan undgå uheldige situationer som den i Grækenland. Bedre koordinering vil øge stabiliteten i euroområdet. Stabilitets- og vækstpagten skal overholdes til punkt og prikke, men jeg mener, at den skal revideres. Pagtens forebyggende dimension skal styrkes. Den straffende dimension er ikke effektiv, da betaling af gebyrer blot øger budgetunderskuddene og gør det umuligt at overholde bestemmelserne. På den anden side skal sanktioner ikke fastsættes af Rådet, da medlemsstaterne altid vil være tilbageholdende med at straffe hinanden.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Vi bør tage udgangspunkt i den meget vigtige kendsgerning, at euroen har været et stabilt og troværdigt holdepunkt under den alvorligste økonomiske krise, som Europa har oplevet. Uden et velfungerende euroområde ville vejen ud af krisen have været meget længere og mere ujævn. Dette gælder også for de medlemsstater, som endnu ikke er med i euroområdet. Nu er det særlig vigtigt at indse, at den fælles europæiske valuta er en fælles værdi, som alle medlemmer af euroområdet har ansvaret for. Der er generel enighed om, at den økonomiske krise var en logisk konsekvens af en udbredt værdimæssig krise.

De, der er indtrådt i euroområdet, forventes at bære et større ansvar for at sikre balance mellem deres indtægter og udgifter. Det nytter ikke noget at påstå, at man er offer for økonomisk spekulation eller en økonomisk mafia. Næsten alle de europæiske økonomier har forsyndet sig mod principperne om en sund og afbalanceret finanspolitik. Vi må lære af vores erfaringer. Vi har behov for meget strengere tilsyn med finanspolitikken og bedre koordinering af denne gennem etablering af en europæisk monetær fond. Men først og fremmest må samtlige medlemmer af euroområdet i mindre grad leve på kredit.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Siden Den Europæiske Centralbank blev oprettet, har dens aktiviteter været genstand for konstant kritik fra venstrefløjen, ikke blot i EU. Den primære årsag til denne berettigede kritik er bankens målsætninger. Da bankens hovedmålsætning er at sikre, at inflationen ikke overstiger 2 %, og at EU-medlemsstaternes budgetunderskud ikke er højere end 3 % af BNP, er alt tydeligvis i fineste orden i perioder med vækst, hvor ledigheden "falder af sig selv", bankernes likviditet "sikrer sig selv", og ECB kan "presse" regeringerne i de enkelte medlemsstater til at mindske deres gæld. Men fra det øjeblik, hvor en økonomisk krise bryder ud, er det en helt anden historie. På grund af den dårligt formulerede målsætning for denne centrale finansielle institution opstår der fundamentale afvigelser fra den nødvendige målsætning. I betænkningen om ECB's årsberetning og indsats over for finanskrisen insisterer man ikke desto mindre stædigt på at fastholde denne dårligt formulerede, centrale målsætning. Man anfører bl.a. også i betænkningen, at det er nødvendigt at gå bort fra den politiske praksis med stimuluspakker og sikring af bankernes likviditet, som var den primære såkaldt utraditionelle foranstaltning til overvindelse af krisen. I betænkningen beskæftiger man sig slet ikke med den kritiske tilstand, som finanserne i mindst fem EU-medlemsstater befinder sig i, og det lader til, at forfatterne af betænkningen også er ligeglade med den voldsomme stigning i ledigheden. Alt dette er kun med til at bekræfte, hvor skadeligt det nuværende princip bag Den Europæiske Centralbank er. Betænkningen skal derfor forkastes.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU befinder sig i en alvorlig situation, og dette gælder navnlig euroområdet. Grækenland er på randen af bankerot, og Spanien og Portugal er også i vanskeligheder. På grund af situationens alvor fremsættes der konstant nye forslag. På den ene side taler man om at give den nye europæiske monetære fond vidtgående interventionsbeføjelser. På den anden side opfordrer kommissæren for økonomiske og monetære anliggender til, at EU involveres i medlemsstaternes budgetplanlægning. EU ønsker tydeligvis at benytte den aktuelle krise til at fratage medlemsstaterne deres finansielle uafhængighed, som er et af de sidste kerneområder, hvor de stadig har national suverænitet. Vi løser imidlertid ikke de nuværende problemer ved at tage endnu et stort skridt i retning af en centraliseret europæisk superstat. Det ville tværtimod bare forværre problemerne yderligere. Den alarmerende tilstand, som den monetære union befinder sig i, og den kendsgerning, at euroen er blevet en meget risikobetonet valuta, er resultatet af, at lande som Tyskland, Nederlandene og Østrig på den ene side er blevet bragt sammen med lande som Grækenland,

Italien og Spanien på den anden, idet man helt bevidst har set bort fra de forskelle, der er mellem dem, hvad angår deres økonomiske udvikling og det moralgrundlag, som deres finanspolitik bygger på. Vi må tage hensyn til disse historiske forskelle, som ikke blot vedrører økonomi, i stedet for at stramme de snærende centralistiske bånd yderligere omkring de europæiske nationalstater.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) På baggrund af Den Europæiske Centralbanks årsberetning vil jeg gerne sætte fokus på den foruroligende ændring af finanspolitikken, som har resulteret i, at der trykkes alt for mange dollars, mens det er helt umuligt at dække deres værdi. Den ledsagende eller efterfølgende devaluering, som USA vil foretage som led i landets valutareformprogram, kan få en alvorlig negativ indvirkning på det europæiske marked. For at undgå denne risiko bør Den Europæiske Centralbank og andre relevante europæiske institutioner alvorligt overveje at gå bort fra dollaren som reservevaluta. Euroen er langt stærkere, og førende økonomer, bl.a. nobelprisvinderen Joseph Stiglitz, har sagt, at den hovedrolle, som dollaren har spillet, har forårsaget mange finanskriser. EU bør holde op med frivilligt at udsætte sig selv for problemer, der skyldes USA's finanspolitik.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Gældskrisen i Grækenland har rejst spørgsmål om vores evne til at opretholde stabiliteten i euroområdet. Jeg er overbevist om, at den fælles valutas styrke vil være garanteret, hvis hver enkelt medlemsstat følger de bestemmelser, som vi er enedes om. Det er blevet nævnt, at der ud over Grækenland er andre EU-medlemsstater, som kan forvente alvorlige økonomiske problemer. Nogle medlemsstater har ikke blot voldsomt stigende statsgæld, men de har også nået nærmest faretruende niveauer, hvad angår de offentlige udgifter, og dette var Den Europæiske Centralbank allerede bekymret over for et par år siden. Euroen er et anker, som medlemsstaternes økonomier er bundet til. Handlinger fra medlemsstaternes side, som svækker euroen, er uacceptable. Jeg mener, at det er afgørende, at hvert enkelt land opfylder de betingelser, der er fastsat for euroområdet. Samtidig støtter jeg den kollektive metode til at finde løsninger, herunder sammensætning af en hjælpepakke til Grækenland, stramning af bestemmelserne vedrørende den fælles valuta og gennemførelse af strengere tilsyn. Idéen om oprettelse af en europæisk monetær fond, som blev fremført på baggrund af den græske krise, er en indgangsvinkel, som kan forhindre potentielle problemer, men vi må ikke glemme de eksterne faktorer, der er på spil på det globaliserede investeringsmarked, og som nødvendigvis har en indvirkning på euroområdet. Det er derfor klart, at vi på nationalt plan fremover bør fokusere mere på at vedtage lovgivning, som beskytter euroen mod påvirkning fra farlige faktorer både i og uden for EU.

4. Det andet EU-topmøde om romaerne (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

* * *

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! I en dom afsagt den 19. marts har EU-Domstolen netop erklæret, at et flertal i Europa-Parlamentet har overtrådt en klar lovbestemmelse ved at nægte at forsvare min immunitet på grundlag af artikel 10 i den internationale protokol, hvilket mine udenlandske kolleger anført af hr. Romagnoli har anmodet om.

Anmodningen blev fremsat, da jeg blev udsat for voldsom politisk, faglig og retlig forfølgelse for at sige til journalister, som interviewede mig om revisionisme og Anden Verdenskrigs historie, at det var op til historikere at drøfte dette spørgsmål. Det fremgår af dommens præmis 108.

Domstolen anfører, at da målet med protokollen er at give medlemmerne af Europa-Parlamentet rettigheder, følger det, at Parlamentet ved ikke at træffe en afgørelse på grundlag af artikel 10 klart har krænket en lovbestemmelse.

Det er sandt, at Domstolen ikke har imødekommet min anmodning om erstatning, da den mener, at den franske appelret og dennes 11 dommere fandt mig helt og aldeles uskyldig. Derfor mener Domstolen, at jeg ikke længere kan påberåbe mig at være skadelidt. Faktum er dog, at Domstolen har pålagt Parlamentet at betale to tredjedele af sagsomkostningerne. Denne beslutning udgør derfor en skarp afvisning af den partitaktik, der har berøvet mig min parlamentariske immunitet.

Under pres tyede ordføreren til et groft proceduremæssigt trick. Denne beslutning skaber en præcedens, som medlemmerne af de højrenationale grupperinger i Parlamentet, hvis ytringsfrihed konstant er under angreb, kan drage fordel af i fremtiden.

5. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

6. Afstemningen

Formanden. – Vi går nu over til afstemningen.

(Resultatet af afstemningen og andre oplysninger om den fremgår af protokollen)

6.1. Fastlæggelse af en liste over tredjelande og dele af tredjelande og af dyre- og folkesundhedsbetingelser og udstedelse af veterinærcertifikat ved import til EF af levende dyr og fersk kød (A7-0018/2010, Jo Leinen)

6.2. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Litauen/Fremstilling af møbler (A7-0047/2010, Barbara Matera)

6.3. Anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Litauen/Fremstilling af beklædningsartikler (A7-0048/2010, Barbara Matera)

6.4. Betænkning om den årlige redegørelse for 2009 vedrørende euroområdet og offentlige finanser (A7-0031/2010, Sven Giegold)

6.5. Udnævnelse af næstformanden for Den Europæiske Centralbank (A7-0059/2010, Sharon Bowles)

6.6. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten - Milan Martin Cvikl (SL) (A7-0046/2010, Inés Ayala Sender)

6.7. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Rasa Budbergytė (LT) (A7-0039/2010, Inés Ayala Sender)

6.8. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Kersti Kaljulaid (EE) (A7-0045/2010, Inés Ayala Sender)

6.9. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Igors Ludborzs (LV) (A7-0040/2010, Inés Ayala Sender)

6.10. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Szabolcs Fazakas (HU) (A7-0038/2010, Inés Ayala Sender)

6.11. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Ladislav Balko (SK) (A7-0037/2010, Inés Ayala Sender)

6.12. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Louis Galea (MT) (A7-0042/2010, Inés Ayala Sender)

6.13. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Augustyn Kubik (PL) (A7-0041/2010, Inés Ayala Sender)

6.14. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Jan Kinst (CZ) (A7-0044/2010, Inés Ayala Sender)

6.15. Udnævnelse af et medlem af Revisionsretten – Eoin O'Shea (IE) (A7-0043/2010, Inés Ayala Sender)

6.16. Henstilling til Rådet om FN's Generalforsamlings 65. samling (A7-0049/2010, Alexander Graf Lambsdorff)

6.17. Det andet EU-topmøde om romaerne

- Før afstemningen

Jean Lambert, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne stille et mundtligt ændringsforslag, der bliver til punkt 7a (nyt). Det er anført på afstemningslisten, og det er min opfattelse, at det møder opbakning blandt de politiske grupper, der er med til at undertegne denne beslutning. Det bliver en følge af punkt 7.

Det nye punkt 7a lyder: "opfordrer derfor igen Europa-Kommissionen til at udvikle en omfattende europæisk strategi for integration af romaer som instrument til bekæmpelse af social udstødelse og diskrimination af romaer i Europa".

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

- Før afstemningen om ændringsforslag 1

Cornelia Ernst, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Mange tak. Vi har to ændringsforslag, hvoraf det ene er et ændringsforslag til ændringsforslaget. Jeg vil præsentere dem begge. Vi vil gerne have slettet ordene "Rådet og". Det endelige resultat af det ændringsforslag, som vi er i færd med at forhandle, bliver således:

"opfordrer medlemsstaterne til at afstå fra tvungen hjemsendelse af minoriteter, hvis disse står over for hjemløshed og diskrimination, hvad angår uddannelse, social sikring og beskæftigelse, når de er hjemsendt ved tvang".

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

- Før afstemningen om punkt 18

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi har også forkastet et tidligere ændringsforslag, fordi ordlyden i det var for kraftig. Der er dog et problem med visse lande, som romaer hjemsendes til, og hvor forholdene ikke egner sig til, at de kan leve i frihed og sikkerhed og med menneskelig værdighed.

Ordlyden i vores ændringsforslag er mere afdæmpet, bl.a. fordi vi har set, at visumliberaliseringen i nogle lande misbruges i forbindelse med asylansøgninger, hvor forudsætningerne ikke er til stede. Vores forslag lyder således:

– til lande i det vestlige Balkan, "hvor de kan udsættes for hjemløshed og diskrimination med hensyn til uddannelse, social beskyttelse og beskæftigelse".

(DE) Jeg håber, at de medlemmer, som forkastede de øvrige ændringsforslag, kan acceptere og stemme for denne mere afdæmpede ordlyd.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

6.18. Schengengrænsekodeksen for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser

- Før vedtagelsen af beslutningen

Michael Cashman (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gøre Parlamentet opmærksom på, at jeg var den oprindelige ordfører for beslutningen om Frontex, og at jeg anbefalede, at vi vedtog beslutningen på grund af de særlige foranstaltninger, der er nødvendige for at kunne håndtere indgreb og redning til søs, navnlig i det sydlige Middelhavet.

Udvalget bakkede mig ikke op, så jeg fjernede mit navn fra beslutningsforslaget, og jeg anbefaler Parlamentet at forkaste den foreliggende beslutning. En vedtagelse kræver et absolut flertal på 369 stemmer, men jeg anbefaler, at Parlamentet forkaster den beslutning, som vi skal til at stemme om.

Cecilia Malmström, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Medlemmerne skal tage stilling til et udkast til beslutning om supplerende af Schengengrænsekodeksen for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af Frontex-operationerne til søs.

Dette er en nødvendig beslutning, som vil hjælpe medlemsstaterne og Frontex med at forvalte vores ydre søgrænser mere effektivt. Som De ved, vil antallet af fartøjer meget snart stige, som det altid gør på denne årstid i Middelhavet.

Forslaget rummer en række meget vigtige principper og præciseringer af de regler, som grænsevagterne skal anvende, når de foretager kontrol ved søgrænserne, herunder princippet om "non-refoulement" og forpligtelsen til at yde særlig omsorg for udsatte personer og uledsagede mindreårige.

I forslaget præciseres det desuden, hvilken assistance der skal ydes til personer i havsnød, og hvor personer, som man redder, skal sættes i land.

Mange af Parlamentets medlemmer har i flere år efterlyst disse principper og regler, og nu er de omsider inden for rækkevidde. De ændringer, som vi foreslår, vil også mindske risikoen for tab af menneskeliv i Middelhavet, idet de effektiviserer operationerne ved søgrænserne.

Udkastet til beslutningen er resultatet af meget lange og vanskelige drøftelser med medlemsstaterne og med eksperter fra bl.a. De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge og Den Internationale Organisation for Migration.

Beslutningen vil give vores institutioner bedre rammer for at føre hensigtsmæssigt tilsyn med disse operationer, hvor der anvendes betragtelige EU-midler.

Hvad angår de juridiske aspekter ved forslaget, har Kommissionen valgt artikel 12 i Schengengrænsekodeksen som juridisk grundlag, da reglerne vedrører grænsepatruljering under Frontex-operationer og ikke grænsekontroller, som det vist hævdes i Parlamentets juridiske udtalelse.

Efter anmodning fra medlemmer af Parlamentet har Kommissionen foretaget en undersøgelse af alternative tekniske løsninger, som skal sikre, at vi for det første ikke skal genåbne drøftelserne om spørgsmålet, og at vi for det andet har vedtaget klare regler i tide før Frontex-operationerne til sommer. Uheldigvis har vi ikke fundet et sådant alternativ, så jeg opfordrer medlemmerne til ikke at forkaste disse længe ventede nye regler.

Formanden. – Vi kan ikke åbne en forhandling om det nu, hr. Busuttil! Ordet er Deres, men vi kan ikke åbne en forhandling.

Simon Busuttil (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi har hørt to talere, der har anbefalet Parlamentet at forkaste denne beslutning, mens ingen har støttet en vedtagelse heraf. Derfor mener jeg kun, at det er rimeligt, at medlemmer, som ønsker at udtale sig til fordel for beslutningen eller opfordre andre medlemmer til det, får mulighed for at gøre det.

Hvis De vil give mig bare ét minut, vil jeg gerne sige, at der er en meget enkel årsag til, at LIBE-udvalget forkastede disse bestemmelser og derfor fremsatte denne beslutning. Hele to gange har vores jurister oplyst os om, at Kommissionen har overskredet sine bemyndigelser ved at fremsætte disse bestemmelser. Det er årsagen til, at vi forkastede dem. Vi ønsker afgjort disse bestemmelser, og det gør man også i mit hjemland, men vi ønsker ikke, at Kommissionen overskrider sine bemyndigelser. Derfor skal vi støtte denne beslutning.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Hr. formand! For klarhedens skyld vil jeg gerne sige, at hvis De stemmer imod denne beslutning, støtter De den foranstaltning, der tillader indgreb til søs. Hvis De stemmer for, støtter De ikke foranstaltningen. Så enkelt er det.

Formanden. – Vi går nu over til afstemningen.

6.19. Prioriteringer for 2011-budgettet - Sektion III - Kommissionen (A7-0033/2010, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska)

7. Velkomst

Formanden. – Jeg kan med glæde oplyse, at vi som led i vores række af interparlamentariske møder har besøg af en delegation fra det tunesiske parlament anført af Salah Tabarki, som er formand for udvalget for politiske anliggender, menneskerettigheder og udenrigsanliggender i det tunesiske parlament.

Vi byder hr. Tabarki og medlemmerne af delegationen hjerteligt velkommen. Jeg vil gerne understrege den store betydning, som vi tillægger dette møde, som finder sted for første gang i fem år.

Parlamentet følger med stor interesse den politiske og økonomiske udvikling i Tunesien, da EU er landets vigtigste handelspartner. De relationer, som De etablerer med Europa-Parlamentets Delegation for Forbindelserne med Maghreb-landene, vil sikre Dem tilstrækkelige institutionelle rammer for dialog om emner af fælles interesse vedrørende udvikling af demokratiet og retsstatsprincippet.

Vi håber, at Deres besøg vil være behageligt og frugtbart.

8. Afstemningen (fortsat)

8.1. Budgetretningslinjer: 2011 - øvrige sektioner (A7-0036/2010, Helga Trüpel)

8.2. Kvalitetspolitik for landbrugsprodukter: Hvilken strategi skal følges? (A7-0029/2010, Giancarlo Scottà)

8.3. Den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet (A7-0034/2010, Enrique Guerrero Salom)

- Før afstemningen:

Enrique Guerrero Salom, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle, som har medvirket til at udarbejde denne betænkning.

Jeg vil blot gerne fremhæve, at når vi kommer til punkt 31, er der et mundtligt ændringsforslag. Som aftalt vil jeg nu læse anden del af den engelske udgave.

"finder det derfor passende at undersøge grundlaget for en aftale med kreditorlande om indførelsen af et midlertidigt moratorium eller annullering af gæld for de fattigste lande, for at gøre det muligt for dem at gennemføre konjunkturdæmpende skattepolitikker, der kan afbøde de alvorlige virkninger af krisen; foreslår, at der gøres bestræbelser på at fremme ordninger med henblik på gennemsigtig gældsvoldgift;"

Formanden. – Under alle omstændigheder må dette mundtlige ændringsforslag da berøre punkt 34 og ikke punkt 31, medmindre vi er blevet fejlinformeret.

(Hr. Guerrero anførte, at forslaget faktisk berører anden del af punkt 34)

Så er det på plads.

(Afstemningen fandt sted)

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

- Før afstemningen om punkt 22

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Vi har gjort Dem opmærksom på et mundtligt ændringsforslag vedrørende punkt 22. Jeg vil understrege, at punkt 22 vedrører global styring, navnlig sammensætningen af G20, hvor der mærkeligt nok ikke findes repræsentanter fra de mindst udviklede lande.

Sigtet med ændringsforslaget er at rette op på dette, og den tekst, som jeg forelægger Parlamentet, opfylder dette behov.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

- Før afstemningen om punkt 34

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! For et øjeblik siden opfordrede De til bifald rettet mod den tunesiske delegation. Vil De bede den tunesiske delegation om at gribe ind for at sikre frigivelse af Taoufik Ben Brik, hvilket hele Parlamentet opfordrer til?

- Efter den endelige afstemning

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte en bemærkning til forretningsordenen. Jeg er meget tilfreds med forløbet af afstemningen. Der er imidlertid tale om en initiativbetænkning, og her er man enedes om en anden procedure. Nu er der åbnet mulighed for delte afstemninger om initiativbetænkninger. Hvis ikke vi løser dette problem, vil vi fremover få delte afstemninger om alle initiativbetænkninger. Kunne De eventuelt anmode Udvalget om Konstitutionelle Anliggender om at afklare dette spørgsmål? Ellers vil Parlamentets embedsmænds fortolkning sejre over hele formålet med reformen.

Formanden. – Det kan godt lade sig gøre. Det er muligt at anmode om delte afstemninger i overensstemmelse med den procedure, som grupperne selv har begæret. Under alle omstændigheder kan alt revideres. En revision vil måske forekomme, men indtil videre er det sådan, landet ligger.

8.4. ECB's årsberetning 2008 (A7-0010/2010, Edward Scicluna)

9. Meddelelse af Rådets holdning ved førstebehandling: se protokollen

10. Fremsendelse af tekster vedtaget under dette møde: se protokollen

11. Stemmeforklaringer

Det andet EU-topmøde om romaerne (RC-B7-0222/2010)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Vedtagelsen af Parlamentets beslutning om det andet EU-topmøde om romaerne åbner nye muligheder for at løse romabefolkningens problemer i EU.

Det står klart, at flere landes individuelle bestræbelser på at sikre integration af romaerne i samfundet ikke har frembragt tilfredsstillende resultater. Dette er der flere årsager til. Jeg bifalder derfor EU's bestræbelser på at involvere sig i løsningen af romaproblemet og lette integrationen af romaerne i samfundet på en velorganiseret måde.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg fordømmer diskrimination af bestemte samfundsgrupper uanset årsagen, men jeg kan ikke støtte denne beslutning. I beslutningen forsøger man at placere ansvaret for bekæmpelse af diskrimination på EU-plan. Da holdningerne og tilgangsvinklerne er så forskellige i de enkelte medlemsstater, mener jeg imidlertid, at minoritetsgruppers interesser bedre kan varetages af medlemsstaterne selv, navnlig de medlemsstater, som ikke deler idealet om tolerance og lighed, som vi briter tager for givet.

Jeg er f.eks. bekendt med, at et italiensk medlem af EFD-Gruppen her i Parlamentet er blevet retsforfulgt for at tage del i et overgreb, hvor han satte ild til en indvandrers ejendele. Dette er helt uacceptabelt. Jeg frabeder mig, at man forbinder det britiske folk med denne form for adfærd ved at antyde, at minoritetsgrupper i vores land har behov for den samme beskyttelse som den stakkel, som jeg netop har fortalt om.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Det er en kendsgerning, at hvis man benægter et problem og den sandhed, der ligger bag det, kan man naturligvis ikke løse problemet. Vi bør være klar over, at med vores beslutning om romaerne i Europa, som er fuld af politisk korrekt nonsens, vil vi ikke kunne finde en eneste løsning, fordi vi i realiteten benægter problemet. Vi bør først og fremmest indse, at vi virkelig står over for alvorlige problemer med mange romaer, som stiller sig helt uden for vores samfund, og som også meget ofte er ansvarlige for meget alvorlige forbrydelser, både store og små. Mange af romasamfundenes værdier og normer, eller manglen på samme, er direkte i strid med de værdier og normer, som vi ønsker at respektere i vores europæiske lande. Jeg kan måske godt lyde lidt ensidig, men den beslutning, som vi netop har vedtaget, er langt mere ensidig i den modsatte retning. Under alle omstændigheder mener jeg, at hver enkelt medlemsstat selv skal have ret til at beslutte, hvordan den vil tackle dette meget alvorlige problem.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Denne betænkning er særdeles politisk korrekt – præcis den slags betænkning, som Parlamentet synes at have taget patent på. Romaernes ugunstige økonomiske og sociale

situation er endnu en gang blevet tilskrevet såkaldt intolerance og diskrimination. Hvis vi bare vedtager nye kvoter og ny mundkurvslovgivning og bare åbner for pengestrømmen igen, så skal alt nok blive godt.

Erfaringerne fra Nederlandene viser naturligvis tydeligt, at størstedelen af romasamfundet nægter at tilpasse sig og integrere sig, uanset hvad vi gør. Det er ikke vores, men derimod romasamfundets skyld, at romaerne ligger uforholdsmæssigt højt i statistikkerne for kriminalitet. Deres værdier og normer er i direkte modstrid med vores egne. Jeg opponerer i øvrigt imod ethvert forsøg fra EU's side på at blande sig i dette spørgsmål, og jeg vil gerne gentage, at den enkelte medlemsstat har ret til at udvise personer, som systematisk nægter at tilpasse sig og begiver sig af med kriminell adfærd.

Betænkning: Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Hr. formand! Jeg stemte for beslutningen om prioriteringer for 2011-budgettet af mange grunde, men primært fordi der fokuseres på ungdomsarbejdsløshed. Den nuværende økonomiske og sociale situation i mange EU-lande kræver en særlig tilgang til den voksende kløft mellem ungdommen og arbejdsmarkedet, og det erkendes, at investering i unge og uddannelse er en investering i fremtiden. Erfaringen viser, at de unge i økonomiske nedgangstider foretrækker at forblive i uddannelsessystemet eller påbegynde en uddannelse frem for at søge arbejde. Vi kan iagttage en lignende udvikling i vores lande i dag. Derfor vil jeg gerne påpege, at de planlagte foranstaltninger, en mere aktiv arbejdsmarkedspolitik og et sammenhængende uddannelsessystem er meget vigtige aspekter. Udvikling af iværksætterfærdigheder og særlige programmer er meget nødvendige tiltag, uanset om der er tale om programmet "Erasmus første job" eller andre foranstaltninger. Jeg håber meget, at EU har tilstrækkelig politisk vilje til ikke blot at vedtage meget vigtige dokumenter, men også til at gennemføre dem.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg stemte imod denne betænkning, først og fremmest fordi jeg er helt uenig i de prioriteringer, som Parlamentet har foreslået Kommissionen, herunder harmonisering af indvandringspolitikken. Jeg ved, hvad dette indebærer. En harmonisering af alle medlemsstaternes indvandringspolitikker fremføres som en klar prioritet. Det er jeg uenig i.

Jeg stemte imidlertid først og fremmest imod denne betænkning, fordi den allerede har gjort det meget klart, at Parlamentet ikke er tilhænger af den meget tiltrængte indskrænkning af bureaukratiet i EU. Tværtimod. Vi bør grundigt overveje at nedlægge alle de institutioner og organer, der er i virkeligheden er blevet – eller altid har været – overflødige. Parlamentet stiller imidlertid krav om endnu flere såkaldte decentrale agenturer. Jeg vil gerne gentage, at vi efter min opfattelse allerede har for mange af disse agenturer. En række agenturer bør nedlægges, inden vi opretter et nyt. Jeg tænker på Regionsudvalget, Agenturet for Grundlæggende Rettigheder og Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder. Hvor meget koster alle disse agenturer vores skatteydere, og for himlens skyld, hvad nytter de overhovedet?

Betænkning: Helga Trüpel (A7-0036/2010)

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ekstraordinære tider som i dag kræver ekstraordinære foranstaltninger.

Næste års budget skal ikke udarbejdes, som om vi befinder os i almindelige tider. Den økonomiske krise er desværre endnu ikke forbi, og vi kan ikke ignorere den. Min gruppe og jeg stemte for budgetprioriteringerne i dag, men vi er i den nærmeste fremtid nødt til at udvise politisk ansvar og træffe vigtigere beslutninger.

Vi skal overveje en reform af EU's budget, således at EU bliver i stand til at styre den økonomiske politik mere effektivt. Et fuldt gennemført indre marked, flere ressourcer til forskning og infrastruktur og flere investeringer i sikkerhed og familien skal være de næste mål, ellers risikerer vi, at medlemsstaterne træffer mere og mere konservative foranstaltninger.

Jeg vil gerne afslutningsvis understrege, at vi skal være mere europæiske og mindre nationalistiske og gennemføre en ægte europæisk politik.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det er en fornøjelse at se Dem i formandsstolen igen.

Som Mark Twain udtalte: "Hvis det eneste værktøj, du ejer, er en hammer, begynder ethvert problem at ligne et søm."

EU er vældig god til at bruge penge – andre folks penge. Jeg tror, at det var Milton Friedman, der sagde, at der er to slags penge i verden, nemlig dine penge og mine penge. Vi er langt mere forsigtige med andres penge end med vores egne. Det forklarer, hvad der sker i Europa i dag.

Alle medlemsstaterne agter at gennemføre budgetnedskæringer. I Grækenland er der blevet stillet forslag om at reducere de offentlige udgifter med omkring 10 % og i Irland med mere end 7 %. Tyskland undersøger mulighederne for at hæve pensionsalderen. Spanien – Deres land – påtænker besparelser på 2 % af BNP, men vores budget her i EU stiger fortsat ubønhørligt. Hvorfor? Fordi der ikke er nogen forbindelse i EU mellem beskatning, repræsentation og udgifter, og der er således intet ydre pres fra skatteyderne.

Årsagen til den globale krise var overforbrug – de enkelte borgers overforbrug, selskabernes overforbrug og regeringernes overforbrug. Tænk på, hvor stor en stimulerende virkning det ville have haft, hvis vi i stedet for at bruge disse trillioner på en yderligere forøgelse af vores gæld havde givet dem tilbage til borgerne i form af skattelettelser.

Betænkning: Giancarlo Scottà (A7-0029/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Europæiske landbrugsprodukter opfylder de højeste kvalitetskrav i verden, hvilket naturligvis bør gøre dem mere konkurrencedygtige på de internationale markeder.

EU-borgerne og kvalitetsbevidste forbrugere skal derfor oplyses fuldt ud om deres fordele. Det er først og fremmest nødvendigt at fremhæve det faktum, at europæiske produkter ikke kun opfylder strenge hygiejne-, sikkerheds- og veterinærkrav, men også principperne om bæredygtig udvikling, bekæmpelse af klimaændringer, biodiversitet og dyrevelfærd. Jeg støtter derfor fuldt ud indførelsen af et EU-kvalitetsmærke for produkter, der helt og aldeles stammer fra EU. Logoet er en officiel anerkendelse af de europæiske landbrugeres indsats og beskytter intellektuel ejendomsret på internationalt plan. Jeg er overbevist om, at det vil hjælpe mange landdistrikter, som ikke har andre udviklingsmuligheder.

EU skal yde finansiel støtte til modernisering af landbrugsbedrifter og udvikling af mikrovirksomheder, især i landdistrikterne, således at EU kan sikre en landbrugsfødevarerproduktion af høj kvalitet.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Hr. formand! Jeg stemte for denne betænkning, da jeg mener, at et økologisk og rent landbrug er vores fremtid, og at vi skal fremme et sådant landbrug. Vi skal også skærpe borgernes interesse for økologiske bedrifter og økologiske produkter, både på EU-plan og i medlemsstaterne. Da vi ønsker at sikre og fremme et økologisk landbrug, må vi på den anden side ikke træffe en forhastet beslutning om at legalisere genetisk modificerede organismer. Nogle lande er foregået med et godt eksempel ved at indføre strenge restriktioner for dyrkningen af genetisk modificerede organismer på økologiske bedrifter. Der bør være en klar sondring. Forbrugere skal også have adgang til alle oplysninger om og resultater af videnskabelig forskning i genetisk modificerede organismer og om virkningerne af genetisk modificeret foder på miljøet og menneskers sundhed, og ingen oplysninger og resultater må holdes tilbage. Først da kan vi skabe et egentligt fælles marked for økologiske produkter, hvilket er meget vigtigt os alle.

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest gerne takke hr. Scottà for det arbejde, han har lagt i denne betænkning.

Jeg mener, at beskyttelsen og styrkelsen af en kvalitetspolitik for vores landbrugsprodukter er en prioritet for EU, der hænger sammen med en række andre grundlæggende europæiske spørgsmål såsom større forbrugerbeskyttelse, støtte til SMV'er, bevarelse af den kulturelle og traditionelle arv i mange europæiske regioner og de europæiske fødevarerproducenters konkurrenceevne på globalt plan.

Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand! Jeg glæder mig over, at betænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter er i overensstemmelse med hidtidige tiltag til styrkelse af kvalitetspolitikken. Jeg finder det navnlig hensigtsmæssigt at udvikle ordningen for beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser og samtidig fastholde de høje krav for opnåelse af beskyttelse. Jeg er enig i, at den garanterede traditionelle specialitet bør bevares som redskab, såfremt registreringsreglerne forenkles. Da det indebærer et lavere beskyttelsesniveau, og da det ikke er nødvendigt at påvise produktets særlige geografiske kendetegn, ser jeg ingen grund til, at behandlingen af ansøgninger skal tage lige så lang tid som for geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser.

Det er efter min opfattelse et svagt punkt i den nuværende praksis, at Kommissionen har beføjelse til at afvise ansøgninger, som den skønner ufuldstændige. Dette sker ofte tilfældigt og vilkårligt, uden at Kommissionen har kendskab til produktets og det geografiske områdes særlige kendetegn. Det er også nødvendigt at træffe foranstaltninger til imødegåelse af omgåelse af registreringsfristerne, idet Kommissionen i så fald skal fremsætte yderligere kommentarer og supplerende spørgsmål.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne takke hr. Scottà for denne vigtige betænkning.

Jeg vil gerne henvise specifikt til ændringsforslag 4, hvori Parlamentet støtter, at forbrugerne får så mange oplysninger som muligt. Parlamentet er også positiv over for, at der indføres en sammenhængende og obligatorisk lovgivning for mærkning, der angiver ”produktionsstedet”.

Selv om disse mål er prisværdige, tror jeg, at ændringsforslaget er for restriktivt, og at det måske vil være bedre, hvis denne mærkning var en frivillig oplysning.

I Nordirland er vi stærkt afhængige af at kunne eksportere produkter til resten af Det Forenede Kongerige og andre europæiske lande. Dette ændringsforslag kunne svække Nordirlands muligheder for at sælge produkter på bestemte markeder, hvor der ikke er nogen problemer i øjeblikket, og jeg mener, at det er vigtigt, at nye mærkningsregler ikke skaber barrierer, der forhindrer samhandelen mellem forskellige medlemsstater.

Selv om ændringsforslag 4 er problematisk, anerkender jeg det store arbejde, der er lagt i betænkningen, og jeg anerkender betydningen af at producere sporbare, sikre produkter af høj kvalitet.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med denne afstemning har vi givet os selv et redskab til at beskytte forbrugerne og til at forøge landbrugsprodukternes værdi, et mål, som vi har arbejdet på i lang tid.

Fra i dag skal oprindelsesstedet være klart angivet på etiketten på kødprodukter, mejeriprodukter, frugt og grøntsager, fjerkræ og andre forarbejdede fødevarer, der består af en enkelt ingrediens. For kød skal det angivne oprindelsesland kun være ét sted, hvis dyrene er blevet født, opdrættet og slagtet i et og samme land.

Dette indgreb sikrer, at landbrugsproducenterne og forarbejdningsindustrien anerkendes behørigt. Vi har vist, at Europa-Parlamentet kun har ét mål inden for landbrugsfødevarer, nemlig at sikre kvaliteten og tilgængeligheden af oplysningerne til forbrugerne.

Vi har gjort et godt stykke arbejde. Tak til de medlemmer, der har arbejdet med denne sag.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! I princippet har jeg ikke noget imod kvalitetsmærkning. Der er blevet indført kvalitetsmærkning på en række forskellige områder i vores tilværelse. En sådan mærkning må dog ikke bruges som undskyldning for at tilsidesætte forbrugerens valg.

Hvis fødevarer ikke opfylder visse størrelsesmæssige eller æstetiske krav, bør vi ikke smide den væk, kaste den på bunken, hvilket sker med 30 % af de europæiske landbrugsprodukter, som ofte går til spilde, fordi de ikke opfylder strenge europæiske standarder.

Vi bør heller ikke bruge vores kvalitetsstandarder som en undskyldning for at forbyde import fra landbrugere i udviklingslandene og således kaste disse landmænd ud i fattigdom og derefter kaste skatteydernes penge efter korrupte regeringer, når landbrugerne rammes af fattigdom.

Vi bør have tillid til markedet, vi bør have tillid til forbrugerne, og vi bør have tillid til befolkningen i stedet for at indføre kvalitetsmærkning og overfladiske tiltag af denne art.

Betænkning: Enrique Guerrero Salom (A7-0034/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg stemte imod denne betænkning, fordi EU, som det også ofte er tilfældet i andre betænkninger, i denne initiativbetænkning endnu engang fremfører sin egen holdning til begrebet ”seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder”, som det påtvinger befolkningen i udviklingslandene.

Det skal gøres klart én gang for alle, at dette begreb ifølge WHO's definition omfatter abort som et redskab i familieplanlægningen. Menneskelivet er ukrænkeligt lige fra undfangelsen til den naturlige død, og derfor kunne jeg ikke støtte denne betænkning. På den anden side er der nogle gode idéer i betænkningen, der selvfølgelig kan hjælpe befolkningen i udviklingslandene, og det kan derfor siges, at da flere hundrede

millioner mennesker i udviklingslandene er nødt til at imødegå følgerne af stigende priser på basisprodukter og levnedsmidler, vil de løse problemet med at overleve på denne måde. Jeg er foruroliget over internationale finansielle institutioners beregninger, der viser, at befolkningstallet vil stige med flere hundrede millioner oven i de milliarder af mennesker, der allerede er på planeten, og at børnedødeligheden i Afrika syd for Sahara vil stige med mellem 30 000 og 50 000 dødsfald.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (GA) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene. Selv om betænkningen ikke er et tilstrækkelig radikalt svar på problemerne i de fattige lande, er vi samtidig enige i mange af punkterne i betænkningen.

Fattige mennesker og fattige lande er hårdest ramt af den økonomiske krise. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, med hensyn til offentlige investeringer, især i disse lande. Det skal dog også siges, at de handelsaftaler, som EU har indgået med de fattige lande, i virkeligheden ikke er til deres fordel. Store europæiske virksomheder drager størst fordel af disse aftaler, og små producenter, små landbrugere og den arbejdende befolkning drager ikke fordel heraf, og vi er således nødt til at ændre tilgang til samarbejdet med disse lande.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod punkt 7 i denne betænkning, og jeg var foruroliget over endnu en gang at konstatere, at Parlamentet bruger en betænkning af denne art til at indsnige retten til abort og knytte seksuel og reproduktiv sundhed sammen med folkesundheden i udviklingslandene.

Det er ikke op til Parlamentet at afgøre, om adgang til abort er en rettighed eller ej. Lovgivningen på dette område henhører under de nationale regeringer. Jeg og langt de fleste af mine vælgere i Nordirland står fast på det ufødte barns ret til liv.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! I Europa-Parlamentet bør vi tænke os om to gange, før vi fremsætter forslag. Vi bør foreslå politikker, der løser problemer, og som ikke forværrer dem. For så vidt angår udviklingsbistand, har en lang række seriøse undersøgelser rent faktisk vist, at en for automatisk bevilling af udviklingsbistand uvægerligt resulterer i forsinkede økonomiske reformer og således forsinkede muligheder for økonomisk vækst i udviklingslandene. På trods heraf holder Parlamentet fast i credoet eller det såkaldte aksiom om, at det vil være nemmere at få de afrikanske lande på fode igen, hvis vi bevilliger endnu mere udviklingsbistand fra starten. Trods enorme indsprøjtninger i form af udviklingsbistand gennem mange årtier er der desværre ingen klare beviser for, at de fleste afrikanske lande ikke er i en langt værre situation i dag end umiddelbart efter afkoloniseringen. Det var min første bemærkning.

Min anden bemærkning er kort. Det er naturligvis som påpeget i betænkningen rigtigt, at udviklingslandene undermineres yderligere af hjerneflugt, men hvorfor bliver vi ved med at insistere på det "blå kort", der forværrer problemet yderligere?

Anna Záborská (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg kan ikke forstå, hvorfor reproduktiv sundhed igen er blevet indarbejdet i en betænkning om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet.

Organisationer inden for reproduktiv sundhed støtter abort som en af metoderne til fødselskontrol. Denne industri finansieres også på europæisk plan af skatteborgere, der er imod abort, og som arbejder for at beskytte liv. Internationale organisationer har nu gennem årtier fremført, at fødselskontrol er et redskab til bekæmpelse af fattigdom, men udviklingslandene lever stadig i ekstrem fattigdom. Efter min mening spilder EU finansielle ressourcer på fødselskontrol, der ikke løser fattigdomsproblemet. Jeg respekterer liv, og jeg respekterer også subsidiaritetsprincippet i forhold til udviklingslandene. Det er grunden til, at jeg har stemt imod punkt 7 og imod hele betænkningen.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Det var forudsigeligt, måske uundgåeligt, at EU ville bruge den finansielle krise i Grækenland til at fremme sine velforberedte planer om harmonisering af skattepolitikken.

Der er gentagne gange blevet stillet krav om oprettelse af et europæisk gældsagentur og en europæisk monetær fond og om indførelse af paneuropæisk beskatning, således at det ikke er nødvendigt at ty til de nationale vælgere for at få støtte til en redningsplan.

Hr. Van Rompuy og de øvrige kommissærer er som ærlige føderalister helt enige med de britiske skeptikere, der påpegede, at man ikke kan have en monetær union uden en skattemæssig og økonomisk union.

Jeg tror, at det var John Maynard Keynes, der skrev, at den, der styrer valutaen, styrer landet. Jeg lover, at det er den eneste gang, jeg citerer Keynes med billigelse.

Efter nærmere eftertanke vil jeg henvise til en højere og bedre øvrighed end John Maynard Keynes. Jeg vil gerne henvise til Matthæusevangeliet, kapitel 22. Jeg er sikker på, at De husker dette. Vorherre bliver spurgt, om det er passende at betale skat til den romerske kejser. Han siger: "I Hyklere, hvorfor friste I mig? Viser mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar. Og han [Jesus] siger til dem: "Hvis Billede og Overskrift er dette?" De sige til ham: "Kejserens." Da siger han [Jesus] til dem: "Så giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!"

Jeg siger ikke, at Vorherre støttede den ene eller den anden side i debatten om euroen. Pointen er, at det vigtigste symbol på den verdslige øvrighed, det absolutte tegn på suverænitet, er en mønt! Og vi har set, at euroen fører til fælles økonomisk politik. Gudskelov, at vi havde fremsyn til at beholde pundet.

Formanden. – Tak for Deres velsignelse af samlingen her til morgen, hr. Hannan!

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Når man læser denne betænkning, finder man mange af de gamle, udslidte fraser om, hvordan udviklingslandene lider som følge af den økonomiske krise. Der er helt klart mennesker, der vil blive ramt af den økonomiske krise i disse lande, men det er meget ofte ikke nødvendigvis de mennesker, vi ønsker at hjælpe. Meget ofte er det de regeringer, der er bekymrede over, at deres bistandsbudgetter nedskæres, idet jo færre støttemidler, de får, desto vanskeligere er det at holde korrupte og ineffektive regeringer ved magten. Da jeg var i Afrika sidste år og talte med mange centrum-højre politikere, beklagede de sig over, at bistandsbudgetterne rent faktisk holder korrupte regeringer ved magten og gør det vanskeligere at forbedre den økonomiske og politiske styring i disse lande.

Men lad os se på nogle af de ting, vi foreslår. Vi taler om flere investeringer i udviklingslandene – og det kan alle være enige i – på trods herefter behandler Parlamentet i øjeblikket et forslag til direktiv om forvaltere af alternative investeringsfonde, der vil reducere investeringerne i udviklingslandene. Vi taler om at hjælpe landbrugere i udviklingslandene, men vi bliver alligevel ved med – selv i det budget, vi behandler i dag – at stemme for allokering af flere ressourcer til den fælles landbrugspolitik, der i høj grad skader landbrugernes subsistensmuligheder i udviklingslandene.

Lad os tage reelt fat på de egentlige årsager til problemerne i disse lande – dårlig regeringsførelse og protektionisme i EU.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har stemt imod denne betænkning af to grunde. For det første er jeg foruroliget over, at EU i stigende grad er ved at indtage en spredt tilgang til udviklingspolitik, og at flere og flere beslutninger og anmodninger afspejler denne tilgang. For det andet har jeg stemt imod betænkningen, fordi jeg tror, at det er en dårlig idé at forsøge at påtvinge udviklingslande og nye vækstlande en familieplanlægningspolitik som en slags kulturel imperialisme. Abort er ikke en løsning, og jeg beklager, at nogle medlemmer af Europa-Parlamentet eufemistisk henviser til "reproduktiv medicin", når de mener abort. Det ændrer ikke det faktum, at abort er at dræbe et ufødt barn. Derfor har jeg stemt imod denne betænkning, og jeg håber, at vi i fremtiden ikke vil bruge de samme eufemistiske udtryk i alle beslutninger og initiativbetænkninger til at beskrive kulturimperialistiske aspekter.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod denne betænkning, fordi det er en tåbelig betænkning. Det er en irrelevant betænkning. Alle aktiverne er på alle børserne i New York, London, Tokyo, Frankfurt osv. Der er tale om en kapitalværdi på omkring 6 trio. USD. Hvis man realiserer alle de udenretlige aktiver, aktiverne i slumkvartererne, som ikke er omfattet af retssystemet i udviklingslandene, vil de indbringe 7 trio. USD. Der er en meget stor kapital i udviklingslandene uden for de retlige strukturer i disse lande, i slumkvartererne og i de millioner af virksomheder, der ligger langs vejene, og som ikke indgår i den formelle økonomi.

For det andet føres der hvert år 800 mia. USD ud af udviklingslandene gennem de globale finansielle systemer. Hvorfor arbejder vi ikke på at holde denne kapital i disse lande og således gøre disse lande rigere?

Nej, hvad har vi netop gjort? Vi har stemt for en Tobinskat for at ramme i forvejen svækkede finansielle institutioner i Vesten og give pengene til nogle mennesker, der sandsynligvis vil stjæle dem.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! I lighed med en række tidligere talere gjorde jeg også indsigelse mod medtagelsen af punkt 7. Medlemmerne i vores gruppe fik lov til at stemme frit herom, men vores delegation besluttede at stemme imod, fordi retten til reproduktiv sundhed er en omskrivning af retten til abort som påpeget af en række talere. Hvis det er det, der menes, skal det præciseres og ikke medtages i en økonomisk kriseplan. I lighed med andre talere gjorde vi således indsigelse og stemte imod dette punkt.

Betænkning: Edward Scicluna (A7-0010/2010)

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! Vi i Dansk Folkeparti har stemt nej til denne betænkning. Men jeg føler egentlig trang til at takke for en række af de betragtninger, der kommer frem i betænkningen. Særlig i punkt 27, hvoraf det meget ærligt fremgår, at euroen helt naturligt skal føre til en mere snæver samordning af den økonomiske politik i euro-området. Jeg er selvfølgelig helt modstander af denne formodning, men jeg vil gerne takke for den klarhed og ærlighed, som ordføreren lægger for dagen i forhold til euroen. Euroen er altså en konstruktion, der er skabt med det formål at skabe langt større økonomisk ensretning i Europa, dvs. finanspolitikken, arbejdsmarkedspolitikken, strukturpolitikken – alle økonomiske områder, der har en økonomisk betydning, skal ensrettes. Det er det, vi ser i øjeblikket i Grækenland, hvor økonomer i Frankfurt fortæller grækerne, hvilken økonomisk politik de skal føre. Det er det, vi om få måneder vil se ske i forhold til Spanien og i forhold til Italien og en række andre lande. På den måde viser denne betænkning sådan set med al ønskelig tydelighed, hvorfor Danmark – og i særdeleshed mit parti, Dansk Folkeparti – ønsker at stå uden for euroen. Vi vil nemlig selv afgøre, hvilken økonomisk politik der skal føres. Det er de danske vælgere og ikke økonomer i Frankfurt, der skal afgøre den sag.

Skriftlige stemmeforklaringer**Betænkning: Jo Leinen (A7-0018/2010)**

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi godkendte forslaget om, at de eksisterende regler for indførsel af levende dyr, kød og kødprodukter fortsat skal være gældende, indtil de erstattes med foranstaltninger, som vedtages inden for de nye lovgivningsmæssige rammer. Selv om vi foretrækker, at sådanne love vedtages af de enkelte medlemsstater i stedet for af en EU-superstat, skal dette område reguleres. Betænkningen støtter imidlertid også listen over tredjelande og dele af tredjelande, hvorfra medlemsstaterne tillader import af kød fra kvæg, svin og fersk kød. Det Forenede Kongerige vil således være juridisk forpligtet til at tillade import fra disse lande. Vores landbrugere vil således blive udsat for konkurrence, og vores suverænitet vil blive yderligere undermineret. På grund af denne kombination af gode og dårlige forslag, besluttede vi at undlade at stemme.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Direktiv 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, får, geder og svin samt fersk kød eller kødprodukter fra tredjelande indeholder i artikel 3, stk. 1, bestemmelse om, at Rådet efter forslag fra Kommissionen vedtager en liste over tredjelande, hvorfra medlemsstaterne tillader indførsel af kød fra kvæg, svin og fersk kød. Selv om dette direktiv er blevet ophævet, fastholdes proceduren, og ovennævnte liste er blevet ændret i årenes løb. Kommissionen foreslår nu at indføre en forordning, der kodificerer alle de relevante ændringer, der er blevet gennemført i tidens løb, og som jævnligt vil blive ændret og således hele tiden ajourført.

Denne procedure skaber efter min opfattelse klarhed og gennemsækelighed, ikke blot for de medlemsstater, hvor der er ændringer, men også for de tredjelande, der eksporterer de pågældende produkter til EU.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over denne betænkning om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, får, geder og svin samt fersk kød eller kødprodukter fra tredjelande. Betænkningen vedrører Rådets direktiv 72/462/EØF af 12. december 1972, i henhold til hvilket Rådet har vedtaget en liste over tredjelande, hvorfra medlemsstaterne tillader indførsel af kød fra kvæg, svin og fersk kød. Selv om dette direktiv er blevet ophævet, fastholdes proceduren, og ovennævnte liste er blevet ændret i årenes løb. Kommissionen foreslår nu at indføre en forordning, der kodificerer alle de relevante ændringer, der er blevet gennemført i tidens løb, og som jævnligt vil blive ændret og således hele tiden ajourført.

Denne procedure giver efter min opfattelse EU-borgerne større fødevarerikkerhed og skaber større klarhed for medlemsstaterne og tredjelande, der eksporterer kødprodukter til EU.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU-borgernes fødevarerikkerhed er et vigtigt spørgsmål, som vedrører os alle. Der skal fastlægges strenge sundhedspolitiske betingelser ved import af visse levende dyr og fersk kød fra tredjelande, og sådanne produkter skal overvåges systematisk, således at vi kan kontrollere, om disse betingelser overholdes.

Det er derfor afgørende, at der fastlægges en liste over de tredjelande, der opfylder dyre- og folkesundhedsbetingelserne og kravene vedrørende udstedelse af veterinærcertifikat ved eksport af levende dyr (kvæg, får, geder og svin) og fersk kød til EU-lande.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I den nådesløse priskrig, der raser i øjeblikket, benytter en række virksomheder sig af uhyrlige metoder til at forøge deres fortjenester. Importeret kød sælges som et indenlandske produkt, der sælges tit råddent kød, og der sælges falsk skinke. Nu skal imitationsprodukter være tydeligt mærket. Den obligatoriske mærkning af foder, der indeholder genetisk modificerede organismer, blev imidlertid ikke støttet af et flertal af medlemmerne, selv om borgerne i Europa har en meget kritisk holdning til gensplejsning. Det er vigtigt at indføre bestemmelser om dyresundhed og hygiejne. Genmodifikation er imidlertid ikke omfattet af importbestemmelserne, og jeg har derfor undladt at deltage i afstemningen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte ja ved den endelige afstemning om denne beslutning. Det skal siges, at der har været et uformelt møde med Rådet og Kommissionen, hvor det blev klart, at Parlamentet kunne acceptere proceduren. I det udkast til betænkning, som Jo Leinen indgav til afstemning, gives der udtryk for støtte til Kommissionens forslag, og ENVI-udvalget har stillet en række ændringsforslag. Rådet har allerede tilkendegivet, at det vil godkende Parlamentets holdning, og det kan således antages, at der opnås enighed ved førstebehandlingen. De Grønne er enige i proceduren.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), *skriftlig*. – (PL) Lovændringer, som har til formål at forbedre dyrevelfærden, er afgørende, og jeg er meget glad for, at Kommissionen fremover ikke vil foretage disse ændringer uden at inddrage Europa-Parlamentet. Jeg støtter derfor Leinen-betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om ophævelse af Rådets beslutning 79/542/EØF om en liste over tredjelande og dele af tredjelande og om dyre- og folkesundhedsbetingelser og udstedelse af veterinærcertifikat ved import til EF af levende dyr og fersk kød.

Selv om jeg ikke er medlem af Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarersikkerhed, vil jeg fortsat være involveret i ændringen af lovgivningen, navnlig når formålet er at forbedre reglerne for transport af heste radikalt. Det er der mange grunde til, men det er især min kristne etik, der tvinger mig til at arbejde for at skabe bedre forhold, ikke blot for mennesker, men også for dyr og vores naturlige miljø. EU kan gøre meget på dette område.

Betænkning: Barbara Matera (A7-0047/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg støttede begge betænkninger om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen med henblik på at yde støtte til afskedigede arbejdstagere i Litauen. Den finansielle og økonomiske krise har ramt mange sektorer i den litauiske økonomi, og mange mennesker står tilbage uden arbejde eller indkomstmuligheder. Globaliseringsfondens støtteregler blev forenklet under hensyntagen til den komplicerede situation på arbejdsmarkedet og det voksende antal arbejdsløse. Derfor skal Litauen udnytte alle tænkelige muligheder for at få de midler, der ansøges om, for at hjælpe de arbejdsløse så meget som muligt. Det er også meget vigtigt, at vi sikrer en effektiv anvendelse af disse midler, og at de reelt gavner befolkningen i Litauen.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen blev oprettet i 2006 med henblik på at yde supplerende støtte til arbejdstagere, som er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, og at hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Anvendelsesområdet for Globaliseringsfonden blev udvidet pr. 1. maj 2009, så det kom til at omfatte støtte til arbejdstagere, der bliver afskediget som en direkte følge af den finansielle og økonomiske krise.

I dag, hvor vi befinder os i en alvorlig økonomisk og finansiel krise, er en af de væsentligste konsekvenser stigende arbejdsløshed. EU skal anvende alle de til rådighed stående midler til at imødegå krisens konsekvenser, især i form af støtte til de mennesker, for hvem arbejdsløshed er blevet en daglig realitet.

Derfor stemte jeg for dette forslag om anvendelse af Globaliseringsfonden til fordel for Litauen med det formål at yde støtte til afskedigede arbejdstagere i de 49 selskaber, som driver virksomhed inden for møbelindustrien.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (Globaliseringsfonden) med henblik på at yde finansiell støtte til de afskedigede arbejdstagere i møbelindustrien, idet mange arbejdstagere blev afskediget efter eksportnedgangen i møbelindustrien. EU-støtten vil blive øremærket til at hjælpe arbejdstagere med at efteruddanne sig, søge nye job eller etablere egen virksomhed. Det glæder mig, at Kommissionen godkendte Litauens ansøgning om EU-støtte, idet de afskedigede arbejdstagere fra møbelindustrien har en meget lille chance for at vende tilbage til arbejdsmarkedet under recessionen, og massefyringerne i 49 selskaber har en meget negativ

indvirkning på landets økonomiske situation. Jeg vil gerne opfordre EU-institutionerne til at sikre en velfungerende og hurtig procedure til vedtagelse af afgørelser om finansiel støtte, fordi en forsinkelse af sådanne afgørelser kun kan forværre arbejdstagernes i forvejen vanskelige situation. Jeg vil gerne understrege, at den finansielle støtte fra EU vil hjælpe arbejdstagere, der er blevet ramt af gennemgribende strukturelle ændringer i økonomien og handelen, med at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I lighed med Litauens byggesektor, som vi tidligere har analyseret, er landets møbelindustri også blevet ramt af globaliseringens indvirkning, idet aggressive konkurrenter med andre produktionsforhold nu er begyndt at markedsføre deres produkter i Litauen. Da betingelserne for anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er opfyldt, tror jeg, at en sådan anvendelse vil være til hjælp.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Blot to uger efter, at Parlamentet godkendte anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som følge af afskedigelserne i Litauen og Tyskland, står vi nu igen over for at skulle godkende anvendelsen af Globaliseringsfonden, denne gang som følge af afskedigelserne i 49 selskaber inden for Litauens møbelindustri. Som vi sagde dengang, har antallet af afskedigede arbejdstagere længe oversteget Kommissionens foreløbige skøn over antallet af arbejdstagere, der ville komme til at drage fordel af fonden.

Vi vil gerne gøre opmærksom på, at denne industri også har kæmpet med alvorlige problemer i Portugal, navnlig i kommuner, hvor der er en stor møbelindustri, som f.eks. Paredes og Paços de Ferreira. Dette har også ført til afskedigelser i disse områder, der har forværret regionens sociale situation.

Med hver ny anmodning om støtte står det mere og mere klart, at det, der mere er behov for end lappeløsninger – som helt sikkert er nødvendige – er hasteforanstaltninger, der beskytter de produktive sektorer og arbejdspladser, særlig de sektorer, der er mest sårbare over for krisen, og de sektorer, der udnytter udviklingspotentialer i de enkelte lande, fremmer offentlige projekter og støtter mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder og den kooperative sektor...

(Forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 170, stk. 1)

Betænkning: Barbara Matera (A7-0048/2010)

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen blev oprettet i 2006 med henblik på at yde supplerende støtte til arbejdstagere, som er ramt af konsekvenserne af gennemgribende strukturelle ændringer i verdenshandelsmønstrene, og at hjælpe dem med at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Anvendelsesområdet for Globaliseringsfonden blev udvidet pr. 1. maj 2009, så det kom til at omfatte støtte til arbejdstagere, der bliver afskediget som en direkte følge af den finansielle og økonomiske krise.

I dag, hvor vi befinder os i en alvorlig økonomisk og finansiel krise, er en af de væsentligste konsekvenser stigende arbejdsløshed. EU skal anvende alle de til rådighed stående midler til at imødegå krisens konsekvenser, især i form af støtte til de mennesker, for hvem arbejdsløshed er blevet en daglig realitet.

Derfor stemte jeg for dette forslag om anvendelse af Globaliseringsfonden til fordel for Litauen med det formål at yde støtte til afskedigede arbejdstagere i de 45 selskaber, som driver virksomhed inden for beklædningsindustrien.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg glæder mig over afstemningen i dag om finansiel støtte til den litauiske beklædningsindustri, da denne sektor er blevet særlig hårdt ramt af krisen. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at de fleste arbejdstagere i beklædningsindustrien er kvinder, og på grund af afskedigelserne som følge af krisen i året frem til juli 2009 er antallet af arbejdsløse kvinder i Litauen fordoblet. Jeg stemte for denne betænkning, da den finansielle støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (Globaliseringsfonden) vil blive anvendt til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger med henblik på genansættelse af afskedigede arbejdstagere så hurtigt som muligt, støtte til uddannelse og efteruddannelse samt udbetaling af tilskud for mindreårige under otte år og pleje af handicappede familiemedlemmer. Denne finansielle støtte er således meget nødvendig i beklædningsindustrien, idet beklædningsproduktionen er faldet markant som følge af det drastiske fald i efterspørgslen efter beklædning i Litauen og i eksportlandene. Jeg vil også gerne understrege, at afskedigelsen af disse arbejdstagere ikke kun har en negativ indvirkning på landet og den lokale økonomi, men også berører de enkelte arbejdstageres tilværelse.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den litauiske beklædningsindustri er i lighed med landets byggesektor og møbelindustri taber i globaliseringen, og et stort antal arbejdstagere er blevet afskediget. Det forhold, at et stort flertal i det kompetente parlamentsudvalg stemte for betænkningen, bekræfter, at foranstaltningen tilsyneladende er solid. På denne baggrund ser jeg ingen grund til at stemme imod anvendelsen af fonden i dette tilfælde.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Blot to uger efter, at Parlamentet godkendte anvendelsen af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen som følge af afskedigelserne i Litauen og Tyskland, står vi nu igen over for at skulle godkende anvendelsen af Globaliseringsfonden, denne gang som følge af afskedigelserne i 49 selskaber inden for Litauens beklædningsindustri. Det er værd at huske, at denne industri også er i alvorlig krise i Portugal, idet den er blevet særlig hårdt ramt af konsekvenserne af liberaliseringen af verdenshandelen.

Med hver ny anmodning om anvendelse af denne fond bliver de foranstaltninger, som vi har slået til lyd for, så meget desto mere presserende, dvs. effektiv bekæmpelse af arbejdsløsheden og skabelse af arbejdspladser med rettigheder baseret på udviklingen af den økonomiske aktivitet, fremme af offentlig beskæftigelse, jobsikkerhed og nedsat arbejdstid uden lønreduktion. Det er også nødvendigt at træffe foranstaltninger for at hindre, at virksomheder flytter til udlandet, og der skal først og fremmest ydes offentlige tilskud – især EF-tilskud – betinget af opfyldelsen af en række forpligtelser såsom beskyttelse af arbejdspladser og lokal udvikling, foranstaltninger, der indebærer et klart brud med den nyliberale politik, som er ved at skabe en økonomisk og social katastrofe i EU-medlemsstaterne for øjnene af os.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område med solidaritet, og Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen (Globaliseringsfonden) er oprettet på denne baggrund. Denne støtte er afgørende for at hjælpe de arbejdsløse og ofrene for udflytning af virksomheder, der er en konsekvens af globaliseringen.

Et stigende antal virksomheder flytter til udlandet for at drage fordel af lavere lønomkostninger i forskellige lande, især Kina og Indien, til skade for lande, der respekterer arbejdstagernes rettigheder. Globaliseringsfonden har til formål at hjælpe arbejdstagere, der er ofre for udflytning af virksomheder, og for at opnå dette, er det vigtigt, at disse arbejdstagere får adgang til nye job i fremtiden. Globaliseringsfonden har allerede tidligere været anvendt af andre EU-lande, især Portugal og Spanien, og vi bør således nu yde denne støtte til Litauen.

Betænkninger: Barbra Matera (A7-0047/2010 og A7-0048/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for de to betænkninger af Barbara Matera om finansiel støtte til afskedigede arbejdstagere i Litauen fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Jeg vil også gerne takke de kolleger, der har stemt for, idet betænkningerne skulle vedtages af et kvalificeret flertal og med tre femtedele af de afgivne stemmer.

Begge betænkninger om situationen i møbelindustrien og i sektoren for fremstilling af beklædningsartikler vedrører nogle af de mest akutte arbejdsløshedsproblemer i Litauen. Beløbene er små i EU-sammenhæng, men de vil afhjælpe de problemer, som de litauiske arbejdstagere står over for.

Der er tale om afskedigede arbejdstagere i de 49 selskaber i møbelindustrien, der vil få udbetalt 662 088 EUR fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, og de afskedigede arbejdstagere i de 45 selskaber i sektoren for fremstilling af beklædningsartikler, der vil få udbetalt 523 481 EUR.

Selv om dette måske kun er toppen af isbjerget, for så vidt angår arbejdsløshedsproblemet i Litauen, vil den økonomiske støtte hjælpe dem, der har størst behov for denne støtte.

Andrew Henry William Brons (NI), *skriftlig*. – (EN) Vi mener ikke, at EU bør være ansvarlig for at hjælpe afskedigede arbejdstagere (eller for noget andet). Vi er imod allokeringen af midler til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, på samme måde som vi er imod allokeringen af midler til alle andre EU-fonde. Vi mener, at medlemsstaterne bør hjælpe deres egne afskedigede arbejdstagere. Der er imidlertid allerede blevet allokeret midler til Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, og disse midler er kommet fra medlemsstaterne. Hvis det blev foreslået at anvende Globaliseringsfonden med henblik på at yde støtte til afskedigede arbejdstagere i Storbritannien, ville vi stemme for tildelingen af støtte, og vi ville blive kritiseret, hvis vi ikke gjorde det. Vi er derfor nødt til at stemme for en behørig anvendelse af fonden til fordel for andre medlemsstater. Vi agter ikke desto mindre at sikre, at der vil blive ydet støtte til britiske afskedigede arbejdstagere fremover, og hvis det vurderes, at de ikke er støtteberettiget, vil vi stemme imod alle fremtidige anvendelser af fonden.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det er tanken om, at de litauiske arbejdstagere ofres på globaliseringens alter, der får mig til at undlade at stemme. Da de er blevet kastet ud i denne situation på grund af konsekvenserne af de neoliberale politikker, som EU har været fortalere for, kunne man føle sig berettiget til at stemme imod de usle beløb, som den europæiske elite ønsker at give dem. Disse små beløb kan imidlertid lindre deres smerter. Logikken bag Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen er imidlertid stadig uacceptabel. I eurokraternes kongerige koster det ikke meget at have ren samvittighed.

Betænkning: Sven Giegold (A7-0031/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Giegold-betænkningen indeholder nogle interessante betragtninger om den nuværende økonomiske krise, den værste siden indledningen af den europæiske integrationsproces.

Jeg vil gerne understrege, at jeg i en nylig skriftlig forespørgsel til Kommissionen stillede et spørgsmål om anvendelsesområdet for stabilitets- og vækstpacten, der kan udvides i særlige tilfælde, f.eks. i forbindelse med gennemførelse af offentlige og sociale boligbyggeriprojekter. Disse projekter er beregnet til sociale formål og skyldes akut bolignød, der især opstår i de større byer, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at tackle dette problem ved hjælp af ekstraordinære foranstaltninger.

Jeg finder det derfor ønskeligt, at Kommissionen vedtager en meget klar holdning, således at den kan udstede retningslinjer til medlemsstaterne om de budget- og udgiftsbegrænsninger, som de lokale myndigheder er underlagt i henhold til stabilitets- og vækstpacten, myndigheder, navnlig større myndigheder, der har behov for betydelige investeringer i infrastruktur.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen om Kommissionens årlige redegørelse vedrørende euroområdet og offentlige finanser. Det, jeg først og fremmest husker fra denne betænkning, som indeholder en lang række analyser og forslag, er opfordringen til at sikre en forbedring af den økonomiske styring i EU, herunder navnlig en bedre samordning af budgetpolitikker. Vækst og solidaritet er de to nøgleord, der skal være rettesnor for vores europæiske økonomiske strategi. Vækst, fordi det er en forudsætning for vores muligheder for at imødegå den sociale udfordring. Solidaritet, fordi det er selve kernen i den europæiske integration, hvilket det også vil være fremover.

Liam Aylward og Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (GA) Fianna Fáil-medlemmerne af Europa-Parlamentet Pat the Cope Gallagher og Liam Aylward er stærkt imod forslagene i denne betænkning om indførelse af et fælles konsolideret grundlag for selskabsskat (CCCTB).

Et fælles konsolideret grundlag for selskabsskat i EU vil ikke forbedre EU's konkurrenceevne eller det indre markeds funktion, og CCCTB ville desuden forstyrre små åbne økonomier som den irske. Beskatning henhører under de enkelte medlemsstaters kompetenceområde, og den irske regering kan udøve sin veto og gå imod alle skattemæssige foranstaltninger, herunder CCCTB. Denne ret er forankret i traktaterne, herunder i Lissabontraktaten.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støttede denne betænkning, da der efter min opfattelse redegøres udførligt for problemerne i euroområdet og med de offentlige finanser. Der har været et yderligere fald i beskæftigelsen i EU's medlemsstater, og det forventes, at denne udvikling fortsætter. De kaotiske strukturreformer i visse medlemsstater, der gennemføres uden en konkret plan, truer stabiliteten i hele EU. Små og mellemstore virksomheder er inde i en særdeles vanskelig periode, da hverken medlemsstaterne eller Den Europæiske Centralbank har været i stand til at kontrollere og sikre, at de midler, der var øremærket til bankerne, blev allokert til det vigtigste mål – tilvejebringelse af fordelagtige lån til små virksomheder. Det er også meget vigtigt at støtte udviklingen af euroområdet og at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at skabe passende vilkår for medlemsstater, der ønsker optagelse i euroområdet.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om den årlige redegørelse vedrørende euroområdet og offentlige finanser 2009. Jeg støtter punktet i betænkningen, hvori Eurogruppen opfordres til at fremme optagelsen i euroområdet af de medlemsstater, der søger om medlemskab, og som opfylder forudsætningerne for medlemskab. Jeg mener, at det er afgørende at forbedre reguleringen af og kontrollen med finansmarkederne samt begrænse de eksterne og interne underskud med henblik på at sikre, at udviklingen af Den Økonomiske og Monetære Union bliver en succes. Vi skal desuden være særlig opmærksom på problemerne i forbindelse med budgetdisciplin. I den fremtidige EU 2020-strategi skal der være fokus på politikker, der skaber arbejdspladser og fremmer en bæredygtig udvikling, således at vi kan forhindre nye økonomiske kriser. Medlemsstaterne og Kommissionen skal samtidig samarbejde om at reducere budgetmæssige ubalancer. Konsolideringen af de offentlige finanser er en afgørende forudsætning for at sikre en bæredygtig økonomisk vækst. Efter Lissabontraktatens ikrafttræden vil Kommissionen spille en

større rolle i overvågningen af medlemsstaternes økonomiske udvikling. I overensstemmelse med artikel 121 kan Kommissionen rette en advarsel til lande, der ikke overholder de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, da Parlamentet henlede Kommissionens opmærksomhed på, at medens de udviklede lande gradvist er ved at kæmpe sig ud af den globale krise, bliver situationen i udviklingslandene kun forværret. Den Europæiske Centralbank (ECB), Kommissionen og medlemsstaterne i euroområdet skal derfor fremme den økonomiske og monetære integrationsproces inden for EU og støtte udvidelsen af euroområdet. Jeg støtter opfordringen til ECB om at støtte de bestræbelser, medlemsstater uden for euroområdet gør, for at indføre euroen, navnlig i de tilfælde hvor medlemsstaterne har vist deres evne til at gennemføre en sund og stabil budgetdisciplin. Jeg vil gerne understrege, at hvis vi skal undgå fremtidige finanskriser, skal vi opfordre Eurogruppen, Rådet og ECB til at styrke samordningen af deres indsats inden for valutakurspolitikken. Der er således sket få fremskridt i indsatsen hen imod en fælles international repræsentation af euroområdet på trods af krisen. Det største problem er, at selv om der sættes alt ind på at stabilisere finanspolitikken og den monetære politik, falder beskæftigelsen fortsat i EU, og arbejdsløsheden og den sociale isolation er stigende.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for Giegold-betænkningen, fordi der fortsat er behov for en indgående debat om de forskellige spørgsmål, der er blevet rejst i denne betænkning. Det er nødvendigt at sikre, at forskellige selskabsskatteordninger ikke giver virksomhederne mulighed for at unddrage sig deres ansvar for at støtte samfundet med en andel af deres overskud gennem en retfærdig selskabsskatteordning. Der bør imidlertid lægges særlig vægt på den negative indvirkning, som CCCTB kan have på små lande som Irland, hvis velfærd og beskæftigelsesniveau i vid udstrækning afhænger af landets evne til at tiltrække udenlandske investeringer. Det irske Labour-Parti støtter ikke indførelsen af CCCTB.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg undlod at stemme om denne betænkning. Vi er nødt til at erkende, at lavkonjunktoren ikke er aftagende, da den økonomiske situation i næsten alle medlemsstaterne helt klart er negativ, og arbejdsløsheden er stigende. Det konkrete problem er ikke "sunde" finanser. Lande som Grækenland har problemer med offentlig låntagning, der skyldes markedernes spekulative angreb og de institutionelle og politiske problemer i ØMU'en. De store offentlige underskud, som er et generelt fænomen i hele EU, skyldes bl.a. den massive skatteunddragelse, hvilket Kommissionen glemmer. De nationale regerings støttepakker til bankerne forøgede desuden også de offentlige underskud, hvilket det spanske formandskab erkendte i svaret på mit spørgsmål desangående. Hvorom alting er, er stabilitetspagten, navnlig under en lavkonjunktur, en katastrofe. Den øger de sociale uligheder og resulterer i nedskæringer i de offentlige investeringer, den øger arbejdsløsheden, og den underminerer landenes vækstmuligheder. Derfor skal den væksthæmmende og asociale stabilitetspagt ændres, og der skal etableres nogle andre rammer for gennemførelse af den økonomiske og sociale politik med fokus på beskæftigelse og sociale behov og bæredygtig vækst.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) I en alvorlig økonomisk og social krisesituation er vi nødt til at øge indsatsen for at samordne makroøkonomiske og strukturelle reformstrategier på tværs af nationale grænser for at afhjælpe de ubalancer, der hindrer skabelsen af arbejdspladser. Jeg deler bekymringen over ubalancerne i euroområdet som f.eks. spekulation i en overdimensioneret byggesektor, der bidrager til de asymmetriske chok, og opfordrer Kommissionen til at undersøge eventuelle mekanismer, der kan forbedre den økonomiske styring i euroområdet og bremse væksten i sådanne ubalancer. Der er mere end nogensinde behov for en strengere regulering og overvågning af finanskrisen. I enhver europæisk debat om et fælles konsolideret grundlag for selskabsskat skal der tages hensyn til behovene i geografisk marginaliserede regioner i EU såsom Irland og deres evne til at tiltrække udenlandske direkte investeringer. Et CCCTB handler ikke om en fælles skattesats. Beskatning af virksomheder henhører under de enkelte medlemsstaters enekompetence. Hensigten med CCCTB er at etablere et fælles juridisk grundlag for beregningen af overskuddet i selskaber med afdelinger i mindst to medlemsstater og at reducere den bureaukratiske byrde ved at skabe overensstemmelse med skattelovgivningen i de stater, hvor de driver virksomhed.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den finansielle, økonomiske og sociale krise har skabt store problemer i EU-medlemsstaterne, hvilket afspejles i den alvorlige situation for de offentlige finanser. De fleste lande har en alt for stor gæld, og der er således et tvingende behov for stabilitets- og væksthæmmende foranstaltninger for at sikre en større balance.

Det er af afgørende betydning at nedbringe den offentlige gæld og revidere medlemsstaternes prioriteter for at sikre, at de offentlige midler anvendes effektivt, og navnlig for at skabe grundlag for politikker, der fremmer økonomisk vækst og dermed social velfærd. Det er af afgørende betydning at revidere skattepolitikken med

henblik på at skabe passende økonomiske incitamenter, idet en stærk økonomi er en forudsætning, hvis vi skal overvinde de nuværende vanskeligheder og forberede os på fremtiden.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter ikke punkt 29 om indførelsen af et fælles konsolideret grundlag for selskabsskat (CCCTB). En af de ting, vi hører om CCCTB, er, at det vil være mere effektivt, og at det vil medføre en forenkling. Idet virksomhederne, som det ser ud nu, kan vælge mellem det nationale og europæiske beskatningsgrundlag, ender vi med 28 beskatningsgrundlag i stedet for de nuværende 27, og det er næppe en forenkling. I henhold til forslaget i sin nuværende form indebærer CCCTB en omfordeling af europæiske fortjenester i hele EU, og et land som Irland, der eksporterer en stor del af sin produktion, vil således blive straffet, fordi fortjenesterne naturligvis genereres i detailledet. Det virker en lille smule underligt, da princippet om fri bevægelighed for varer er selve kernen i EU. Hvis vi indfører CCCTB, vil vi således i sidste ende straffe eksportlande. Indførelsen af CCCTB vil svække EU's evne til at tiltrække udenlandske direkte investeringer, fordi reglerne ikke vil gælde for den medlemsstat, hvor selskabet har hjemsted, idet der skulle henvises til en kompliceret formel, som kun kan beregnes efterfølgende, hvilket vil svække vores evne til at tiltrække udenlandske direkte investeringer.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg stemmer imod denne betænkning, der blindt fremmer den nyliberale logik, der er ansvarlig for den økonomiske, sociale og miljømæssige krise, som vi alle betaler prisen for. Den foreslåede tekst er ikke alene yderst dogmatisk, men den er også et udtryk for foragt for befolkningen, navnlig for den græske befolkning. Hvordan kan Parlamentet stemme for en tekst, der er så skammelig, at den sætter spørgsmålstejn ved Grækenlands optagelse i euroområdet på grund af det budgetunderskud, der er resultatet af de politikker, som Parlamentet støtter? Dette EU er helt klart endnu en fjende af folket.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den økonomiske krise, der har ramt EU, og som stadig tydeligt kan mærkes, har afsløret nogle huller i Fællesskabets valutapolitik og i visse medlemsstaters offentlige finanser. Vi må tage ved lære af vores fejl, så vi ikke gentager dem i fremtiden.

EU må forbedre sig på mange områder, navnlig hvad angår valutapolitik, bedre koordinering og samarbejde om den økonomiske politik og overvågning af medlemsstaternes offentlige finanser. Der må også gøres en indsats for at tackle energiahængigheden og skabe flere nye arbejdspladser i de industrier, der fra et miljømæssigt synspunkt er moderne og bæredygtige.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for beslutningsforslaget, hvori Rådet på tilfredsstillende og insisterende vis præsenteres for problemet med den forventede nedgang i beskæftigelsen i Den Europæiske Union, hvilket især angår Grækenland, og gøres opmærksom på de ekstraordinære genopretningsforanstaltninger, der må træffes på europæisk niveau. I artikel 12 til 18, som omhandler en forbedring af samordning og samarbejde inden for den økonomiske politik, bliver der peget på ubalancer i euroområdet, som skyldes en manglende samhørighed mellem medlemsstaternes økonomiske politikker og ikke mindst deres handelspolitikker i recessionstider. Jeg mener også, at Parlamentets officielle henstilling til Kommissionen om, at der bør udstedes euroobligationer og fastlægges en fælles strategi med hensyn til udfordringerne i euroområdet (artikel 26), er særlig vigtig i lyset af den politik, som EU beslutter at føre i nær fremtid.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – Jeg fulgte vores ordfører, hr. Giegolds, holdning i denne sag og stemte for hans betænkning. Kommissionens årlige redegørelse vedrørende euroområdet har til formål at vække en generel debat om euroområdets økonomiske politikker. Nærmere bestemt redegør Kommissionen for sine holdninger til de udfordringer, som euroområdets økonomi må imødegå på den ene side, og analyserer på den anden side, hvilke økonomisk-politiske reaktioner, der er de bedste.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) I mit indlæg talte jeg om situationen i euroområdet og de offentlige finanser i 2009. Min stemme skal ses i en større sammenhæng.

Som økonomerne forudså, var 2009 det vanskeligste år for de kriseramte medlemsstater. Unionens BNP faldt med 4 % og industriproduktionen med 20 %, og arbejdsløsheden steg til 23 mio. osv. Udgifterne til bekæmpelse af krisen har ført til, at de offentlige finansers situation er blevet drastisk forværret. Nogle lande havde dog også før recessionen en stor offentlig gæld, hvilket var i modstrid med stabilitets- og vækstpagten.

Finanskrisen har vist sig at være historiens største udfordring for euroområdet. Krisen har skånselsløst blotlagt svaghederne i det nuværende valutasystem. Den mest alvorlige svaghed er uden tvivl forekomsten af enorme forskelle mellem eurolandene med hensyn til stabiliteten i deres offentlige finanser og gældsniveau. Det blev pludselig tydeligt, at stabilitets- og vækstpagten, som i princippet skulle være en garanti for opfyldelsen af

konvergenskriterierne, blev tilsidesat af de nationale såvel som de europæiske myndigheder. Den manglende disciplin og manglen på en passende sanktionsordning førte derfor til en krise for den fælles valuta. Mange af de politikere, som ikke går ind for en europæisk økonomisk integration, har allerede bebudet euroområdet sammenbrud og har sat en katastrofevision for hele integrationsprocessen i omløb.

Jeg mener dog, at disse synspunkter er ubegrundede og af spekulativ karakter, for euroområdet står over for muligheden for at foretage en gennemgribende reform, som vil forbedre overvågningsmekanismerne og sikre en bedre samordning. Vi skal bare gennemføre den proces rationelt.

Betænkning: Sharon Bowles (A7-0059/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Udnævnelsen af en fremtrædende fagmand som Vítor Constâncio som næstformand for Den Europæiske Centralbank vil styrke værdien af de økonomiske og finansielle politikker, som denne institution går ind for. Vítor Constâncio besætter stillingen som næstformand for ECB på et vanskeligt tidspunkt for euroområdet. Hans synspunkter om, hvordan EU skal reagere på den græske krise, viser dog, at han har en vision og ved, hvordan den europæiske valuta skal beskyttes. Hr. Constâncio har et imponerende CV. Det, at han er formand for centralbanken (Banco de Portugal), påviser hans faglige kvalifikationer. Det minder mig blot om en nylig hændelse, der indebar den politiske udnævnelse af en næstformand for Rumæniens nationalbank, som var alt andet end det professionelle forbillede, hr. Constâncio har vist. Heldigvis råder Rumæniens nationalbank også over et stort antal professionelle, og bankens strategi under den nuværende økonomiske krise har været fejlfri. Nationalbanker bør dog være det sidste sted, hvor udnævnelser foretages ud fra politiske kriterier og ikke kvalifikationskriterier. Hr. Constâncio blev underkastet en skrap høring af Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg. Hr. Constâncio var dog ikke på noget tidspunkt usikker, han fremførte uafbrudt konsekvente synspunkter og beviste, at hans vision for euroområdets fremtid er fornuftig.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I årene som formand for den portugisiske centralbank har Vítor Constâncio været en trofast tilhænger af de retningslinjer, som Den Europæiske Centralbank pålagde medlemsstaterne i EU. Retningslinjerne har været dybt skadelige for de nationale interesser og suveræniteten og udgør et angreb på arbejdstagernes og borgernes rettigheder i Portugal.

Det er velkendt, at han konstant har opfordret til en dæmpet lønudvikling i et land, hvor der er lave lønninger og grelle sociale uligheder. Det skyldes også den ulige indkomstfordeling, der straffer arbejdstagerne til fordel for kapitalen. Det er også velkendt, at det ikke er lykket ham at varetage de overvågningsfunktioner i banksystemet, som han havde fået overdraget.

Vi vil som altid fortsætte med kraftigt og bestemt at modsætte os argumenterne for de irrationelle kriterier i stabilitetspagten, de valutapolitiske retningslinjer og andre makroøkonomiske retningslinjer samt minimeringen af produktionens og beskæftigelsens rolle, som Vítor Constâncio har spillet en central rolle i.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Afstemningen om Rådets indstilling om udnævnelse af Vítor Constâncio til næstformand for Den Europæiske Centralbank kommer ikke som nogen overraskelse. Han har med sine handlinger som formand for den portugisiske centralbank altid indrettet sig efter ECB's liberale retningslinjer.

De politikker, som ECB fører og pålægger i EU's medlemsstater, og som er dybt skadelige for de nationale interesser og suveræniteten og udgør et angreb på arbejdstagernes og borgernes rettigheder i Portugal, er i bund og grund de samme, som dem hr. Constâncio talte for og stadig taler for som formand for den portugisiske centralbank. Vi vil fortsat kæmpe mod disse politikker, uanset hvem der står for forvaltningen af dem.

Derfor stemte vi imod denne betænkning, eftersom de svar, den indeholder, genbekræfter ECB's samme gamle kurs. Der slås til lyd for de irrationelle kriterier i stabilitetspagten, de valutapolitiske retningslinjer og andre makroøkonomiske retningslinjer samt den fortsatte minimering af produktionens og beskæftigelsens rolle.

Astrid Lulling (PPE), *skriftlig*. – (FR) Det er med mit fulde kendskab til kendsgerningerne, at jeg nægtede at godkende udnævnelsen af hr. Vítor Constâncio som kommende næstformand for Den Europæiske Centralbank. Det er ikke ham selv som individ, der drages i tvivl, og heller ikke hans evner, som han i øvrigt meget talentfuldt viser frem. Vi ville meget gerne kunne tro ham.

De tusinder af portugisere, der er blevet ruineret som følge af hans tankeløshed og manglende forudseenhed, er dog et levende bevis på hans katastrofale bedrifter som formand for den portugisiske centralbank. Tre sådanne vigtige hændelser er meget for en enkelt mand.

Hvordan kan en person, som har fejlet i sit eget land, nu stræbe efter at lede overvågningen i Europa? Jeg fremsatte en provokerende bemærkning om, at det er lidt som at give dynamitstænger til en pyroman.

Disse ord vandt i høj grad genklang i Portugal. Portugiserne kan ligesom jeg ikke forstå, hvordan en person, der i den grad har fejlet, kan avancere til det højeste niveau.

Generelt set beklager jeg, at Parlamentet ikke gør som det amerikanske senat og foretager udnævnelser, som er afgørende for EU's fremtid.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg brugte en del måneder i 2008 på at deltage i et undersøgelsesudvalg i det portugisiske parlament. Der blev opdaget og rapporteret om alvorlige overvågningsfejl, som resulterede i nationaliseringen af en bank. En anden konsekvens, som stadig kan mærkes i dag, er, at hundreder af kunder i den anden bank ikke kan flytte de penge, som de har investeret (i mange tilfælde deres livsopsparing). Jeg taler her om Banco Português de Negócios og Banco Privado Português.

Dengang kritiserede jeg gentagne gange og offentligt den måde, hr. Constâncio varetog sine overvågningsfunktioner på, mens han ledede den portugisiske centralbank. Den kendsgerning, at han er portugiser, og min loyalitet ligger hos Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), forhindrer mig i at stemme imod. Jeg ville dog med min samvittighed og endog min intellektuelle ærlighed ikke kunne stemme for en udnævnelse, som resulterer i, at han bliver tilsynsførende i Den Europæiske Centralbank.

Betænkning: Inés Ayala Sender (A7-0039/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støttede den foreslåede udnævnelse af fru Rasa Budbergytė til medlem af Revisionsretten. Hendes udnævnelse blev positivt modtaget både i Litauen og i Europa, eftersom hun har stor erhvervs erfaring og har etableret en uafhængig revisionsordning af høj kvalitet i Litauen. I Budgetkontroludvalget blev fru Budbergytė meget positivt bedømt, og næsten alle medlemmerne godkendte hendes udnævnelse. Hun er en kompetent specialist, og hendes erhvervs erfaring og personlige kvaliteter vil give hende mulighed for på tilfredsstillende vis at udføre alle de opgaver, der tilfalder et medlem af Revisionsretten. Derudover har fru Budbergytė offentligt lovet, at hun vil udføre sit arbejde på grundlag af uafhængighed og revisionsstandarder, og hun har derved taget hensyn til de etiske krav. Hvis hun udnævnes til dette hverv, lover hun at udføre sit arbejde efter to principper. For det første upåklagelig overholdelse af de internationale revisionsstandarder og de revisionsregler og -procedurer, som Revisionsretten indfører. For det andet et produktivt arbejde, når hun udfører sine egne personlige pligter, opgaverne på niveauet gruppe/kammer og dem, der følger som medlem af kollegiet i Revisionsretten. Hun agter at styrke det interinstitutionelle samarbejde mellem Revisionsretten og Parlamentet, navnlig Budgetkontroludvalget. Jeg er overbevist om, at revisoren har påvist sin kompetence og professionalisme på revisionsområdet. Jeg er sikker på, at hendes fejlfrie arbejde bliver et fremragende bidrag til hele EU.

Betænkning: Inés Ayala Sender (A7-0038/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Den foreslåede udnævnelse af hr. Fazakas til medlem af Revisionsretten har givet anledning til en ophedet og kontroversiel debat i Budgetkontroludvalget. Selv om man har kendt til hans udnævnelse siden november, blev der blot få dage før hans høring i udvalget spredt rygter om hr. Fazakas' mulige samarbejde med det hemmelige statspoliti. Jeg er forbløffet over, at spørgsmålet om hr. Fazakas' kompetence først bliver rejst nu, hvor Ungarn forbereder sig på valget, eftersom der ikke er blevet stillet spørgsmålstegn ved hans kompetence og evne til at udføre sine pligter i de fem år, hvor han har været parlamentsmedlem, formand for Budgetkontroludvalget og kvæstor. Jeg er overbevist om, at Parlamentet ikke er stedet for obskure politiske lege. Jeg støttede derfor udnævnelsen af hr. Fazakas. Jeg mener, at der har været rigelig tid mellem november og høringen til, at de berørte parter kunne tilvejebringe relevante dokumenterede oplysninger om omstændigheder, der kunne have haft indflydelse på hr. Fazakas' udnævnelse til Revisionsretten, og sikre en udtømmende parlamentarisk evaluering, men det skete ikke.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Indvendinger fra dem, der ikke ønsker, at den pågældende udnævnelse finder sted, er forståeligt. Hvis vi dog følger dette kriterium til punkt og prikke, ville der være mange andre, og dem er der en del af rundt om i Europa, som også ville være udelukket fra stillingen på grund af deres

militante tilslutning til den kommunistiske venstrefløj eller kommunistisk inspirerede venstrefløj, og fordi de er skyldige i handlinger, som i endnu højere grad er forkastelige. Derfor undlader jeg at stemme.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod hr. Fazakas, fordi han i sit officielle CV har tilbageholdt oplysninger om, at han under det kommunistiske diktatur var hemmelig agent for det ungarske hemmelige statspoliti fra 1976 til styrets sammenbrud i 1989. Ifølge officielle dokumenter fra de historiske arkiver i Ungarns statssikkerhedstjeneste blev han i 1976 hvervet til statssikkerhedstjenesten, det kommunistiske hemmelige politi, "på et patriotisk grundlag" (dvs. at han gik frivilligt ind i tjenesten) for at udføre kontrapionage.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Med hensyn til dagens afstemning om udnævnelsen af kandidatmedlemmer til Revisionsretten vil jeg gerne give udtryk for min støtte til den beslutning, vi har taget vedrørende den kontroversielle kandidat, hr. Fazakas.

Ifølge officielle dokumenter støttede hr. Fazakas i en lang årrække det kommunistiske diktatur i Ungarn som medlem af den ungarske sikkerhedstjeneste. De almindeligt kendte fakta kaster en mørk skygge over hans curriculum vitæ, og man burde have taget højde for dem på et tidligere tidspunkt. EU har altid forsvaret demokrati, ytringsfrihed og samvittighedsfrihed, og de værdier blev i årtier krænket af det socialistiske styre, ikke kun i Ungarn, men også i mange andre lande i den såkaldte Østblok. Det er rigtigt, at tiderne har ændret sig, og vi kan i dag alle nyde godt af omfattende friheder, men vi må også huske på dem, der begrænsede denne frihed.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (EN) Afstemningen til fordel for hr. Fazakas er skuffende. Det skaber en alvorlig præcedens. Jeg stemte sammen med PPE imod bekræftelsen af hr. Fazakas som medlem af Revisionsretten. Det var ikke nogen almindelig afstemning. Hr. Fazakas mistænkes for at have fungeret som kollaboratør i den kommunistiske efterretningstjeneste. Den ungarske presse har offentliggjort et dokument herom. Der blev fremført en række synspunkter, som gik imod enhver "afstraffelse" af hr. Fazakas. Der blev anmodet om ikke at vække fortiden til live. Det er forkert. Fortiden er ikke død. Mange millioner af østeuropæere lever stadig et liv plaget af kommunismens rædsler. Hvis fortiden er død, giver det ikke nogen mening at leve et liv i overensstemmelse med normer og værdier. Det ville være en opskrift på en ansvarsløs politik. Det offentlige hverv ville miste sin værdighed. Enhver ville kunne påtage sig et offentligt hverv, uanset hvor korrupt eller umoralsk denne var. Hvis der stadig findes politikere, som ikke har kendskab til kommunismens bedrifter i Østeuropa, er de ikke kvalificeret til at give en informeret mening. Gerningsmændene af kommunismens nedværdigende behandling bør ikke være en del af den demokratiske samfundsorden, som de forsøgte at undertrykke. Hr. Fazakas skjulte sin fortid og løj, da han blev spurgt om den. Denne mangel på ærlighed bør ikke belønnes.

Betænkning: Inés Ayala Sender (A7-0041/2010)

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) På plenarmødet stemte vi om betænkningen om den foreslåede udnævnelse af Augustyn Bronisław Kubik til medlem af Revisionsretten.

Han er i øjeblikket vicesstatssekretær i ministeriet for regionaludvikling. Han har førhen bestredet stillinger som præsidentens rådgiver i det øverste kontrolkammer og chefinspektør for intern revision i finansministeriet. Hr. Kubik klarede sig meget godt under Parlamentets høring, og hans ansøgning til stillingen har ikke givet anledning til tvivl. Han har tilstrækkelig erhvervs erfaring for et medlem af Revisionsretten og vil være den rette person til den rette stilling. I lyset heraf besluttede jeg at støtte hans kandidatur.

Betænkning: Inés Ayala Sender (A7-0037, 0039, 0040, 0041, 0042, 0043, 0044, 0045 og 0046/2010)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Revisionsretten er en institution, der holder opsyn med EU's indtægter og udgifter for at kontrollere deres lovlighed og sikre en forsvarlig økonomisk forvaltning. Dens funktion er fuldstændig uafhængig. Med det for øje skal de personer, som retten udgøres af, udnævnes efter egnetheds- og uafhængighedskriterier.

På Rådets initiativ blev der foreslået flere personer fra forskellige EU-lande til Revisionsretten. De fremsendte alle deres CV, svarede på et skriftligt spørgeskema og blev hørt af Budgetkontroludvalget. De fleste af dem talte tilstrækkeligt godt for deres sag til at retfærdiggøre deres udnævnelse til Revisionsretten, hvor de vil udføre deres pligter med egnethed og uafhængighed.

Betænkning: Alexander Graf Lambsdorff (A7-0049/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg går fuldt ind for disse henstillinger. Jeg mener, at EU's styrkede eksterne rolle skal bruges til at fremme dialogen med centrale partnere og bygge et stærkere EU. EU og medlemsstaterne er store bidragydere til FN's budget. For at sikre at Unionens værdier og interesser repræsenteres på sammenhængende og effektiv vis i FN-systemet, er det nødvendigt, at EU taler med én stemme. EU bør spille en aktiv rolle med hensyn til at støtte reformprocessen i FN-systemet, navnlig reformen af Sikkerhedsrådet. Jeg mener, at et EU-sæde i et udvidet Sikkerhedsråd fortsat bør være et mål i EU.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE), *skriftlig*. – (SV) Betænkningen med forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om FN's Generalforsamlings 65. samling (A7-0049/2010) er blevet vedtaget i dag den 25. marts 2010 uden en afstemning i Parlamentet. Vi vil derfor gerne oplyse, at vi ikke støtter formuleringen i betænkningen, hvori det hedder, at Rådet opfordres til at foreslå innovative finansieringsmekanismer såsom en international afgift på finansielle transaktioner.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg gik ind for henstillingen til Rådet om FN's Generalforsamlings 65. samling, der opfordrer til at øge EU's synlighed i FN. EU skal støtte og fremme reformen af den globale styreform, navnlig hvad angår Sikkerhedsrådet, hvis sammensætning ikke afspejler virkeligheden i det 21. århundrede. Ambitionerne om at få et EU-sæde i et udvidet Sikkerhedsråd skal forfølges. Hvis EU skal fremme den multilaterale tilgang til de globale udfordringer, må dets medlemsstater handle på sammenhængende og konsekvent vis på FN-niveau, navnlig i lyset af de kommende gennemgangskonferencer for millenniumudviklingsmålene og ikke-spredningstraktaten samt revisionen af Menneskerettighedsrådets status og arbejdsmetoder. Vi må stræbe efter, at nationale og tværnationale parlamentariske forsamlinger i højere grad inddrages i FN-systemets arbejde, så det får styrket sin legitimitet og demokratiske natur. Medlemsstaterne må gøre den nødvendige indsats for at få denne sag sat på Generalforsamlingens dagsorden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I denne alvorlige sociale krisetid med øget fattigdom og arbejdsløshed som følge af den kapitalistiske krise er FN's Generalforsamlings 65. samling endnu mere vigtig.

Der er mange spørgsmål af interesse på globalt niveau. Særlig vigtigt er det at følge udviklingen hen imod virkeliggørelsen af millenniumudviklingsmålene som minimumsmål, der skal nås i 2015. Ethvert forsøg på at begrænse, svække eller udsætte de afgivne løfter skal bekæmpes.

Det er derfor vigtigt at forsøge at nå en aftale mellem udviklede lande og udviklingslande om at fremskynde udviklingen. Aftalen skal indeholde klare og specifikke forpligtelser, da det internationale samfund er langt fra at opfylde deres forpligtelser med hensyn til millenniumudviklingsmålene. Hvis ikke de nødvendige foranstaltninger bliver truffet, risikerer næsten 1,5 mia. arbejdstagere at ende i fattigdom på grund af arbejdsløshed eller usikre og dårligt betalte jobs.

Krzysztof Lisek (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg vil gerne sige, at jeg glæder mig over, at ordføreren i forslaget til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om EU's prioriteter for FN's Generalforsamlings 65. samling har medtaget det meget vigtige spørgsmål om samarbejdet mellem FN og EU på krisestyringsområdet. For nylig viste jordskælvene i Haiti og Chile, hvor sårbare borgerne er over for den lidelse og skade, som naturkatastrofer forårsager. I begge lande var der dog et rigtig godt samarbejde mellem EU og FN under rednings- og støtteindsatsen til fordel for ofrene. Det er min opfattelse, at vi nu bør koncentrere os om at optimere dette samarbejde, så vi kan udnytte de tilgængelige ressourcer bedst muligt og ikke bare redde så mange ofre som muligt så hurtigt som muligt, men også sikre, at de overlever bagefter. Derudover er der et andet afgørende spørgsmål med hensyn til støtte til opretholdelse af orden og genopbygning af et katastroferamt land. Til trods for at alle medlemsstaterne i EU også tilhører FN, og at EU har fast observatørstatus ved FN, er det vanskeligt at udarbejde en fælles holdning, som alle medlemsstaterne kan være enige om. Jeg er overbevist om, at det er en prioritet at udarbejde en fælles konstruktiv tilgang, hvad angår et effektivt samarbejde under hjælpeaktioner i krisesituationer, som skyldes naturkatastrofer.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jeg finder det umuligt at stemme for denne tekst, selv om jeg må indrømme, at den har sine kvaliteter. Det er rigtigt, at den fremmer ikke-spredningen af atomvåben og en kontrol med alle våben. Det er rigtigt, at den fremmer afskaffelsen af dødsstraf. Den fremmer dog stadig anvendelsen af og forskningen i civil kernekraft, hvilket vi alle i dag ved, at vi hurtigst muligt må gå bort fra. Den støtter stadig eksistensen af G20, som ikke har nogen legitimitet, og den understreger stadig betydningen af "princippet om at tage ansvaret for beskyttelse", der er så vagt defineret, at det opfordrer til alle former for indblanding i folks nationale suverænitet. Af alle disse grunde og andre, som jeg ikke kan opføre her, mener jeg ikke, at teksten er EU værdig, sådan som jeg opfatter det.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den kommende samling i FN's Generalforsamling giver EU endnu en mulighed for at præsentere sig selv som en ægte katalysator for verdensfred og solidaritet. Vi må ikke glemme, at EU er den vigtigste finansieringskilde for FN og bidrager med 40 % af FN's samlede budget, 40 % af fredsbevarelsesomkostningerne og 12 % af tropperne i konfliktzoner. Det er også den første Generalforsamling, hvor EU bliver repræsenteret af næstformanden i Kommissionen/Unionens højststående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Derfor må vi påtage os vores rolle som førende aktører, omdefinere EU's rolle i FN og involvere os i områderne global forvaltning og reform af FN, fred og sikkerhed samt udvikling og klimaændringer.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Betænkningen, som det tyske parlamentsmedlem hr. Lambsdorff har udarbejdet, er en meget vidtfavnende og kompetent redegørelse af FN's forskellige ansvarsområder og fremtidig målsætninger ud fra EU's perspektiv. Der er ingen tvivl om, at FN og dets rolle i det internationale system skal styrkes over hele verden med passende reformer. Der skal også ydes støtte til en reform af systemet for udviklingssamarbejde, som omhandlet i betænkningen. Det bør hurtigst muligt håndteres, da den nuværende udviklingsbistandspolitik må antages at have fejlet. Jeg kan derfor ikke forstå, hvorfor der i betænkningen opfordres til, at medlemsstaterne øger deres bidrag væsentligt forud for reformerne. Udviklingsbistanden skal revideres, omorganiseres og omstruktureres i fællesskab med udviklingslandene. Udtalelserne om klimapolitikken, herunder en stædig nægtelse af at gå ind i drøftelser med kritikerne af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer og behandlingen af IPCC's resultater som dogmer, er også problematisk. Derfor afstod jeg fra at stemme under den endelige afstemning.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), *skriftlig*. – (DA) Jeg anerkender og støtter fuldt ud FN's målsætninger om atomnedrustning, køns-mainstreaming, fattigdomsbekæmpelse, MDG målene, samt FN's vigtige rolle i forhold til at fremme menneskerettigheder og bekæmpe klimaforandringer. Når jeg afstår fra at stemme, er det fordi betænkningen vil forhindre den enkelte medlemsstat i at fremsætte sine synspunkter i FN, f.eks. når den er mere kritisk over for forskellige diktaturer end EU. Dertil kommer, at betænkningen konsekvent sammenkobler civile og militære instrumenter, hvilket jeg ikke kan bakke op om.

Forslag til beslutning RC-B7-0222/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (EN) De fleste af Europas romaer blev borgere efter udvidelserne i 2004 og 2007, og de og deres familiemedlemmer har ret til at færdes og opholde sig frit på EU's område. I nogle af de medlemsstater, der har en betydelig romabefolkning, støder romaerne stadig på mange problemer, såsom adskillelse inden for uddannelse, boligforhold, en meget lav beskæftigelsesfrekvens og ulige adgang til sundhedssystemer og andre offentlige ydelser. EU og medlemsstaterne har et fælles ansvar for at fremme og sikre integrationen af romaer, forsvare deres grundlæggende rettigheder som europæiske borgere og yde en større indsats for at opnå synlige resultater.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg stemte for denne betænkning, eftersom Europas romaer fortsat i høj grad udsættes for forskelsbehandling og i mange tilfælde oplever umådelig stor fattigdom og social udelukkelse. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den situation, som de fleste romaer lever i i mange medlemsstater, er anderledes end situationen for andre europæiske etniske mindretal, og vi må derfor træffe de nødvendige foranstaltninger på EU-niveau og fastlægge en fælles strategi for at bekæmpe diskriminationen af romaer. Jeg er enig med Parlamentets opfordring til de nye kommissærer om at prioritere romarelaterede emner, der hører ind under deres ansvarsområder, og fokusere på gennemførelsen af strategien for integration af romaerne. Jeg vil gerne understrege, at vi lever i et demokratisk og frit samfund, og at vi derfor skal sikre de grundlæggende rettigheder og friheder for alle borgere. Kommissionen og medlemsstaterne skal derfor blive enige om og etablere en fælles dialog om romasituationen og træffe foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandlingen af romaer. Det er først, når vi har fundet en fælles europæisk tilgang til romaspørgsmålet i Europa, at strategien kan gennemføres effektivt. Jeg støtter også Parlamentets holdning om, at vi skal inddrage repræsentanter for romasamfundet i udarbejdelsen af en EU-politik for romaspørgsmål.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) EU er bekendt med de problemer, som romamindretallet står over for, hvilket også fremgår af det antal betænkninger, der er blevet drøftet og gennemført, herunder en væsentlig støtte til programmerne for social integration af romaer, hvilket dog ikke har haft den forventede indvirkning. Vi taler dog om et mindretal på 10-12 mio. personer i hele Europa, som lever ifølge egne og flere hundrede år gamle regler, og som føler, at det er naturligt for dem at opføre sig sådan, isoleret fra flertallet. I Rumænien udgør romamindretallet ifølge nogle vurderinger mere end 2 mio. Det er mere end det ungarske mindretal, og nogle ville logisk nok sige, at det har mere gennemslagskraft. Romamindretallet i Rumænien har dog ikke udnævnt en leder til at repræsentere gruppen i det offentlige rum eller i det rumænske

parlament. Det er muligvis også grunden til, at alle de nationale programmer for social integration er slået fuldstændig fejl. Da romabefolkningen i øjeblikket spredt sig ud over flere EU-medlemsstaters områder og er kendt for sin tendens til at migrere og være involveret i kriminalitet (hvilket har ført til brugen af udtrykket "sigøjner" for også at henvise til mange andre borgere), er løsningen af problemet med social integration blevet en europæisk løsning. Det er sandsynligt, at EU får succes, der hvor medlemsstaterne har fejlet, hvilket de ofte kritiseres for.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det andet EU-topmøde om romaer frembyder en forpligtelse til at føre en dialog om kulturel mangfoldighed, og hvad det indebærer i form af menneskelig rigdom.

Uddannelse er nøglen til integrationsprocessen. Ved at tilbyde uddannelse og praktik bekæmper vi udstødelse, arbejdsløshed og forskelsbehandling. Vi skaber også et samfund, der er mere retfærdigt, mere kreativt og mere dynamisk.

Det er vigtigt at integrere de etniske mindretal, ikke kun på arbejdsmarkedet, men også inden for alle områder i samfundet. Beskyttelsen af grundlæggende rettigheder og skabelsen af et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er målsætninger for den europæiske integration.

Jeg bifalder alle dem, der fremmer integrationen på lokalt niveau, herunder politikere, lærere og foreninger. Det skyldes, at det ofte er disse mennesker, der er ansvarlige for adgangen til boliger, sundhedspleje, uddannelse, kultur og en bedre livskvalitet.

Jeg opfordrer EU og medlemsstaterne til at fremme en samordnet indsats og forpligte sig til politiske strategier, der omfatter klare lovgivningsmæssige forpligtelser og troværdige budgetbevillinger.

Det er vigtigt at vedtage en fælles holdning om finansieringen via strukturfondene og førtiltrædelsesfondene.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det skønnes, at der er mellem 10 og 12 mio. romaer, som lever i Europa, hvilket gør dem til et af de største etniske mindretal i Europa. Størstedelen af disse mennesker lever i ekstrem fattigdom og på samfundets rand med begrænset adgang til beskæftigelse og sundhedspleje. Medlemmerne af det etniske mindretal lider fortsat under forskelsbehandling og social udstødelse, trods bestræbelserne for at få dem integreret.

EU har støttet medlemsstaterne i deres bestræbelser for at gennemføre effektive politikker. Man har navnlig ydet støtte til specifikke projekter og forsøgt at sikre, at lovene mod forskelsbehandling anvendes korrekt og effektivt. Der blev denne måned afholdt en konference i Bruxelles, hvor forskellige europæiske projekter, som er under gennemførelse, blev præsenteret. Der skal være en drøftelse af resultaterne på det andet EU-topmøde om romaer i Córdoba i april. Jeg håber, at resultaterne fra det topmøde kan bidrage til indgåelsen af en stærk og europæisk politisk forpligtelse om en fremtidig strategi, der skal fremme integrationen af romabefolkningen i Europas økonomiske, sociale og kulturelle liv og sikre lige muligheder for alle i EU, herunder romaerne.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Alle de lande, der har en stor romabefolkning, har politikker for integreringen af dem, men de bliver kun gennemført sektorvis, mens andre politikker ikke tager hensyn til specifikke faktorer, hvilket i sidste ende gør dem ueffektive. Der bør foretages en analyse af alle de fremgangsmåder, der har ført til en vellykket integration af romaer, så de kan bruges som grundlag for endelig at udarbejde og vedtage en europæisk strategi til håndteringen af denne gruppe, der som bekendt er det største mindretal på EU's område. Der skal fortsat lægges størst vægt på uddannelse, skolegang for børn, erhvervsuddannelse, gradvis indtræden på arbejdsmarkedet, styrkelse af kvindernes position, strømning af socialsikringssystemet osv. Der er på området også brug for et meget tættere samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaternes regeringer om finansieringen af projekter via strukturfondene og Samhørighedsfonden samt specifikke programmer, der fokuserer mere på personlig udvikling end på det traditionelle hierarki. Efter min mening vil en bred oplysningskampagne rettet mod den almene befolkning og romabefolkningen, som imødegår romaernes følelse af udelukkelse fra det europæiske sociale liv og sætter stort fokus på principperne om ligebehandling og ikkeforskelsbehandling, være et væsentligt element i denne synergi af fællesskabsaktioner.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Der har eksisteret romasamfund i Europa i mange århundreder, og de har indtil for ganske nylig været udsat for forfølgelser i mange af medlemsstaterne. Deres traditionelle nomadestil, de aktiviteter, de udførte, og den udbredte endogami og udstødelse, som de var hensat til, har alt sammen bidraget til at stemple disse lokalsamfund som uønskede, farlige og antisociale.

Fordommene eksisterer selv i dag, og det gør de konsekvenser, der historisk har været forbundet med dem, også. Selv i dag er romasamfundene et af de samfund, der har det laveste undervisningsniveau og den største forekomst af kriminalitet. Det tilkommer sociologerne og historikerne at vurdere årsager og konsekvenser af romaspørgsmålene.

Det kræves af politikerne, at de skal kunne gøre noget for de samfund, som de tjener. Det er derfor særlig vigtigt at foreslå, hvordan man kan bekæmpe udelukkelsen af romaerne og fremme en reel integration af dem i de samfund, som de lever i, og træffe konkrete foranstaltninger i dette øjemed, som bygger på seriøse og detaljerede undersøgelser af spørgsmålet.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Der bliver i dette beslutningsforslag henvist til visse principper, som ikke må undervurderes, såsom vigtigheden af at bekæmpe forskelsbehandling af romabefolkningen og behovet for at integrere dette mindretal med en global strategi.

Det er alle gode forslag, men der tages ikke højde for de forfaldne forhold, som mange romasamfund lever under i visse medlemsstater, herunder Italien, ofte efter eget valg. Ulovlige aktiviteter (tyveri, tasketyveri, tiggeri, prostitution), der i stigende grad forværres af udnyttelsen af børn til disse formål, og et næsten ikkeeksisterende ønske om at integrere sig og leve et civiliseret liv er de fremherskende kendetegn ved visse romasamfund i Italien.

Reaktionen på denne kritiske situation burde være den fulde anvendelse af direktiv 2004/38/EF om den frie bevægelighed for EU-borgere, der indeholder bestemmelser om udvisning af EU-borgere, som efter et tre måneders langt ophold i en medlemsstat ikke kan påvise en regelmæssig indtægtskilde, og som nægter at indlade sig på den integrationsproces, som de nationale og/eller lokale myndigheder tilbyder.

En generisk "integration" er ikke nok. Vi har brug for programmer, der kan vænne romasamfundene til at respektere retsstaten og de sociale normer, og visse straffeforanstaltninger for dem, der udelukker sig selv fra denne proces. Ellers vil det legitime krav om at respektere et mindretal risikere at blive til en form for omvendt forskelsbehandling på bekostning af alle de ærlige borgere, som er ofre for mange romaers forbrydelser og misbrug.

Integration eksisterer ikke uden respekt for reglerne, og romamindretallet er ikke undtaget fra at overholde dette princip. Det er af de grunde, at jeg undlod at stemme om beslutningen og var uenig med min politiske gruppe.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Der bliver i beslutningsforslaget om det andet EU-topmøde om romaer, som finder sted i Córdoba den 8. og 9. april, udtrykt bekymring for den forskelsbehandling, romaer udsættes for inden for uddannelse, boligforhold, beskæftigelse og lige adgang til sundhedssystemer og andre offentlige ydelser samt deres uhørt lave grad af deltagelse i det politiske liv.

Parlamentet har dog anmodet Kommissionen om at udarbejde nye forslag om den sociale integration af romaer. Forsamlingen opfordrer også medlemsstaterne til at træffe flere og mere synlige foranstaltninger som svar på romaernes legitime rettigheder, idet der skal tages hensyn til, at foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling ikke er tilstrækkelige til at lette deres sociale integration. Det er nødvendigt at gøre en samordnet indsats på fællesskabsniveau, herunder økonomiske bidrag.

Det anbefales i beslutningen, at Rådet vedtager en fælles holdning om finansiering via strukturfondene og førtiltrædelsesfondene, der afspejler den europæiske politiske vilje til at fremme integrationen af romaer.

Vi håber, at der på det andet EU-topmøde om romaer fokuseres på en forpligtende strategi, der viser politisk vilje til at udligne forskellene mellem romasamfundene og flertalsbefolkningerne.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Denne beslutning er endnu en af de tekster, hvor en bestemt kategori af mennesker får absolut prioritet, en kategori, der naturligvis får særlig opmærksomhed, og som der skal tages hensyn til i alle nationale og europæiske politikker. Vi taler i dag om 10 eller 12 mio. romaer i EU. Når man sammenligner dem med andre grupper, som er blevet behandlet her ved anden lejlighed, stiller det os over for et hierarki over folk, hvor romamindretallet fremover er placeret øverst, efterfulgt af indvandrere fra tredjelande, dernæst europæere af ikkeeuropæisk oprindelse og endelig helt i bunden dem af europæisk "oprindelse". Hvis vi derudover tilføjer "kønsdimensionen" og den fremherskende ungdomskultur, kan vi konkludere, at det i Deres såkaldte Europæiske Union ikke er vældig godt at være en midaldrende europæisk mand af europæisk oprindelse, som ikke er en del af et etnisk, kulturelt, religiøst eller seksuelt mindretal, sådan som De definerer dem. Hvornår kommer der en politik, der tjener europæerne først? Hvornår vil der blive givet prioritet til de fattige arbejdstagere, til middelklassen, der presses af skatter, til de arbejdsløse og

til de familier, som bare er europæere, som udgør det store flertal af indbyggerne i EU, som er de borgere, vi er ansvarlige for, og som De kun tænker på aftenen før valget?

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg støttede beslutningen forud for topmødet i Córdoba den 8. april 2010, fordi integrationen af romaer skal være en af de prioriteter, vi forsvarer på europæisk niveau. Efter min opfattelse skal vi ikke kun fremhæve romaernes situation i Østeuropa, hvor de udsættes for en betydelig forskelsbehandling, men vi må også være klar over, at disse problemer er lige så udtalte på en mere snigende måde i andre europæiske lande, som f.eks. i Frankrig. Vi må også undersøge, om de gennemførte foranstaltninger er effektive og finde ud af, hvordan de kan forbedres, så de virkelig kan nå målene om en socioøkonomisk integration og et fuldt europæisk borgerskab for romaer.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for beslutningen om integrationen af romaer ud fra det synspunkt, at dette europæiske mindretal har brug for specifikke politikker, som hurtigt må gennemføres. Selv om vi er nået halvvejs gennem tiåret for integration af romaer, er der fortsat problemer med uddannelse, beskæftigelse, regional udvikling osv., og de bliver endda værre i nogle medlemsstater. Jeg er enig i, at principperne skal omdefineres, men jeg mener, at vi i stedet bør udtænke en tværgående og horisontal strategi, som kan tage fat på dette mindretals problemer på en integreret, og ikke en eksklusiv, måde. Vi anvender denne beslutning til at opfordre de nye kommissærer til at prioritere de aspekter i deres arbejdsområder, der vedrører romaerne, og ophøre med at følge den nuværende politik, der er vidtløftig, men blot for egentlig handling. Vi nærer store forventninger til topmødet i Córdoba, men romaernes behov er endnu større, for de forventer resultater i form af respekt for deres rettigheder og politikker til bekæmpelse af forskelsbehandling.

Livia Járóka (PPE), *skriftlig*. – (HU) Jeg bifalder vedtagelsen af det fælles beslutningsforslag, som blev fremsat af de seks største politiske grupper i Parlamentet, hvori Kommissionen ligesom i beslutningen fra den sidste valgperiode i begyndelsen af 2008 opfordres til igen at udarbejde en altomfattende europæisk strategi for romaer, som har til formål at råde bod på den sociale og økonomiske udstødelse, som romaerne udsættes for i Europa. Det bliver med rette påpeget i forslaget, at antidiskriminationsforanstaltninger alene ikke er tilstrækkelige til at fremme den sociale integration af romaer. Der er behov for en samordnet fællesskabsindsats på et solidt retsgrundlag for at få koordineret alle de sociale og institutionelle aktører og samtidig tvinge de berørte parter til at opfylde deres egne løfter.

Derudover er det ekstremt vigtigt, at beslutningen entydigt går bort fra soft law-instrumenter og støtter bindende lovgivningsmæssige forpligtelser og realistiske budgetbevillinger. Lad mig til slut give udtryk for mit håb om, at Kommissionen i overensstemmelse med Parlamentets udtrykkelige anbefaling og Det Europæiske Råds godkendelse hurtigst muligt vil iværksætte det komplekse udviklingsprogram, der nævnes i beslutningen. Det vil langt om længe kunne sætte en stopper for den evige ekstreme fattigdom, der plager romaerne generation efter generation, og sørge for, at der iværksættes en samordnet indsats på samme tid inden for alle berørte områder og gribes øjeblikkeligt ind i regioner, der kæmper med alvorlige strukturelle mangler, og som er ved at blive til ghettoer.

Timothy Kirkhope (ECR), *skriftlig*. – (EN) Jeg og mine kolleger i ECR-Gruppen er enige i store dele af betænkningen, og vi går fortsat helhjertet ind for at give alle lige rettigheder og muligheder uanset race, religion, køn eller seksuel orientering.

Selv om vi til fulde støtter integrationen af romabefolkningen i EU, nærer vi dog tvivl med hensyn til EU's indblanding i spørgsmål, som vi mener hører under de enkelte nationalstaters område, såsom adgang til sundhedspleje, uddannelse, beskæftigelse og boliger.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU er et område med solidaritet og integration, så det må gøre det nødvendige for at forhindre forskelsbehandlingen af romaer og give dem de samme rettigheder til uddannelse, beskæftigelse, sundhedspleje og boliger i alle medlemsstaterne såvel som i de lande, der agter at tiltræde Unionen i fremtiden.

Der må tages beslutssomme skridt for at bringe forskelsbehandlingen til ophør. Hvis det skal kunne lade sig gøre, må romaerne dog ikke udelukke sig selv, og de må bidrage til deres egen integration i et Europa, der sigter mod at være rummelig.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Mange af tiggerne i de vestlige lande kommer fra Slovakiet, Rumænien og Bulgarien, og de fleste af dem tilhører romamindretallet. Man har i en lang periode forsøgt at forbedre den ringe sociale situation for de romaer, der lever på kanten af samfundet i slumkvarterer eller nomadelejligheder. Som tidligere erfaringer har vist, er det ikke nok bare at pumpe penge ind i romabosættelser. Nøglen til succes er uddannelse, for det er den eneste måde, hvorpå man kan give langsigtede muligheder for at leve en anden

slags liv. I princippet giver foranstaltningerne til bekæmpelse af fattigdom i Østeuropa mening. Men de foranstaltninger, der blev indført tidligere, har slået fejl, og der er ikke blevet fremsat forslag om nye fornuftige strategier. Derfor har jeg stemt imod betænkningen.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Beslutningsforslaget går i en ensidig retning ved at foreslå tilskud og økonomisk støtte til romabefolkningen i EU. Vi skal naturligvis gøre det, vi kan, for at sikre, at marginaliserede grupper som romaerne bliver bedre integreret i samfundet og især på arbejdsmarkedet. Romabefolkningen skal dog også vise, at de selv har viljen til at gøre en indsats, så denne integrationsproces kan lykkes. De bør begynde med at sende deres børn og unge i det europæiske skolesystem. Der lægges for lidt vægt på disse aspekter i beslutningsforslaget om topmødet om romaer, og jeg har derfor stemt imod det.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Forskelsbehandlingen af romabefolkningen har i mange år været et af Europas største tabuemner. Det har i de senere år ændret sig. De foranstaltninger, der træffes for at bekæmpe forskelsbehandlingen af romaer, er fortsat utilstrækkelige. Det problem bliver ofte ignoreret.

Et meget godt eksempel på den tese er Kommissionens manglende besvarelse af Parlamentets forslag af 28. januar 2008 om at udarbejde en europæisk strategi for romaer i samarbejde med medlemsstaterne. Behovet lige nu er at forny dette forslag. Under den økonomiske krise har der været et stigende antal overgreb mod romaer. Det har berørt mange af de 10-12 mio. repræsentanter for romasamfundet i EU.

Jeg mener, at de nyligt udnævnte kommissærer skal prioritere romaspørgsmålet, så jeg besluttede at støtte beslutningsforslaget om det andet EU-topmøde om romaer, som er udarbejdet af kolleger fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet og Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater).

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Det fælles beslutningsforslag vedtaget af Parlamentet, som jeg stemte til fordel for, er ekstremt vigtigt. Selv om romaerne udgør en paneuropæisk samfundsgruppe, og der derfor er behov for en kollektiv indsats på europæisk niveau, har Kommissionen, som understreget i artikel 7, endnu ikke besvaret Parlamentets anmodning fra den 28. januar 2008 om at udarbejde en europæisk strategi for romaer i samarbejde med medlemsstaterne med det formål at opnå en bedre koordinering og forbedre romabefolkningens situation. Da medlemsstaterne på grundlag af subsidiaritetsprincippet har ansvaret for en gnidningsløs integration af denne specifikke befolkningsgruppe i deres samfund – i Grækenland er der et stort og etableret romasamfund – bør Parlamentet i overensstemmelse med hensigten i dette bestemte forslag opfordre Kommissionen til at tage et mere dynamisk initiativ og Rådet til at sikre en bedre koordinering af aktioner med henblik på fuldt ud at integrere romaerne i de europæiske samfund.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for beslutningen i den overbevisning, at de specifikke foranstaltninger med henblik på at forbedre romabefolkningens situation vil blive ført ud i livet i den umiddelbart efterfølgende periode og ikke blot fremstå som fine erklæringer. De europæiske strukturfonde frembyder en enorm mulighed for at sikre romabefolkningens sociale integration. De tilknyttede proceduremæssige og indholdsmæssige elementer gør det dog desværre vanskeligt at udnytte denne mulighed. Når de anvendes i Rumænien, har man kunnet konstatere, at man må anvende en anden beskæftigelsesstrategi for romabefolkningen som led i de foranstaltninger, som POSDRU (Sectoral Operational Programme for the Development of Human Resources) gennemfører. Der skal i forbindelse med de konventionelle tiltag inden for faglig omskoling, rådgivning og tilvejebringelse af oplysninger til støttemodtagere i romabefolkningen også tages højde for deres særegne kultur. Selv om det er støttemodtagerne fra landdistrikterne, der er hårdest ramt, har der aldrig været nogen form for programmer for romasamfundet som led i de europæiske programmer for udvikling i landdistrikterne. Romaerne tæller ikke blandt de målgrupper, som sådanne støtteprogrammer er rettet imod. At iværksætte programmer til udvikling af landbrugsbedrifter og fremme etableringen af husdyrbrug er sammen med en række incitamenter, som f.eks. tilskud til arbejdsgiverne i denne sektor, løsninger, der skal tages med i betragtning, når det gælder romabefolkningens integration på arbejdsmarkedet.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Jeg stemte for beslutningen, eftersom integrationen af romasamfund er en af prioriteterne for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet. Beslutningen afslører Parlamentets holdning forud for det andet topmøde om romaer, der afholdes den 8. og 9. april i Córdoba under det spanske formandskab. Romabefolkningens situation er anderledes end situationen for andre mindretal i EU, og integrationen af romaerne kræver effektive politikker, så den systematiske forskelsbehandling, som de udsættes for, kan begrænses. Alle regeringsniveauer fra europæiske til lokale myndigheder skal inddrages og spille en rolle for at opnå ligebehandling af dem, eftersom det er en af EU's grundlæggende værdier. I beslutningen opfordres EU-institutionerne til at bidrage på

samordnet og strategisk vis til integrationen af Europas romabefolkning. Topmødet i Córdoba skal bruges til at komme videre og gå fra gode intentioner til konkrete politikker, der gør det muligt at få bugt med de problemer, som disse folk har med hensyn til at få adgang til boliger, uddannelse, offentlige ydelser og beskæftigelse.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg er virkelig glad for, at beslutningen blev vedtaget (jeg stemte naturligt nok for), da den indeholder afgørende erklæringer med hensyn til ikkediskriminering af romabefolkningen. Nærmere bestemt opfordres Kommissionen endnu engang til at udarbejde en omfattende europæisk strategi for integrationen af romaer som et instrument til bekæmpelse af den sociale udstødelse og forskelsbehandling af romaer i Europa.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets beslutning om det andet EU-topmøde om romaer, da jeg mener, at kampen mod den forskelsbehandling, der er rettet mod romaerne, som er et paneuropæisk samfund, kræver en fællesskabsstrategi. Vi udtrykker vores bekymring for den forskelsbehandling, som romaerne udsættes for med hensyn til uddannelse, boliger og beskæftigelse samt lige adgang til sundhedssystemer og andre offentlige ydelser. Vi fordømmer den seneste stigning i fjendtligheden over for romaer (romafobi) i flere EU-medlemsstater, der regelmæssigt udvises i form af hadske ytringer og overgreb mod romabefolkningen. Vi anmoder igen Kommissionen om at anlægge en horisontal tilgang til romaspørgsmål og udarbejde yderligere forslag med henblik på at få gennemført en sammenhængende politik på europæisk plan, når det gælder social integration af romaer. Med det for øje anmoder vi Kommissionen om at udarbejde en EU-strategi for romaer i samarbejde med medlemsstaterne med det formål at opnå en bedre koordinering og fremme bestræbelserne for at forbedre romabefolkningens situation. Derudover håber jeg, at medlemsstaterne vil anvende de forskellige eksisterende instrumenter mere effektivt til at bekæmpe udelukkelsen af romaer, som f.eks. at afsætte op til 2 % af bevillingerne fra EFRU til boliger for marginaliserede lokalsamfund eller de eksisterende muligheder under ESF.

Forslag til beslutning B7-0227/2010

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi går naturligvis ind for, at Frontex' overvågning rækker ud over medlemsstaternes territorialfarvande. Der er modstridende juridiske udsagn om, hvorvidt agenturet allerede har en sådan beføjelse. Denne beslutning indfører regler og retningslinjer, der hæmmer denne funktion. Navnlig insisterede de ikke kun på, at Frontex skulle redde ulovlige indvandrere, som menes at være i fare på havet (en selvindlysende moralsk handling), men også at pålægge en pligt til at give de bjærgede ulovlige indvandrere asyl. Vi mener, at sådanne bjærgede ulovlige indvandrere skal sendes tilbage til det land, de menes at være sejlet fra, eller til deres hjemland og efterlades dér.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for beslutningsforslaget af grunde, der ligger uden for udkastet til beslutning og indholdet i Rådets forslag om supplering af grænsekodeksen, for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser. Til trods for at der navnlig i beslutningens anden del, som ikke er bindende for medlemsstaterne, henvises til positive grunde til at forsvare menneskerettighederne, bliver Parlamentets arbejds- og ansvarsområder tydeligvis omgået af den procedure, der anvendes for at opnå en ratificering af teksten. I dette beslutningsudkast går Rådet videre ud over sine gennemførelsesbeføjelser. Hvis Parlamentet godkender denne procedure, vil det skabe en yderst negativ præcedens for sin rolle og effektive funktion, hvorimod det i stedet bør værne om sine kontrolbeføjelser, lovgivende beføjelser og andre beføjelser som den eneste valgte institution på europæisk niveau. Desuden så vi for nylig, at Parlamentet med sin afgørende afstemning fik omstødt aftalen om udveksling af personoplysninger om europæiske borgere til USA's efterretningstjenester og regering. Sådanne midler bør ikke bringes i anvendelse.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Der er et uigendriveligt behov for at styrke grænsekontrollen, der samordnes af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved De Ydre Grænser. Der er også behov for fælles operative procedurer og klare samarbejdsregler, for så vidt angår fælles operationer til søs, fortrinsvis eftersøgnings- og redningsoperationer, og ilandsætning af bjærgede personer.

Kommissionen besluttede derfor at forelægge et forslag til beslutning efter komitologiproceduren. Det lykkedes ikke Rådet at bilægge sine uenigheder om emnet, så det foretrak at skjule sig for Parlamentet bag tekniske argumenter for derved at rydde vores beføjelser af vejen. Udtalelsen fra Parlamentets Juridiske Tjeneste er meget klar. Kommissionen gik videre end sine gennemførelsesbeføjelser. Der er ikke bare tale om en teknisk procedure. Der er med fru Malmströms egne ord tale om et initiativ, som har stor politisk betydning og praktiske følger.

Vi har stemt imod, ikke kun for at bekræfte de parlamentariske beføjelser, men også for at være solidariske med de små lande, som bliver straffet i et urimeligt omfang af denne beslutning.

Cornelia Ernst and Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I betragtning af at Frontex bl.a. blev oprettet for at "beskytte" EU's grænser mod de såkaldte "ulovlige" indvandrere, modsætter vi os agenturet og dets målsætninger. Vi bifalder dog retningslinjerne for en behørig undersøgelse af international og europæisk asyl og menneskerettighedsloven i Kommissionens forslag (KOM(2009)0658). Vi bifalder især punkt 1 i Bilag I (princippet om non-refoulement, hensynet til de behov, som udsatte personer og personer med behov for akut lægehjælp, har, uddannelse af grænsevagter i menneskeretten og flygtningeretten) samt punkt 3 og 4 (herunder hensynet til indvandrernes situation, hensynet til deres mulige anmodninger om hjælp eller skibets sødygtighed, ingen ilandsætning i lande, hvor personer risikerer at blive forfulgt og tortureret), som nævnes i Bilag II. Herudover understreger vi behovet for, at det andet bilag bliver af bindende karakter, og påpeger, at vi agter at ændre Frontex' mandat i overensstemmelse med disse principper.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod beslutningen, som ville have forhindret vedtagelsen af en række foranstaltninger, der udgør et skridt i den rigtige retning, selv om jeg må indrømme, at situationen langt fra er perfekt. Teksten gør det muligt at indbringe klager for EU-Domstolen om stater, der ikke opfylder deres forpligtelser med hensyn til princippet om non-refoulement på åbent hav, hvilket de i øjeblikket fuldstændigt kan slippe af sted med. Det er vigtigt, at de medlemsstater, der handler under Frontex' mandat, yder hjælp til indvandrere, som er i havsnød, uanset deres nationalitet og status eller under hvilke omstændigheder de bliver fundet.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Beslutningsforslaget vedrører udkast til Rådets beslutning og supplerer grænsekodeksen for så vidt angår overvågning af de ydre søgrænser inden for rammerne af de operationer, der samordnes af Frontex, vedrørende foranstaltninger til undsætning af personer på åbent hav. Hvad Grækenland angår, og på grund af det stigende indvandringspres, letter disse specifikke foranstaltninger tilstedeværelsen af Frontex i de græske farvande.

Helt konkret er der tale om foranstaltninger, der både består af regler og ikkebindende retningslinjer, og de fokuserer på modtagelse, eftersøgning og undsætning af personer til søs. Der er i bund og grund tale om foranstaltninger, der bør træffes, hvis et skib identificeres, og der er mistanke om, at der er personer om bord, som forsøger at slippe uden om grænsekontrollen. Desuden bør eftersøgnings- og redningsoperationer foregå på grundlag af specifikke principper, og de personer, der anholdes eller reddes, skal ilandsættes ud fra en specifik operativ plan. Derfor mener jeg, at dette specifikke initiativ skal støttes, og gennemførelsen af de foranstaltninger, der nævnes i Rådets forslag, skal fremskyndes.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I modsætning til vores holdning (jeg stemte for) blev det kvalificerede flertal ikke opnået, og beslutningen om at forkaste Kommissionens forslag og følge Parlamentets Juridiske Tjenestes råd faldt til jorden. Det betyder, at Schengengrænsekodeksen nu vil blive ændret som foreslået af Kommissionen under komitologiproceduren med tilføjelsen i direktivet af bilaget, der indeholder ikkebindende foranstaltninger vedrørende eftersøgnings- og redningsoperationer til søs. Vi kan kun håbe, at Kommissionen virkelig vil udnytte denne mulighed til nøjere at overvåge de operationer, der samordnes af Frontex, så vi kan forhindre menneskelige tragedier og kvaler på åbent hav. Der er dog med dette resultat en reel risiko for, at vi ikke vil kunne slå til lyd for bindende foranstaltninger i Frontex' mandat, som i øjeblikket bliver revideret, men vi kan naturligvis ikke give op, og vi må gøre vores bedste for i fremtiden at få et bedre resultat på området.

Betænkning: Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Richard Ashworth (ECR), skriftlig. – (EN) Jeg og mine kolleger i ECR-Gruppen kan tilslutte os store dele af denne betænkning, herunder en øget budgeteffektivitet, en forenklet ansøgningsprocedure for EU-midler og en prioritering af gennemførelsen af 2020-strategien.

Vi nærer dog alvorlige tvivl med hensyn til henvisningen til en europæisk social søjle, en ambitiøs social dagsorden, en harmoniseret indvandringspolitik og restriktioner på et indre landbrugsmarked og understreger, at uddannelses-, militær- og forsvarsområderne hører under medlemsstaternes område.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jeg stemte for betænkningen om prioriteringerne for 2011-budgettet. Som det fremgår af betænkningen, bør der ydes en specifik støtte til iværksætterånd og mikrovirksomheder, og disse spørgsmål bør placeres i centrum for EU's ungdoms- og innovationspolitik.

Det kræves i betænkningen, at der ydes støtte til alle programmer og instrumenter, der har til formål at fremme iværksætterånd, navnlig i landdistrikterne, og at der ydes bistand til nyoprettede virksomheder i startfasen, og at unge iværksættere tilskyndes til at udveksle erfaringer indbyrdes.

Der bør ydes støtte til programmer, der hjælper unge med at starte egen virksomhed. Jeg hilser det velkomment, at der i betænkningen bliver lagt vægt på ungdomspolitik og den rolle, som de unge skal spille, så vi kan overvinde den nuværende økonomiske og finansielle krise.

Jeg går stærkt ind for kravet i betænkningen om, at der skal investeres mere i unge og uddannelse, som anbefalet i "En EU-strategi for unge". De unges rolle og betydning i EU og for EU's fremtid skal anerkendes, fremmes og støttes.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) De unge, videnskab og innovation er centrale prioriteter i det næste EU-budget. At investere i de unge er at investere i fremtiden. Investeringen skal koordineres mellem de forskellige politikker.

Uddannelse, erhvervsuddannelse og overgangen fra uddannelsessystem til arbejdsmarked er centrale emner i dette budget. Unge med diplomer og kvalifikationer rammes i stigende grad af arbejdsløshed. Derfor mener jeg, at mobilitetsprogrammet "Erasmus First Job" er en strategisk forpligtelse over for fremtiden, fordi det etablerer en klar forbindelse mellem uddannelsessystemet og arbejdsmarkedet. Blandt de andre prioriteringer i budgettet vil jeg pege på prioriteringerne inden for forskning, innovation og den digitale dagsorden. De områder er af afgørende betydning for en bæredygtig udvikling i Europa.

Jeg vil også gerne understrege betydningen af nogle allerede eksisterende programmer, der bidrager til dette mål, som f.eks. Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi. Budgettet koncentrerer endda sin indsats om at støtte udviklingen af grønne og innovative teknologier, hvilket bidrager væsentligt til den økonomiske genopretning og stimulerer de små og mellemstore virksomheder. Forpligtelsen over for de unge, innovation og videnskaben er nøglen, der skal få Europa til på ny at indtage en førerrolle i verden.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose og Britta Thomsen (S&D), skriftlig. – (DA) De danske socialdemokrater støttede i dag budgetprioriteringerne for 2011. De generelle prioriteringer støttes, og i særdeleshed indsatsen mod ungdomsarbejdsløshed og for forskning, innovation og grøn teknologi. På samme måde bakker de danske socialdemokrater til fulde op, at der afsættes de nødvendige midler til EU's vækst- og beskæftigelsesstrategi, EU 2020. De danske socialdemokrater understreger dog, at formålet med EU's fælles landbrugspolitik til stadighed skal være at garantere markedsstabilisering, hvorfor permanent bistand fra EU til f.eks. mælk og mælkeprodukter ikke kan støttes.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater har i dag valgt at stemme til fordel for prioriteringerne for 2011-budgettet. Vi er i det store og hele enige med prioriteringerne i betænkningen. Vi mener f.eks., at det er vigtigt at investere i de unge, forskning og innovation og i grøn teknologi. Vi mener også, at det er vigtigt for EU's nye strategi for vækst og beskæftigelse, "EU 2020-strategien", at få tildelt tilstrækkelige økonomiske midler, så den kan få positive resultater.

Vi vil dog gerne understrege, at vi ikke mener, at hovedopgaven i EU's fælles landbrugspolitik er at sikre markedsstabilitet, så vi vil derfor ikke have, at EU yder permanent markedsstøtte til mælk og mælkeprodukter.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I forbindelse med den generaliserede krise og på baggrund af 2020-strategiens ambitiøse krav i forhold til innovation, kampen mod fattigdom og social udstødelse samt økonomisk vækst og beskæftigelse er det afgørende at give 2020-strategiens udfordringer en central position i de budgetmæssige prioriteringer.

Derfor glæder det mig at opdage et klart engagement i uddannelses-, forsknings- og innovationspolitikker i Kommissionens prioriteringer for 2011-budgettet. Det er også afgørende at holde sig økonomisk genopretning og tiden efter krisen for øje, så det glæder mig også at se støtte til små og mellemstore virksomheder som et af de væsentlige områder i 2011-budgettet. Jeg vil gentage behovet for inden for rammen af reformeringen af den fælles landbrugspolitik at optrappe finansieringen heraf. Det er en prioritet, som Kommissionen også må tage op.

Jeg vil påpege, at 2011-budgettet bliver det første, der bliver vedtaget under Lissabontraktaten med deraf følgende styrkelse af den parlamentariske intervention.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) På trods af den sociale retorik, som er uundgåelig i krisetider, er de foreslåede prioriteringer for 2011-budgettet rimelig tydelige. Intentionen er dybest set at bevare de prioriteringer, der har udstukket kursen for tidligere budgetter. Endnu en gang peges der i retning af et budget, der tilsigter at uddybe det indre marked og er rettet mod den manglende jobsikkerhed, der er kendt som flexicurity, mod liberalisering og mod kommercialiseringen af miljøet og voksende områder af det sociale liv. Disse retningslinjer er gamle, selv om de er blevet samlet i den såkaldte nye 2020-strategi.

Den erklærede prioritering af unge mennesker kan ikke skjule, at hensigten er at begynde at planlægge herfra og fremefter for kommende generationer af arbejdstagere, for hvem arbejdsløshed vil være strukturel og betragtet som en strategisk variabel, der kan forårsage devaluering af deres arbejdskraft. Det vil forpligte selv faglærte til at hoppe mellem usikre ansættelser og den uundgåelige arbejdsløshed. Disse prioriteringer betyder, at 2011-budgettet også er til gavn for EU's eksterne interventionspolitik, for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, for militarisme og krig, for politikker, der kriminaliserer indvandring, og for det europæiske agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser.

Derfor kan vi ikke reagere på anden måde på denne betænkning end ved at stemme imod den. Det er dog hverken den eneste vej eller uundgåeligt. Det har vi netop forsøgt at vise med de forskellige forslag, vi har fremlagt under forhandlingen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Det er ikke nemt at udarbejde EU's budget under en finanskrisen med en meget snæver budgetmargen og nye arbejdsområder som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden. Derfor var det også så meget mere tilfredsstillende under afstemningen at støtte fru Jędrzejewskas betænkning om 2011-budgettet og forslaget om Parlamentets beslutning, som begge foreskriver ambitiøse budgetmæssige prioriteringer for næste år.

Sideløbende med de traditionelle prioriteringer såsom samhørighedspolitikken og støtte til innovative og økologiske teknologier bør 2011-budgettet fokuseres på at sikre fuld igangsættelse af EU's nye initiativer, nemlig EU-Udenrigstjenesten, den økonomiske strategi EU 2020 og foranstaltninger, der indgår i det østlige partnerskab. Alle tre risikerer at slå fejl, hvis de midler, der er afsat til dem, viser sig at være for "symbolske".

Det er også værd at nævne den omfattende tilgang til spørgsmålet om unge mennesker. I lyset af de demografiske problemer kan EU ikke tillade sig selv at have en lav andel af uddannede unge, for det ville føre til stadig voksende arbejdsløshed for denne aldersgruppe, hvilket er noget, som EU ganske enkelt ikke har råd til. Derfor må det europæiske budget reservere midler til støtte for sprogundervisning, interkulturel dialog, forøgelse af unges mobilitet og integration af nyuddannede på jobmarkedet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Hvis jeg har forstået betænkningens formuleringer korrekt, er alting eller næsten alting en prioritet, hvilket betyder, at der ikke er nogen prioritering. Det, der bedes om, er ganske enkelt et større budget, med andre ord flere skatter for europæerne. Ordførerens ønske om at sikre, at forbrug finansieret af EU's budget ikke kun er nyttigt, men også effektivt, og at det tilfører ægte europæisk merværdi til nationale politikker, fortjener ros. Men for at være helt ærlig burde det have været en konstant prioritet gennem årene. På den ene side kan jeg huske, at det ikke har været tilfældet de sidste 14 eller 15 år, siden Den Europæiske Revisionsret ikke følte sig i stand til at godkende gennemførelsen af de årlige budgetter. På den anden side leder jeg stadig efter konkrete forslag i denne betænkning, der vil kunne gøre det muligt at opnå dette mål. Jeg leder især efter de forslag, der skal sætte en stopper for programmer, der ikke er andet end rendyrket populisme, nytteløs bevilling af små beløb, ideologisk propaganda og forsøg på at blande sig mere på områder, hvor EU heldigvis kun har få beføjelser og frem for alt er ineffektiv.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Selv om jeg stemte for betænkningen, vil jeg gerne understrege nogle alvorlige forbehold, som jeg har over for prioriteringerne i budgettet for 2011. Det er sandt, at jeg gerne støtter EU's engagement i forhold til at hjælpe unge mennesker, innovation og sektoren for frivilligt arbejde som strukturelle elementer i samfundet. Men på trods heraf er den finansielle ramme langt fra passende, især i en periode med økonomisk krise og arbejdsløshed. Den sætter os ikke i stand til at finansiere politiske ambitioner, der kan føre til reelle forandringer. 9 mio. EUR svarende til 0,07 % af budgettet er øremærket til beskæftigelse. Det repræsenterer virkelig ikke nogen væsentlig ambition om at støtte beskæftigelsen.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om Kommissionens budget, for jeg synes, det er vigtigt, at EU har et afbalanceret, realistisk budget, der effektivt kan leve op til forventningerne hos borgere, der ønsker at komme ud af den økonomiske krise, have velbetalte job og en mere sikker fremtid. Jeg mener, at økonomisk støtte til SMV'er skal opprioriteres i Europa, fordi SMV'er spiller en afgørende rolle

for et stort antal arbejdspladser og for udviklingen af regioner og landdistrikter. Jeg synes også, at unge er ekstremt vigtige i øjeblikket og for EU's fremtid. Det må også afspejles i de budgetmæssige prioriteringer. Unge udgør hjørnesteinen i de europæiske social- og integrationsstrategier. Unges innovative evner er en central ressource for udvikling og økonomisk vækst, som EU bør sætte sin lid til. Jeg tror fuldt og fast på, at investering i unge og uddannelse er ensbetydende med at investere i nutiden og fremtiden som det er beskrevet i EU-strategien for unge. Jeg hilser det velkommen, at ungdomspolitikken også skal tage forberedelse til arbejdsmarkedet i skoler og universiteter i betragtning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg vil stemme imod betænkningen om prioriteringerne i budgettet for 2011. Det gennemfører de dogmatiske og skadelige eurokratiske politikker, som jeg er imod i hele Europa og i verden. Jeg kan ikke med rimelighed stemme for et budget, der støtter så mange potentielle katastrofer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I kølvandet på fiaskoen med Lissabonstrategien har EU en ny mulighed for at være den store katalysator for verdensøkonomien med 2020-strategien. For at denne nye plan skal kunne blive en succes, er det nødvendigt, at de forskellige budgetter, der bliver vedtaget, prioriterer flere områder, der er grundlæggende for 2020-strategiens succes.

Vi taler om innovation, støtte til unge for at forøge den sociale mobilitet og konsolideret støtte til små og mellemstore virksomheder, som udgør den sande økonomiske motor i landene. Det er også afgørende, at der investeres i stor målestok inden for klimaforandringer, miljøet og socialpolitik. For at 2020-strategien kan blive en succes, er det derfor afgørende vigtigt, at der findes nye måder at finansiere den og rejse midler til den på, for vi kan ikke gøre det samme, som vi har gjort tidligere, og omfordele midler beregnet til struktur- eller samhørighedspolitikken eller den fælles landbrugspolitik.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for betænkningen om prioriteringer for 2011-budgettet, bl.a. på grund af forslagene om finansiering af den fælles landbrugspolitik. Det fremgår især, at finansiering af prioriteringer i forbindelse med den fremtidige EU-2020-strategi gennem en mulig omfordeling af midler ikke må være til skade for grundlæggende EU-politikker såsom samhørigheds- eller strukturpolitikkerne eller den fælles landbrugspolitik. Den gentager den bekymring, der blev udtrykt i forbindelse med vedtagelsen af Fællesskabets budget for det nuværende år i forhold til den snævre margin for forbrug i landbruget, og støtter budgettering af en tilstrækkelig margin i 2011-budgettet. En tilfredsstillende margin for forbrug i landbruget er særlig vigtig i forhold til at håndtere uforudsete krav fra landbrugssektorerne, især i lyset af prisustabiliteten.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets beslutning om prioriteringer for 2011-budgettet, Sektion III – Kommissionen og bekræftede derved, at det skal være en prioritet for politiske ledere i EU og medlemsstaterne at beskytte eksisterende arbejdspladser og skabe nye, der giver europæiske borgere mulighed for at tjene til anstændige leveforhold. Meddelelsen fra Kommissionen med titlen "Europa 2020 – En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst" udgør grundlaget for en omfattende debat om EU's økonomiske og sociale strategi i de kommende år. Jeg stemte også for ændringsforslag 5 i betragtning af, at arbejdsløshed er et centralt emne i aktuelle drøftelser, og at for fuldt ud at kunne tackle spørgsmålet om den allerede høje og stadig voksende arbejdsløshed må EU gennemføre en ambitiøs social dagsorden. EU må frem for alt investere i forskning og i transport- og energiinfrastrukturen for at kunne bevare sin globale konkurrenceevne. Endvidere må både medlemsstater og EU investere i uddannelse og udvikling af unge. Derfor må programmer som Erasmus, især Erasmusordningen for unge iværksættere, prioriteres højt, hvilket også afspejles af 2011-budgettet.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Resultatet af afstemningen om fru Jędrzejewskas betænkning om EU's budgetprioriteringer for 2011 glædede mig. Jeg stemte naturligvis for. Afstemningen i dag var usædvanlig af to årsager. For det første er det det første budget, der vedtages i henhold til Lissabontraktatens regler. For det andet var det Parlamentet, der først fremlagde sine forslag til prioriteringer, ikke Kommissionen.

Ordføreren omtalte meget rammende spørgsmålet om unge og uddannelse i sit dokument. Under en krise er det særlig vigtigt at støtte unge mennesker ved f.eks. at hjælpe dem med at finde deres første job eller starte egen virksomhed. Den utilstrækkelige omtale af dette spørgsmål de foregående år er særlig tydelig i dag. Beskæftigelseseksperten påpeger, at det ikke kun er nyuddannede, der har det svært på arbejdsmarkedet, det gælder også folk i trediveerne, der har været på arbejdsmarkedet i mange år.

Betænkning: Helga Trüpel (A7-0036/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støtter denne betænkning, fordi de omstændigheder, hvorunder budgettet for 2011 vil blive vedtaget, vil være usædvanlige på grund af Lissabontraktatens ikrafttræden og den fortsatte økonomiske og finansielle krise. Budgettet skal balanceres omhyggeligt for at sikre opfyldelsen af Lissabontraktatens mål som f.eks. oprettelse af et fælles indre marked for energi. Ved planlægningen af budgettet skal der også lægges tilstrækkelig vægt på konsekvenserne af finanskrisen, der stadig kan mærkes i mange lande, og indsatsen til at imødegå dem. Hovedprioriteten skal fortsat være bevarelse af arbejdspladser og jobskabelse, hvilket er tæt knyttet til behovet for finansiell støtte til små og mellemstore virksomheder, der skaber mange arbejdspladser. Ved godkendelsen af Parlamentets budget for 2011 skal der lægges særlig vægt på at evaluere Parlamentets prioritering – lovgivning på højt plan – og alle nødvendige foranstaltninger skal stilles til rådighed med henblik herpå. Desuden skal der findes en passende løsning på spørgsmålet om effektiv organisering af Parlamentets arbejde, herunder etablering af et enkelt arbejdsplads for medlemmer af Parlamentet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktatens ikrafttræden medfører større beføjelser til Parlamentet. I en globaliseret verden oplever man stadig mere komplekse sager, og beslutningerne skal være teknisk velfunderede og understøttet af videnskaben. Det er afgørende, at politikere kender til de seneste videnskabelige udviklinger, da det vil sætte dem i stand til at træffe de bedste beslutninger. Dette budget indfører langsigtede retningslinjer for bygningspolitik, hvilket kan føre til reducerede omkostninger i fremtiden.

Jeg opfordrer til mere uddannelse og teknisk støtte til medlemmerne, eftersom de forsyner Parlamentet med de nødvendige ressourcer til at udføre sine opgaver med den videnskabelige og tekniske opbakning, der er så nødvendig i det 21. århundrede.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I lyset af mange institutioners udvidede ansvarsområder under den nye ramme, hvilket også gælder Parlamentet, er det afgørende, at hver institutions driftsbudget sikrer, at den har de materialer og menneskelige ressourcer, der er nødvendige for, at den præcist og dygtigt kan udføre sine opgaver inden for den institutionelle ramme.

Jeg går ind for et realistisk og gennemførligt budget, men også et, der giver de forskellige institutioner de nødvendige materielle midler til at udføre deres opgaver. Disse overvejelser må dog ikke bringe den budgetmæssige bæredygtighed og nøje regnskabsføring i fare, som er så vigtig i enhver institution. Endvidere skal der udvises strenghed og gennemsigtighed i forvaltningen af de midler, der stilles til rådighed til de forskellige institutioner.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Planlægningen af 2011-budgettet er meget vigtig, og jeg er enig i betænkningens opfordring til en nøje overvejet og gennemsigtig drøftelse. Det er også korrekt, når det hævdes, at spørgsmålet om budgetgrænse er følsomt og skal tage globale omkostninger i betragtning. Jeg glæder mig over betænkningens forsigtighed. Alt andet end en forsigtig tilgang ville være en fornærmelse mod de mennesker i mit hjemland og resten af Europa, som oplever deres egne budgetmæssige bekymringer. Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sige, at jeg håber, at vores forsigtighed også viser vores solidaritet og broderskab med vores græske og portugisiske kolleger, som oplever en særlig vanskelig tid i øjeblikket.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktaten har givet Parlamentet nye ansvarsområder. Det betyder ekstra administrativt arbejde med den konsekvens, at medlemmerne har brug for kvalificerede medarbejdere som rådgivere. Denne nye situation medfører to problemer, nemlig stigende omkostninger som følge af behovet for flere assistenter og større pladsbehov for at de kan udføre deres arbejde under gode arbejdsforhold. Denne situation medfører forøgede omkostninger. Det er svært at forklare i denne krisetid, men hvis Parlamentets arbejde skal være så fortrinligt, skal det have de nødvendige økonomiske og menneskelige ressourcer.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne vigtige betænkning. Retningslinjerne er første skridt i budgetproceduren. De giver overordnet vejledning til Parlamentets Præsidium og generalsekretær om næste skridt, de foreløbige forslag til overslag, som i øjeblikket allerede behandles i Præsidiets.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) De omstændigheder, hvorunder budgettet for 2011 vedtages, er på samme tid er usædvanlige og udgør en udfordring. Den vellykkede gennemførelse af Lissabontraktaten er en større prioritet, mens virkningerne af den økonomiske krise, som kan mærkes i EU, gør opfyldelsen af dette mål endnu mere udfordrende.

I den forbindelse støtter Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), som jeg tilhører, fortsat et bæredygtigt og strengt budget, hvor hver udgiftspost er berettiget, og hvis strenghed og effektivitet kan garanteres på bæredygtig vis. Derfor støtter jeg en udvikling i retning af nulbaseret budgettering, som tillader effektivitet og besparelser. For bedre at kunne nå dette mål må der straks indføres en langsigtet bygningspolitik.

Jeg er enig i, at det er nødvendigt at fremme bedre samarbejde og stærk dialog på interinstitutionelt plan for bedre at udnytte ressourcerne på forskellige områder som bl.a. oversættelse og bygningspolitik. Jeg vil understrege vigtigheden af at prioritere lovgivningsmæssig kvalitet i Parlamentet og af at forsyne Parlamentet med de nødvendige midler til på bedste vis at udføre sin lovgivningsmæssige rolle. Derfor stemte jeg for retningslinjerne for 2011-budgettet i denne betænkning...

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 170)

Betænkning: Giancarlo Scottà (A7-0029/2010)

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter, fordi den for mig virker yderst relevant på to områder. For det første understreger den vigtigheden af, at EU beskytter kvaliteten af produkter og gør det til en væsentlig prioritet for den europæiske landbrugsstrategi. For det andet forsvaret af principperne om geografisk identifikation og traditionelle specialiteter og præsenterer dem som to elementer, der bidrager til det europæiske landbrugs konkurrenceevne og bevarelsen af kulturarven. I sidste ende støtter betænkningen de landbrugsprodukter, vi er så stolte af, samtidig med at den slår til lyd for nødvendige administrative forenklinger i forhold til beskyttelsen af dem.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen med titlen "Kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter: Hvilken strategi skal følges?", fordi kvalitet er en afgørende faktor for europæiske produkters konkurrenceevne på internationale markeder.

I denne forbindelse betragter jeg gennemførelsen af obligatorisk mærkning med produktionssted som noget positivt, fordi det gør det muligt at forsyne forbrugerne med information om kvalitetsstandarder. Jeg betragter også betænkningens behandling af miljøbeskyttelse og dyrevelfærd som positiv.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det vil være nødvendigt for den fælles landbrugspolitik at engagere sig i forbedringen af kvaliteten af sine landbrugsprodukter, hvilket ubestrideligt er en merværdi for europæisk konkurrenceevne på det globale marked. Kvalitetspolitik kan ikke løsrives fra resten af den fælles landbrugspolitik, ligesom den ikke kan ignorere nye udfordringer som kampen mod klimaforandringer, behovet for at bevare biodiversiteten, problemer i forbindelse med energiforsyning, udviklingen af bioenergi, dyrevelfærd og vandforvaltning i landbruget. Forbrugernes voksende forventninger skal også tages i betragtning i tilstrækkelig grad i forbindelse med den kommende kvalitetspolitik for landbrugsprodukter, for man må ikke glemme, at kvalitet er vigtig for oplyste forbrugere, når de træffer beslutninger.

Jeg vil dog gerne minde om, at kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter ikke må være så krævende, at den udgør en fare for små og mellemstore landmænd eller for eksistensen af traditionelle produkter, der er typiske for visse regioner, og for hvilke det gælder, at fremstillingen af dem ikke kan underkastes regler, der er standardiserede og unuancerede. Formålet med en kvalitetspolitik må være at give medlemsstaternes landbrug et skub på det globale marked og at forsvare europæiske produkter. Den er der for at tjene producenterne og forbrugerne.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Visse dele af betænkningen er positive, f.eks. dens støtte til etableringen af værktøjer, der muliggør fremme af og reklamering for lokale producenter og traditionelle og håndværksmæssige produkter knyttet til specifikke områder og med et geografisk navn og dens anerkendelse af, hvor langsom, tung og omkostningskrævende ansøgningsproceduren om certificering af fødevarer kvalitet er for små producenter.

Men den undgår spørgsmål, der er afgørende for at sikre kvaliteten af landbrugsprodukter og bæredygtigheden af landbrugsproduktionen i EU, f.eks. konsekvenserne af dereguleringen af verdenshandelen og den ubegrænsede liberalisering af markederne både inden for rammerne af bilaterale aftaler og inden for Verdenshandelsorganisationens rammer, de forskellige iboende farer i forbindelse med udsættelsen af genetisk modificerede organismer i miljøet på den måde, som det er sket, og sluttelig behovet for en gennemgribende reform af den fælles landbrugspolitik, der støtter lokal beskyttelse, retten til at producere og retten til fødevarer suverænit.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne gratulere min kollega med betænkningen og sige, at jeg er enig i, at kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter ikke skal behandles isoleret fra den fælles landbrugs politik eller de centrale idéer i Fællesskabets politik for de næste par år såsom bæredygtig udvikling, biodiversitet og bekæmpelse af klimaforandringer.

EU's borgere forventer sunde kvalitetsprodukter fremstillet ved hjælp af innovativ teknologi, der tager højde for produktionsprocessens indvirkning på miljøet. Jeg deler også ordførerens holdning i forhold til at gennemføre en informations- og oplysningskampagne om alle europæiske mærkninger af landbrugsprodukter, der er ved at blive eller er blevet vedtaget. En kampagne af denne type er afgørende, fordi forbrugernes manglende viden om symbolernes betydning sætter spørgsmålstegn ved hele kvalitetspolitikken.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne rose mine kolleger i Landbrugsudvalget for denne initiativbetænkning. Vi skal udnytte kvaliteten af vores landbrugsprodukter. I EU bruger vi en masse tid på at sikre, at vi lever op til de højeste standarder inden for landbruget, at vores husdyr behandles ordentligt og er sunde, at vores landbrugsprodukter er sikre, og at vores landbrugsmetoder er etiske i forhold til deres indvirkning på miljøet. Hvert skridt i branchens produktionskæde er reguleret, "fra gård til gaffel" så at sige. For at få mest muligt ud af branchens enestående salgsargument – produkternes høje kvalitet – har vi brug for mere reklamerings som påpeget i Scottà-betænkningen. Det er jo fint nok at have produkter, der er mærket med produktionssted eller status som traditionel specialitet, men medmindre forbrugeren ved, hvad det betyder, er det faktisk som at læse et ukendt sprog. Så jeg er enig i, at betænkningens anbefaling af, at Kommissionen skal fremme viden om denne information, vil være en effektiv form for markedsføring. Det vil hjælpe både kunder og små virksomheder. Det ville være særlig gavnligt for vores landbrugsfødevarersektor.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jeg støtter fuld ud initiativbetænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter (A7-0029/2010), som der blev stemt om den 25. marts 2010. Der er klar forbindelse mellem produktkvalitet og råvarernes oprindelse. Forslaget om mærkning med produktionssted vil angive, hvor råvarerne stammer fra. Det virker for mig som en vigtig chance for landbrugsindustrien, som producerer landbrugsprodukter af høj kvalitet. Tydelig mærkning med produkternes oprindelse giver ikke kun forbrugerne garanti for den højeste produktkvalitet, men sætter dem også i stand til at træffe beslutning på baggrund af objektive og gennemsigtige kriterier. Kvaliteten er et centralt emne for hele fødekæden og et væsentligt aktiv i forhold til at støtte europæiske landbrugsfødevarerproducenters konkurrenceevne. Produktionen af kvalitetsfødevarer er ofte den eneste mulighed for beskæftigelse i mange landdistrikter med begrænsede produktionsalternativer. Derfor går jeg fuldt og helt ind for den beskyttede geografiske betegnelse og den beskyttede oprindelsesbetegnelse samt for genindførelse af en reguleret og beskyttet betegnelse for produkter fra bjergområder og gmo-fri områder. Ordningerne vedrørende garanteret traditionel specialitet og økologisk landbrug må også bevares.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen, fordi jeg går ind for bedre beskyttelse af europæiske produkter i hele verden. Geografiske betegnelser giver landbrugsprodukter større troværdighed og en skarpere profil i forbrugernes øjne, samtidig med at de skaber et konkurrencedygtigt miljø for producenter. Det sikrer samtidig beskyttelse af produkternes intellektuelle ejendomsrettigheder. Systemet med geografiske betegnelser er veletableret i EU og i mange lande uden for EU såsom USA, Australien og New Zealand. EU har dog desværre handelspartnere, som ikke har lovgivning på området. Derfor er Europæiske produkter ikke godt beskyttet i disse staters nationale systemer, hvilket medfører risiko for forfalskninger.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (DE) Selv om jeg mener, at vi bør være forsigtige med, hvad vi beder Kommissionen om i initiativbetænkninger, går jeg ind for betænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter.

Jeg støtter især opfordringen til nøjere overvågning og bedre koordinering mellem Kommissionen og medlemsstaterne for at sikre, at importerede fødevarerprodukter lever op til EU's standarder for kvalitet og fødevarer sikkerhed og vores miljømæssige og sociale standarder.

Når der er tale om friske eller forarbejdede produkter med en enkelt ingrediens, bør oprindelseslandet være angivet for at give forbrugerne mulighed for at træffe en bevidst, informeret beslutning om, hvad de køber.

Det glæder mig meget, at mit ændringsforslag, der gik imod standardisering af den beskyttede oprindelsesbetegnelse og den beskyttede geografiske betegnelse, blev vedtaget på plenarmødet. Hvis disse oplysninger var blevet lagt sammen, ville de eksisterende betegnelser blive overflødige, hvilket ville have været til stor skade for producenter med beskyttet oprindelsesbetegnelse.

Spørgsmålet om mængdemæssig produktionsstyring er med vilje blevet fejlet ind under gulvtæppet i Kommissionens meddelelse. Jeg er overbevist om, at vi fortsat har brug for instrumenter til produktionskontrol for at sikre stabile priser for producenter og give dem trygheden til at lægge planer for fremtiden, så de kan leve op til forbrugernes og lovgivernes høje forventninger. Det gælder ikke kun for mælkeproduktionen, men også for især vindyrkning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denne betænkning har en ubestridelig fejl. Den inddrager landbrugspolitik i den egoistiske logik om profitmaksimering, hvilket er det modsatte af vores forestilling om landbrugspolitik. Derfor kan jeg absolut ikke stemme for. Men i lyset af de forbedringer, den medfører, synes jeg, det er bedst, at jeg undlader at stemme. Faktisk ønsker jeg ikke at være med til at lægge hindringer i vejen for antiproduktivistiske idéer som ønsket om at indføre mærkning af "økologisk fodaftryk" og omlægge dele af landbrugsproduktionen. Jeg bemærkede ønsket om at bevæge sig væk fra den produktivistiske logik. Jeg beklager, at dette kun er muligheder, der er skitseret i teksten, og at gennemførelsen af dem i praksis i et kapitalistisk miljø i betydelig grad vil reducere deres virkning. Men jeg ønsker ikke at overse vigtigheden af at fremme disse begreber.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Kvaliteten af europæiske landbrugsprodukter udgør en kulturarv, der er respekteret i hele verden. Derfor er der en fornemmelse af behovet for at beskytte disse produkter og forhindre, at de forveksles med andre, der er af ringere kvalitet, er mindre sikre og nogle gange er forfalskede.

For at forhindre det, er det afgørende, at disse produkter mærkes, og at det tilstræbes at sikre, at forbrugerne kan få troværdig information om produkterne. For at undgå forvridning af konkurrenceevnen er det stadig vigtigt, at der er fuld forståelse for, at importerede landbrugsprodukter skal opfylde samme krav som dem, produkter produceret i EU er underlagt. Derfor stemte jeg for.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Takket være europæiske forordninger, der har indført faste regler for kvaliteten af landbrugsprodukter, borgernes sundhed, miljømæssig bæredygtighed og for specifikke egenskaber ved afgrøderne, kan vi i dag med stolthed sige, at det europæiske landbrug er uden lige i verden.

Mens landmænd, som har overholdt reglerne med stor pligtfølelse, på den ene side fortjener tak, må vi på den anden side spørge os selv, hvorfor EU nogle gange har en tendens til at blive viklet ind i bureaukratiske knuder, der risikerer at overskygge denne fortrinlighed og forårsage stor skuffelse blandt borgerne.

Det er derfor, vores borgere i dag starter dagen med et glas appelsinjuice uden appelsiner og til frokost drikker rosévin, der er lavet ved at blande rød- og hvidvin og gæret ved at tilsætte sukker, til deres pizza med mozzarella lavet af kasein. Uden den store begejstring kan de jo altid finde trøst i chokolade uden kakao.

End ikke børn er fritaget fra konsekvenserne af den skizofrene ødelæggelse af vores kvalitetsfødevarer. I Europa risikerer vi at indtage fordærvede madvarer af ukendt oprindelse. Man behøver bare nævne kinesisk mælk tilsat melamin.

Borgerne har ret til beskyttelse. For at give forbrugerne mulighed for at træffe informerede beslutninger må vi insistere på fuldstændig og omfattende mærkning og på, at produkter til masseforbrug såsom langtidsholdbar eller UHT-behandlet komælk og mejeriprodukter fremstillet udelukkende af komælk er udstyret med en angivelse af råmælkens oprindelse samt andre obligatoriske angivelser.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for ændringsforslag 3, fordi det vedrører et punkt i beslutningsforslaget, der kunne fortolkes, som om det tilskynder til at vende tilbage til standardisering af landbrugsprodukter (form og størrelse på frugt og grøntsager).

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Denne betænkning understreger den vigtige rolle, som landbrugsprodukter af høj kvalitet spiller for beskyttelsen af forbrugerne. Den fremhæver også støtte til traditionelle regionale produkter og til små og mellemstore landbrugsvirksomheder. Derfor stemte jeg for betænkningen.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod ændringsforslag 3, fordi jeg går ind for at genindføre handelsstandarder i frugtbranchen. Jeg betragter Kommissionens beslutning om at afskaffe dem på trods af modstand fra det store flertal af medlemsstaterne og den pågældende produktionssektor som uberettiget.

EU har med rette de højeste standarder for landbrugsfødevarer til fordel for de europæiske forbrugere. Samtidig er kvalitetspolitikken af strategisk vigtighed, fordi de europæiske landbrugsprodukters merværdi på de globale markeder primært hviler på den. Men importerede produkters overholdelse af tilsvarende

kvalitetsstandarder er fortsat et problem. Der må udarbejdes et katalog over alle de private kvalitetscertificeringssystemer, og der skal vedtages en lovramme med grundlæggende principper på EU-plan for at sikre, at disse systemer fungerer på en gennemsigtig måde.

Jeg går ind for at mærke alle landbrugsråvarer med produktionssted. Hvad geografiske betegnelser angår, må vi bevare de tre EU-systemer for landbrugsprodukter og fødevarer, alkoholiske drikkevarer og vin, som de er. Det har stor vigtighed at sikre bedre beskyttelse af geografiske betegnelser inden for rammerne af bilaterale handelsaftaler og WTO.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen, fordi en styrkelse af kvalitetspolitikken på EU-plan er et vigtigt incitament for europæiske landbrugsproducenter til at intensivere indsatsen for kvalitet, fødevarer sikkerhed og respekt for miljøet. Jeg mener, at denne politik kan medføre en betydelig forbedring af merværdien af den europæiske landbrugsfødevarerproduktion som led i et i stigende grad globaliseret marked. Men samtidig må borgerne informeres bedre gennem passende informationskampagner og kampagner til fremme af mærkning af andre miljø- og dyrevenlige produktionsmetoder såsom "integreret produktion", "udendørs græsning" og "bjerglandbrug".

Britta Reimers (ALDE), skriftlig. – (DE) Ved afstemningen om Scottà-betænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter blev ændringsforslag 5 vedtaget, som opfordrer til obligatorisk mærkning med oprindelsessted af fødevarer fremstillet af en enkelt ingrediens. Dette krav indebærer betydelig mere arbejde og højere omkostninger for landbrugsindustrien og fødevarer virksomheder uden at levere reel merværdi til forbrugerne. Derfor stemte jeg imod ændringsforslaget.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for betænkningen om fremtiden for kvalitetspolitikken for fødevarer. Lad os straks understrege et positivt punkt i teksten, nemlig forslaget om at indføre et europæisk logo for økologiske fødevarer. Det er både noget, forbrugerne tydeligt efterspørger, og et krav, der må respekteres for at udvikle det indre marked.

Hermed når jeg frem til det vigtige spørgsmål om geografiske betegnelser og traditionelle specialiteter. Geografiske betegnelser og traditionelle specialiteter er vigtige for det europæiske landbrug på grund af den privilegerede tilknytning, der gennem tiden har udviklet sig mellem produkter og regioner, og er dermed tæt knyttet til traditioner og den historiske udvikling i smag. Derfor må vi beskytte dem. Følgelig glæder det mig, at vi er imod sammenlægningen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse (BOB) og den beskyttede geografiske betegnelse (BGB) som foreslået af Kommissionen. Det er sandt, at en forenkling af standarderne ved første øjekast kan virke ønskværdig i forhold til at reducere den bureaukratiske byrde, men det må ikke medføre en reduktion i de standarder, som vores europæiske producenter så modigt har pålagt sig selv. Sluttelig, lad os ikke glemme det arbejde, der stadig venter i forhold til at forøge produktionen på internationalt plan af geografiske betegnelser (især via WTO).

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte til sidst for beslutningen, primært fordi vores ændringsforslag 3 (om modstanden mod at standardisere reglerne for frugt og grøntsager) og 5 (om obligatorisk mærkning af oprindelsessted) blev vedtaget.

Brian Simpson (S&D), skriftlig. – (EN) Selv om det glæder os at se, at den sunde fornuft vandt i forhold til misdannede frugter og grøntsager, er der stadig elementer i Scottà-betænkningen, som de britiske Labour-medlemmer af Parlamentet fandt problematiske, og de stemte derfor imod. Vi er imod ethvert forsøg på at indføre et EU-kvalitetslogo, som kun skulle være tilgængeligt for landbrugsprodukter fra EU, eftersom det ville diskriminere imod landmænd fra tredjelande og ikke ville være i overensstemmelse med vores udviklingsmål. EPLP går ind for et økologisk mærke for hele EU, men Kommissionen kender allerede til Parlamentets støtte herfor, og andre dele af betænkningen er tilstrækkelig vigtige til, at vi stemmer imod hele betænkningen.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – (SV) EU bør have stærk forbrugerbeskyttelse. Forbrugere har ret til nøjagtig og tydelig information om varers indhold og oprindelse og om, hvorvidt de er blevet genetisk modificeret. Tydelige fælles regler udfør forudsætningerne for et velfungerende marked på lige fod i EU. Når markedet fungerer korrekt, kan oplyste forbrugere i kraft af deres valg tilskynde til udvikling af endnu højere fødevarer kvalitet. Jeg stemte dog imod betænkningen om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter: hvilken strategi skal følges? (2009/2105(INI)). Den primære årsag herfor er, at betænkningen er i strid med subsidiaritetsprincippet. Det er f.eks. ikke EU's opgave at oprette en "europæisk videnbank for gamle opskrifter og historiske tilberedningsmetoder". Efter min mening lægges der også for stor vægt på beskyttede geografiske betegnelser i betænkningen. Der er også risiko for at etablere handelsbarrierer for lande uden for EU, når der

lægges så stor vægt på varer produceret i EU. Oprindelsesmærkning er vigtig, men i sig selv er oprindelse ikke nødvendigvis garanti for, at produktet er af høj kvalitet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Målet om tilstrækkelige og sikre fødevarer af høj kvalitet er en menneskelig nødvendighed og et krav til de arbejdstagere, der ikke kan beskyttes inden for rammerne af den kapitalistiske produktions- og handelsmetode for landbrugsprodukter. Betænkningen udtrykker EU's filosofi om at producere fødevarer for at forøge profitterne i fødevareindustrien, ikke for at opfylde folkets fødevarerbehov. I en tid, hvor 1 mia. mennesker lider af hungersnød, og brede udsnit af græsrodsbefolkningen er ramt af fattigdom i de kapitalistiske lande, bruger EU fødevarestandards som påskud for at begrænse produktionen, koncentrere landområder i store kapitalistiske virksomheder og fortrænge små og fattige landmænd fra deres land og landbrugsproduktion. De fødevareskandaler, der er mangedoblet i de senere år på grund af de kapitalistiske vilkår for fødevareproduktion, som i stigende grad pålægges af EU og WTO, kan aldrig tackles effektivt med administrative kontrolforanstaltninger, ligesom gmo'er ikke kan eksistere side om side med konventionelle og økologiske fødevarer. Kun fødevaresuveræniteten og -sikkerhed, beskyttelse af sikre, sunde og billige fødevarer, støtte til fattige landmænd og etableringen af produktionskooperativer inden for rammerne af folkemagt og folkets økonomi kan opfylde moderne græsrodskrav.

Betænkning: Enrique Guerrero Salom (A7-0034/2010).

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Ved afstemningen om betænkningen om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet stemte jeg for ændringen af punkt 31, som opfordrer til indførelse af en international afgift på finansielle transaktioner. Jeg er faktisk fuldstændig overbevist om, at en afgift, selv en lille en, på disse transaktioner vedrørende enorme beløb ville betyde, at betydelige beløb kunne frigives. Dermed ville vi være i stand til at afsætte flere midler til at bekæmpe de ondt, der påvirker vores planet, og vi ville have de nødvendige midler til at gennemføre årtusindudviklingsmålene. Det er ikke kun et spørgsmål om mere end retfærdighed. Det er et spørgsmål om sund fornuft.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter fuldt ud betænkningen. Den globale finansielle og økonomiske krise medførte alvorlige forstyrrelser i de udviklede økonomier, men den havde endnu mere alvorlige følger for vækst- og udviklingslande. Opfyldelsen af årtusindudviklingsmålene er nu på spil, fordi de fremskridt, der er sket i disse lande gennem de sidste 10 år, er gået i stå. Økonomisk støtte alene kan ikke sikre økonomiske fremskridt i udviklingslandene. Derfor bør Kommissionen opfordre til reform af det internationale udviklingssamarbejde. Desuden mener jeg, at hjælpen til udviklingslandene konstant skal tilpasses til landenes omstændigheder.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for betænkningen, fordi vi må hjælpe udviklingslandene, især i denne vanskelige økonomiske periode. I mange udviklingslande og frem for alt de mindst udviklede lande er der sket en reduktion i indtjeningen fra eksport, og væksten og udviklingen i sydlige regioner er aftaget. Det er særlig vigtigt at indgå økonomiske partnerskaber for at styrke kompatibiliteten med EU's politikker til gavn for udviklingen og bl.a. for at fremme passende arbejde, velfærd og jobskabelsen og sikre hensigtsmæssig gennemførelse af handelsforpligtelser og indførelse af en passende overgangsperiode for disse forpligtelser. Udviklingslande har brug for hjælp til at reducere fattigdom og isolering, tiltag til at bidrage til udvikling og foranstaltninger, der er afgørende for at slippe ud af krisen. Under gennemførelsen af disse tiltag må EU tage føringen og handle beslutsomt, og med henblik herpå må alle EU's institutioner engagere sig mere. Vi kan ikke tillade, at krisen standser de fremskridt, som disse lande har opnået i de sidste 10 år i forhold til stabil økonomisk vækst, og derfor mener jeg, at det er afgørende at yde større støtte til udvikling.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi stemte imod forslaget, fordi det indebærer at lægge ansvaret for den underudviklede tredje verdens problemer på europæiske lande i stedet for på landene selv. Desuden så det med begejstring frem til oprettelsen af forskellige former for politisk og økonomisk verdensherredømme.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemmer for betænkningen, som bringer centrale spørgsmål om bæredygtig udvikling og gradvis integration af lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet i den globale økonomi på bane.

Det er udviklingslande, der rammes hårdest af global opvarmning, så det er afgørende at intensivere alle tiltag til bekæmpelse af klimaforandringer såsom overførsel af passende teknologier. Det er lige så vigtigt,

at der indgås en aftale om EU's kvotehandelsordning for drivhusgasser, i henhold til hvilken mindst 25 % af indkomsterne fra bortauktionering af CO₂-kvoter skal bruges som hjælp til udviklingslande.

Spørgsmål som bæredygtig udvikling og grøn vækst skal være strategiske prioriteter for EU. Jeg opfordrer til, at yderligere midler øremærkes til udviklingslande. De skal være bæredygtige på mellemlang og lang sigt og stamme fra den private sektor, CO₂-markedet og den offentlige sektor i industrialiserede lande eller de mest økonomisk udviklede udviklingslande.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den økonomiske og finansielle krise, der påvirker os så hårdt, har haft katastrofale følger i udviklingslande, der allerede havde været ofre for flere kriser (vedrørende fødevarer, energi, klimaet og økonomien). Dem, der ikke har forårsaget denne krise, men er hårdest ramt af den, har akut brug for hjælp. EU og ilandene må reagere hurtigt, konsekvent og effektivt.

Jeg mener, at det er afgørende, at medlemsstaterne lever op til deres forpligtelser i forhold til offentlig udviklingsbistand, og at de styrker deres tilsagn for at sikre opfyldelse af årtusindudviklingsmålene. Kommissionen og Rådet må også presse på med reformen af det internationale udviklingssamarbejde, som er en af hovedårsagerne til udviklingshjælpens manglende effektivitet. Jeg glæder mig over de forbedrede lånefaciliteter til de fattigste lande, som de finansielle institutioner har indvilliget i. Men det er ikke tilstrækkeligt. Jeg støtter betænkningens opfordringer til en varig forøgelse af udviklingsbistanden.

Harlem Désir (S&D), *skriftlig*. – (FR) Udviklingslande, især de fattigste, der allerede er hårdt ramt af fødevarerekrisen fra 2007, lider i dag under den samlede vægt af de økonomiske og sociale konsekvenser af den internationale finanskrisen, der begyndte i ilandene. Sidstnævnte er nu tilbøjelige til at skære ned i deres udviklingsbistand for at løse deres egne problemer. Udviklingslandene betaler således dobbelt for det rod, der skyldes den uregulerede globale kapitalisme. Jeg stemte for Salom-betænkningen, som minder Europa om sit ansvar, og forlanger, at forpligtelser i forhold til offentlig udviklingsbistand overholdes, ikke mindst målet om at bidrage 0,7 % af BNP til formålet inden 2015. Ved at vedtage den opfordrer Parlamentet også til indførelse af en international afgift på finansielle transaktioner, som skal finansiere udvikling, adgang til globale offentlige goder og tilpasning af fattige lande til klimaforandringerne udfordringer. Den støtter en eftergivelse af de mindst udviklede landes gæld. Alle disse anbefalinger er afgørende vigtige, nu hvor vi nærmer os revisionen af årtusindudviklingsmålene i FN til september. EU har en moralsk pligt til straks at gennemføre disse nye værktøjer for international solidaritet.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Investeringer i udviklingslande ligger os Liberale meget på sinde. Vi hilser med glæde nye metoder til at skaffe midler til lande, der modtager bistand, men vi vil gerne gøre det klart, at vi ikke tror, at en afgift på internationale finansielle transaktioner er den løsning, der vil sætte os i stand til at opfylde årtusindudviklingsmålene eller rette globale skævheder. Det er også vigtigt at påpege, at det kun vil være muligt at gennemføre en sådan afgift, hvis den er global. Vi vil i stedet gerne understrege vigtigheden af, at EU's medlemsstater opfylder deres nuværende forpligtelser i forhold til graden af bistand. For at skabe udvikling og vækst i udviklingslande burde vi fremme frihandel og afskaffe EU's forskellige direkte og indirekte handelsbarrierer.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet.

Det er vigtigt at understrege, at udviklingslande er uforholdsmæssig hårdt ramt af den internationale krise, selv om de ikke er årsagen til den. Som den største bistandsdonor til udviklingslande spiller EU en afgørende rolle med hensyn til at levere det nødvendige lederskab i forhold til vedtagelsen af foranstaltninger på internationalt plan til at muliggøre opnåelsen af årtusindudviklingsmålene.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Når vi omtaler den finansielle, økonomiske og sociale krise, som vi oplever i øjeblikket, taler vi om en global krise, under hvilken der må gives særlig opmærksomhed til udviklingslande, der både direkte og indirekte har lidt under følgerne af denne krise. De eksisterende mekanismer, der skal hjælpe fattige lande og deres befolkninger – som står over for en situation med ekstrem fattigdom og elendighed – må anvendes på en mere effektiv og koncentreret måde. De må ikke medføre afhængighed, hvilket kunne have negative følger for vækst, lønninger og beskæftigelse.

Derfor skal det sikres, at udviklingsværktøjerne og -politikkerne vil tillade effektiv udvikling. Det kræver en mere koordineret indsats på bilateralt og multilateralt plan. Der må handles i forhold til humanitær bistand, samarbejde og udvikling, og på dette område spiller medlemsstaterne, EU og de internationale organisationer en afgørende rolle. Ikke desto mindre er jeg imod indførelsen af en afgift på internationale finansielle

transaktioner (Tobinskatten), der skal være med til at finansiere disse lande, på grund af den indvirkning, der ville have på samfundet i almindelighed.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den betænkning, der er under forhandling, tackler meget vigtige spørgsmål og fremfører nogle korrekte argumenter, f.eks. for at lukke skattely, eftergive visse landes udlandsgæld, for behovet for en styrket indsats i forhold til offentlig udviklingsbistand og for en afgift skat på finansielle transaktioner.

Men vi må påpege nogle ting ved betænkningen, som er negative og sågar selvmodsigende. Et eksempel er argumentet for at liberalisere handel på linje med de mønstre, som EU har fulgt, især gennem økonomiske partnerskabsaftaler, som EU har forsøgt at påtvinge lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Det har været tilfældet på trods af modstand og rapporter om deres negative følger fra mange af disse lande for ikke at nævne den manglende håndtering af problemet med udlandsgæld på en mere vidtrækkende måde.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Parlamentets tekster er nogle gange på grænsen til det absurde, men jeg må sige, at med hr. Saloms betænkning har De overgået Dem selv. Jeg vil ikke dvæle ved det uacceptable krav om global økonomisk og finansiell styring og den grundlæggende selvmodsigelse ved at beklage fattige landes eksterne afhængighed og samtidig tilråde dem at åbne endnu mere op for verdenshandel. Jeg vil heller ikke bruge meget tid på den hykleriske fordømmelse af "et globaliseringskoncept, der gik ud på fuldstændig deregulering og afvisning af enhver form for offentlig styring", et koncept, der var og grundlæggende set stadig er Deres eget, og som De har gennemtvunget her i årevis. Men det værste er punkt 26, hvor De foreslår at følge George Soros' råd! Han, som har skabt hele sin formue ved spekulation. Han, som i partnerskab med andre hedgefonde vædder på euroens kollaps og spekulerer i den græske gæld for at forårsage det. Han, som ignorerer de sociale og økonomiske konsekvenser af sine handlinger for at kunne indføre sin egen globale økonomiske orden. Men det er sandt, at De også deler dette ønske om en forenet euroatlantisk blok, global styring og en global valuta.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg støttede min kollega hr. Saloms betænkning for at minde medlemsstaterne om deres ansvar over for udviklingslande i lyset af den økonomiske krises og klimaforandringerne globale udfordringer, som de ikke er ansvarlige for. Europa må i højere grad forpligte sig til at opfylde årtusindudviklingsmålene, med andre ord må det afsætte mindst 0,7 % af BNP til at bekæmpe fattigdom i udviklingslandene inden 2015. For at opnå dette mål støttede jeg også indførelsen af en afgift på finansielle transaktioner samt at overveje muligheder for at eftergive de fattigste landes gæld. Sluttelig er adgang til seksuelle og reproduktive sundhedsrettigheder fortsat et vigtigt punkt for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, og det er på den baggrund, at jeg stemte for betænkningen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denne tekst har det fortrin, at den anbefaler etableringen af et moratorium for gæld og eftergivelse af gælden for de fattigste lande og slår til lyd for fødevarerensuverænitet og respekt for ILO. Men det opvejer ikke, at den hører til i CO₂-markedets og den grønne væksts lejr, og at den prædiker frihandel og en forøgelse af finansielle tjenester. Denne tekst støtter den liberale dogmatismes uforsonlige logik. Derfor er den skadelig. Jeg stemte imod.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte imod betænkningen af flere årsager. For det første de hurtige afstemninger i plenum om det, jeg betragter som centrale afstemninger om ændringsforslag vedrørende punkt 7, 31 og 34. Også beslutningen om den såkaldte ret til seksuel og reproduktiv sundhed. Sluttelig skridtet i retning af at indføre fremtidige europæiske skatter, som jeg er fuldstændig imod, hvilket jeg har udtalt ved flere lejligheder, især under min kampagne for at blive valgt til Parlamentet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den alvorligste finansielle og økonomiske krise siden 1930'erne har ramt Europa hårdt. Men udviklingslandene lider også hårdt under følgerne af den, og de er stort set magtesløse i forhold til at gøre noget ved det. Uansvarlig spekulation, grådighed efter hurtig profit fuldstændig uden forbindelse til realøkonomien i de angelsaksiske lande og et finansielt system, der er ved at gå op i limningen, har bragt verden på randen af den finansielle afgrund. En anden årsag til krisen er et globaliseringskoncept, der har gjort fuldstændig deregulering til sin topprioritet. Europas lande påtager sig stadig mere gæld for at genstarte deres økonomier. Men i mange tilfælde er det ikke muligt for udviklingslande på grund af deres dårlige økonomiske situation. Derfor må de have mulighed for at beskytte deres egne nationale økonomier mere effektivt mod importerede varer, der sælges til dumpingpriser, og som ødelægger lokale markeder og lokale indbyggeres levebrød. Vi må give udviklingslandene en chance for at slippe ud af krisen ved egen hjælp. Traditionel udviklingsbistand er i det store hele slået fejl. I sidste ende er vi nødt til at gribe fat om problemets rod og indføre streng regulering af finansmarkederne, forhindre spekulative fremgangsmåder

og hurtigt indføre en afgift på finansielle transaktioner. Problemet vil bestemt ikke blive løst ved hjælp af den form for "verdensregering", som betænkningen foreslår, og som yderligere ville berøve både befolkninger og stater deres indflydelse.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Betænkningen fra Udviklingsudvalget om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet bemærker med rette, at der i de sidste to år ikke blot har været én krise, men en hel række forbundne kriser. I stedet for at være årsag til en reduktion i udviklingsbistanden til udviklingslande burde denne situation medføre en stigning.

Det fælles mål burde være at afsætte 0,56 % af bruttonationalindkomsten til udviklingsbistand inden 2010 og 0,7 % inden 2015. Bortset fra midlertidig bistand er der også brug for andre foranstaltninger, som vil ændre arkitekturen for den globale økonomiske styring. Det forklarer min støtte til den øjeblikkelige opfyldelse af forpligtelserne fra G20-topmødet i Pittsburgh om at flytte mindst 5 % af IMF-kvoteandelene til nye vækst- og udviklingsøkonomier og forøge udviklingslandes og overgangslandes stemmевærdi i Verdensbankens med mindst 3 %.

Disse foranstaltninger skulle afstemmes med tiltag til at afskaffe skattely. En vigtig løsning for det finansielle system, hvis indførelse også er værd at overveje, er det, der kaldes Tobinskatten. I betragtning af at udvalgets betænkning indeholder alle de ovennævnte forslag, besluttede jeg at stemme for.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det glæder mig, at betænkningen blev vedtaget, selv om det skete med et lille flertal (283 stemmer for, 278 imod og 15, der undlod at stemme), især fordi nogle delte afstemninger, som PPE anmodede om for at svække visse punkter i betænkningen – beskatning af banksystemet af hensyn til global social retfærdighed, international afgift på finansielle transaktioner, et moratorium for gæld og eftergivelse af gæld – ikke lykkedes. Alle disse punkter blev vedtaget med komfortable flertal.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – (SV) Den 25. marts stemte jeg imod betænkningen om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet (2009/2150(INI)), primært på grund af formuleringen i punkt 31 om beskatning af banksystemet og indførelsen af en afgift på internationale transaktioner. Der er en risiko for, at indførelsen af en Tobinskat ville medføre uønskede bivirkninger, der ville skade det internationale marked, som naturligvis er det marked, hvorpå fattige lande skal involvere sig for at skabe mulighed for, at de kan udvikle sig økonomisk på retfærdige vilkår. Efter min mening står det ikke klart, hvordan Tobinskatten kunne være med til at forhindre fremtidige finanskriser uden global konsensus og støtte.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Parlamentets beslutning om den økonomiske og finansielle krises følger for udviklingslandene og udviklingssamarbejdet, fordi det er disse lande, der er hårdest ramt af den økonomiske og finansielle krise. Vi bemærker med stor bekymring, at udviklingslandene ifølge skøn forventes at stå med et finansielt underskud på mere end 300 mia. USD i 2010, og at voksende budgetmæssige problemer i de mest sårbare lande bringer driften og udviklingen af nøgleområder i fare, f.eks. uddannelse, sundhed, infrastruktur og social beskyttelse, som har en værdi på over 11,5 mia. USD. Desuden er det udviklingslandene, der er hårdest ramt af virkningerne af klimaforandringerne. Derfor opfordrer vi indtrængende Kommissionen og medlemsstaterne til at støtte alle tiltag, der har til formål at bekæmpe klimaforandringer, og i denne sammenhæng at fremskynde overførelsen af hensigtsmæssige teknologier til udviklingslandene. Desuden stemte jeg for, at medlemsstaterne og Kommissionen skal være særlig opmærksom på at fremme og beskytte anstændigt arbejde og foranstaltninger til bekæmpelse af kønsdiskrimination og børnearbejde i overensstemmelse med Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO) henstilling på området, ligesom ILO's rolle bør konsolideres.

Betænkning: Edward Scicluna (A7-0010/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Euroområdet har oplevet en omfattende økonomisk krise de sidste to år. Samhørigheden af de politikker, ECB anlægger, og konsekvente, men relevante foranstaltninger har sikret, at konsekvenserne af krisen er blevet holdt på et minimum i euroområdet. Undtagelsen herfra, Grækenland, skyldes systemiske fejl, der har akkumuleret over længere tid og er blevet holdt skjult. Følgerne af den økonomiske krise er blevet mærket betydelig hårdere uden for EU's euroområde. Rumænien er et eksempel herpå, hvor konsekvenserne af krisen er betydelige på trods af de hensigtsmæssige aktuelle økonomiske foranstaltninger. Konsekvenserne ville have været langt mindre, hvis der var finanspolitisk ansvarlighed, og Rumænien ville ikke være gået ind i krisens første år, 2009, med et budgetunderskud på

5,4 % på et tidspunkt, hvor det blot et år tidligere rapporterede om rekordstor økonomisk vækst. Mens staterne i euroområdet allerede har meddelt, at deres økonomier er gået fra røde til sorte tal i løbet af de sidste seks måneder, oplever Rumænien først nu de første tegn på økonomisk genopretning, og det i ganske beskedent omfang. Den kan imidlertid ikke bibeholdes uden en drastisk reduktion af budgetunderskuddet, hvilket er påkrævet, hvis vi skal undgå at havne i samme situation som Grækenland. Mekanismerne for at straffe medlemsstater, hvis de ikke lever op til de vigtige makroøkonomiske indikatorer, må iværksættes med det samme.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod ECB-betænkningen for 2008. Siden 2008 har ECB forsynet investeringsbanker med likviditet, men uden at opstille specifikke og strenge regler og kriterier for, hvor denne likviditet skal bruges. Som følge heraf er der sket et fald i mængden af lån, der ydes til små og mellemstore virksomheder og forbrugere, og det forventede fald i udlånsrenter for forbrugere har ikke vist sig. Samtidig har ECB endnu en gang vist, at den er ude af stand til at sætte en stopper for den latterliggørelse, investeringsbankerne gør sig skyldige i, når de låner af ECB til 1 %, men låner ud til staterne til langt højere renter. Det må anerkendes, at centralbankernes uafhængighed ikke var det rigtige valg, hverken set i lyset af demokratisk og politisk kontrol eller af økonomisk effektivitet. Det, vi har brug for nu, er ikke kun streng regulering af finanssektoren, men også restriktioner på dens størrelse og vigtighed i forhold til realøkonomien.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den måde, hvorpå Den Europæiske Centralbank har indført foranstaltninger som reaktion på den aktuelle økonomiske, finansielle og sociale krise, har spillet en afgørende rolle, især i kraft af de foranstaltninger, der har gjort det muligt for medlemsstaterne bl.a. at bibeholde deres likviditet, yde kredit til virksomheder og reducere renterne.

Derfor mener jeg, at exitstrategierne må tage hensyn til finansmarkedernes ægte stabilitet eller acceptere en tilbagevenden af en voldsommere udgave af de konsekvenser, vi allerede har oplevet, men hvis virkninger er blevet afbødet af foranstaltningerne. Endvidere mener jeg, at vi bør overveje at justere stabilitets- og vækstpagten. Formålet med dette ville være at gøre den mere fleksibel og tilpasse den til usædvanlige situationer såsom den, vi oplever i øjeblikket.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som vi ved, er Den Europæiske Centralbanks (ECB) beslutninger til dels skyld i den krise, vi oplever. Det er interessant at bemærke, at betænkningen selv ikke afholder sig fra at kritisere ECB's handlinger på en række punkter. Det er naturligvis tilfældet, når den bemærker, at ECB's økonomiske fremskrivninger ligesom dem fra Den Internationale Valutafond og andre internationale institutioner ikke forudså alvorligheden af nedturen i 2008. Den gør det samme, når den "bemærker, at ECB's rentenedsættelser var mindre vidtgående end dem, som blev foretaget af andre centralbanker, f.eks. US Federal Reserve og Bank of England, og i forhold til, hvad mange økonomiske iagttagere på daværende tidspunkt forventede."

Men betænkningen forsvarer alligevel ECB og dens retningslinjer og modsiger endda sig selv ganske kraftigt. Derfor stemte vi imod. Ikke desto mindre er der andre aspekter, der berettiger overvejelse, især når den udtrykker, at den "er skuffet over, at den yderligere likviditet, som ECB stillede til rådighed, ikke i tilstrækkelig grad mildnede den kreditklemme, som erhvervslivet, og især de små og mellemstore virksomheder, befandt sig i, men i stedet af visse banker blev anvendt til at forbedre deres margener og dække tab."

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Det virker påtvunget at gratulere Den Europæiske Centralbank med dens handlinger i 2008, og jeg nægter at tage del i det. ECB opdagede ikke, at en alvorlig krise var under opsejling, og den glimrede heller ikke ligefrem med sin regulering, som langt fra er perfekt. Jeg tror ikke, at nogen har lært noget af krisen. Vi stoler stadig på den håndfuld af angelsaksiske kreditvurderingsbureauer, der ikke er bedre i stand til at vurdere staterne i dag, end de var til at vurdere banker og giftige finansielle produkter i går. Vi vil hele tiden "berolige" fuldstændig irrationelle markeder, der i stadig højere grad spekulerer mod en stat, når vi i stedet burde eliminere spekulation ved at opgive den ortodokse monetære tænkning. Vi forbereder en hurtig tilbagevenden til de samme politikker, der bidrog til krisen, af hensyn til "de offentlige finansers levedygtighed", men til skade for en potentiel genopretning og husstandenes købekraft. Frem for alt foretager vi os intet konkret for at ændre systemet. Lovgivning, som man lader som om at anse for hastende for at narre den offentlige mening, er blevet udsat til efter hr. Browns og fru Merkels ømtålelige valgdage. Det er en fejltagelse. Deres mulige erstatninger ville være lige så "kompatible med verden", som de er.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Der er ikke meget at sige om denne betænkning, som ikke giver sig selv. Der er tydeligvis større behov end nogensinde for, at finansielle institutioner stopper op og ser på deres metoder en gang til. Inden for de sidste to uger er to tidligere højtstående medarbejdere i Irlands største bank

blevet anholdt ved uanmeldte kontrolbesøg. Det er et dramatisk udsagn om behovet for ansvarlig og moralsk finansiel ledelse. Jeg vil blot gerne fremføre én pointe, og det er det større behov for gennemsigtighed i vores finansielle institutioner, det være sig regionale, nationale eller på EU-plan. Betænkningen opfordrer til større gennemsigtighed, og det er jeg sikker på, flertallet af Parlamentets medlemmer vil støtte.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg og mine kolleger fra Labour støtter fuldt ud ordføreren, Edward Sciclunas, arbejde. Jeg henleder især opmærksomheden på den vægt, betænkningen lægger på vigtigheden af økonomisk vækst som den bedste måde at tackle for store underskud på. Det er et klart svar til dem, der argumenterer for en overdreven fokus på kortsigtede nedskæringer i forbruget, hvilket faktisk kunne bringe væksten i fare på længere sigt. Underskuddene må reduceres støt i de kommende år, efterhånden som økonomien kommer sig efter følgerne af finanskrisen, men vækst er den eneste effektive vej ud af krisen, som samtidig sikrer langsigtet finansiel bæredygtighed og beskytter borgerne.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jeg stemmer imod betænkningen, som blindt støtter den neoliberale logik, der er ansvarlig for den økonomiske, sociale og miljømæssige krise, hvis konsekvenser vi alle lider under. Den fremlagte tekst fremstår for os ikke kun yderst dogmatisk, den udviser også foragt over for befolkningerne, især den græske befolkning. Hvordan kan Parlamentet stemme for en tekst, der er så skammelig, at den stiller spørgsmålstegn ved Grækenlands medlemskab af euroområdet i lyset af budgetunderskuddet, der er skabt af de politikker, som det støtter? Dette Europa er tydeligvis endnu en fjende af folket.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den alvorlige økonomiske krise, som hele verden lider under samtidig, mærkes særdeles tydeligt i EU. Den Europæiske Centralbanks reaktion på krisen var effektiv, selv om den til tider gjorde sig skyldig i at være for længe om at handle eller at handle med for lidt gennemslagskraft, især i forbindelse med politikken om at reducere rentesatserne, som var mere radikal og effektiv i Det Forenede Kongerige og fra US Federal Reserves side.

Vi må lære af fejlene, så de kan blive undgået i fremtiden. Det skal påpeges, at Lissabontraktaten har gjort ECB til en EU-institution. Det har forøget Parlamentets ansvar, fordi Parlamentet nu er den institution, der holder ECB til ansvar på den europæiske befolknings vegne.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Ligesom det store flertal af Parlamentet stemte jeg for betænkningen. Emnet var ikke kontroversielt, og der var ingen ændringsforslag på plenarmødet, der kunne undergrave betænkningens grundlæggende indhold.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) ECB's årsberetning for 2008 afspejler på glimrende vis årsagerne til og omstændighederne ved krisen. 2008 var året, hvor vi så starten på den akutte fase af den største økonomiske krise i adskillige årtier, og det bestemte de måder, hvorpå verdensøkonomien og den europæiske økonomi vil udvikle sig i lang tid fremover.

For Den Europæiske Centralbank har de seneste to år uden tvivl været den vanskeligste periode i dens historie. ECB var nødt til at tackle en krise, der havde ramt den europæiske økonomi hårdt. Voksende budgetunderskud i medlemsstaterne kombineret med voksende gæld er de primære makroøkonomiske følger af krisen. I overensstemmelse med traktaten er ECB primært ansvarlig for "prisstabilitet", hvilket vil sige lav inflation. Har ECB opfyldt sin rolle? Det er svært at sige med sikkerhed. Det er sandt, at det nuværende inflationsniveau er lavere end det loft, ECB har fastsat, men det skal bemærkes, at det i krisens første måneder steg pludselig til sit højeste niveau nogensinde i euroområdet for blot at falde pludselig senere.

Men jeg tror, at denne ustabilitet kan forklares med den overraskelse, som krisen forårsagede. Fra oktober 2008 og frem kan ECB's monetære politik beskrives som aktiv og fleksibel. ECB anlagde en anden strategi over for krisen end andre førende centralbanker rundt om i verden. Vi venter stadig på resultaterne af disse tiltag. Europa er på vej ud af krisen, men situationen er fortsat usikker. Er ECB klar til muligheden for endnu en krise, en mulighed, som nogle økonomer ser?

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg hilser min kollega Edward Sciclunas betænkning velkommen. Han har fremlagt en velovervejet anskuelse og har arbejdet hårdt på at få beslutningen ned på en enkelt afstemning. I den henseende er der brug for mange kompromiser, og det har en tendens til at skjule de uenigheder, der også findes. Jeg er særlig bekymret over, at vi i en tid, hvor der stilles spørgsmålstegn ved USA's Federal Reserve Banks rolle, ikke stiller tilsvarende indgående spørgsmål i vores debat om ECB. Særlig genstand for opmærksomhed er relevansen af mikrotilsyn, og hvorvidt ECB i kraft af sin rolle i krisen automatisk er kvalificeret til at være så direkte involveret i denne opgave, eller om den vil medføre betydelig fare for skader på omdømmet.

12. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

13. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

14. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

15. Skriftlige erklæringer i registret (forretningsordenens artikel 123): se protokollen

16. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

17. Tidsplan for kommende møder: se protokollen

18. Afbrydelse af sessionen

(Mødet hævet kl. 12.55)